

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 29

CENA 80 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

DIJAMANTI IZ PAKLA

Derek Finegan

DIJAMANTI IZ PAKLA

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
DIJAMANTI IZ PAKLA

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
„Litopapir“ - Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST - BORILAČKE VEŠTINE – NINĐA 29 – VANREDNO IZDANJE
OKTOBAR 1985 godine - Cena 80 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine,
32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni
urednik Mirjana Šterijevski. Izdavački savet: Milica Bogojević
(predsednik). Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav
Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola
Maslovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković,
Gojko Štulović. Telefoni: (032) 711-549 i 712-246 lokal 28 uredništvo i
714-250 prodaja. Teleks 13731. Štampa: „Litopapir“ - Čačak.

Derek Finegan

DIJAMANTI IZ PAKLA

Još i danas, mnogo meseci posle te šašave noći, čelo mi oblije znoj kada se setim straha koji sam osetio...

Da, straha, čoveče. Drugo ime za to osećanje ne postoji i lažu vas svi koji tvrde da se u takvoj situaciji ne bi uplašili.

Pre svega, bio je mrak. Mrkli mrak.

Upravo ovde, gotovo u samom centru San Franciska, u onom delu za koji svi turistički prospekti tvrde da nikada ne spava i da svetlosti blješte do zore.

Ali je tada zavladao mrak i sećam se kako sam se ukočio kraj prozora sa telefonskom slušalicom u ruci.

— Veruješ li sada da se ne šalimo, Fic? — rekao je u tom trenutku onaj isti meki glas

sa stranim naglaskom koji mi se javio kada sam podigao slušalicu.

Odgovorio sam da verujem. Odnosno, nekako sam to prošaptao u nevidljivi mikrofonski pred mojim ustima, plašeći se čak da načinim šum brišući znoj sa čela. Prokletstvo, naravno da sam im verovao; momci spremni na to da isključe napajanje čitavog centra San Franciska kako bi meni pokažali, svakako nisu bili nimalo raspoloženi za šalu.

— Vrlo dobroc — nastavio je glas. — Za koji trenutak, čim se svetla ponovo upale, dva čoveka će ući u tvoj apartman. Postaviće ti nekoliko pitanja, Fic...

Čutao sam, razmišljajući o tome kako bih veoma rado sada bio na nekom drugom me

stu. Pod uslovom da je to drugo mesto bar hiljadu milja da leko od ovog bučnog, prljavog i divnog grada u kojem sam odrastao.

— Halo, Fic? Da li me još uvek slušaš?

— Da.

Ličilo je to na uzdah. Sav onaj mrak navalio se na mene kao planina. Kao sva ona zemlja koju srućuju na momke koji su imali nesreću da umru i da ih sahrane...

Mislim da San Francisco ni kada nije upoznao takav mrak, još od onog dana, u prošlom veku, kada su bogati vlasnici zlatnih rudnika i debeli bankari istresli sitninu iz džepova da bi u grad uveli plinske fenjere. Znao sam, međutim, da to ne može dugo trajati. Raspored sistema na Istočnoj obali poučio je i naše gradske oce da moraju biti spremni na sve. Za koji trenu tak uključice se rezervno napajanje i svetla će ponovo bljesnuti.

— Odgovorićeš na ta pitanja, Fic — produžio je onaj nemilosrdni glas iz slušalice. — I reci sve što znaš. Inače...

Na trenutak je to ličilo na loš film o gangsterima, ali nisam bio toliko naivan da to zaista i poverujem. Pre svega, ti momci nisu se šalili; a ni

meni nije bilo do šale kada sam pomislio na onaj divni, veliki i slatki ulog koji se obrće u ovoj igri. A onda mi se učinilo da neko već stoji iza mojih leđa sa nožem u ruci, hladnokrvno razmišljajući gde da mi ga zarije.

Znoj na mom čelu se naglo ohladio. Do đavola, možda tip sa nožem zaista stoji iza mene i ceri se u mraku!

U slušalici je nešto škljocnulo kada je taj nevidljivi sagovornik prekinuo vezu.

To kao da je bio signal. Svetla grada — i ona jedna jedina gola svetiljka nad mojom glavom — zatreperila su i zasjala, činilo mi se, mnogo snažnije nego pre.

Oprezno sam ispustio vazduh iz pluća i osvrnuo se oko sebe. Imam možda minut ili dva da smislim nešto konstruktivno. Onaj glas je rekao dva čoveka...

Ti ljudi moraju biti izuzetnog formata i jako dobro naoružani ako dolaze sa namerom da nešto izvuku iz Ficroja Devenporta. Taj Ficroj Devenport, naime, to sam ja; visok sam šest stopa i dva palca, vrata starih stanova najčešće su mi tesna, a nekada sam sto jardi trčao za nešto više od deset sekundi.

A ni sada nisam mnogo sporiji, iako je od tada prošlo šest ili sedam godina, a taj mali gubitak brzine je više nego nadoknađen masom mišića na mojim rukama i leđima.

I vještinom u rukovanju svim vrstama oružja, naravno...

Da, oružje. Oni su morali znati s kim imaju posla, a poslali su samo dva čoveka?

Zaključak je glasio isto kao i deset sekundi ranije, kada je započeo lanac mojih misli. Ta dva tipa su građeni bar kao ja i naoružani do zuba...

Dobar borac zna kada je trenutak da se ukloni sa nesuđenog bojnog polja.

Požarne stepenice?

Odmahnuo sam glavom i sreo svoj pogled u prljavom ogledalu. Ne znam zašto, ali kada ovako intenzivno razmišljam, moje lice ima prazan i veoma glup izraz.

Ovoga puta taj izraz je imao potpuno pravo da mi ukrasi lice. Zaista sam se osećao veoma glupo.

Požarne stepenice, naravno, nisu dolazile u obzir. Ko god se sprema da uhvati u zamku Fica Devenporta mora misliti na tako očigledne detalje.

Pištolf mi je bio nadohvat ruke. Dobro podmazan i pun, kao i uvek.

Prsti su me zasvrbeli, ali

sam još jednom odmahnuo glavom. Oni će znati da imam pištolf. Prema tome...

Sve ovo, iako izgleda prilično dugo kada se priča, nije potrajalo više od petnaestak sekundi.

Iscerio sam se i nežno vratio slušalicu na njeno mesto. Momci, Fic Devenport još uvek je u formi i imaćete đavolski mnogo posla pre nego što iz njega izvučete ono što želite da znate.

Jednim pokretom navukao sam zavesu na prozor. Možda u zgradi preko puta niko nije pratio moje pokrete uz pomoć jakog dogleda, ali ja nisam želeo da reskiram. Bacio sam se na posao grozničavom brzinom, neprestano osluškujući da li ću sa stepenica čuti kakav šum.

Došunjali su se kao mačke tako da sam ih čuo tek kada su škripnula ulazna vrata. Iscerio sam se još jednom; svi misle da sam suviše lenj da bih podmazao te šarke, ali je vaš odani Fic D. zaista pametan momak.

I veoma brz. Moje pripreme bile su gotove za manje od dva minuta.

Nisam neki naročiti glumac, ali znam da je moje lice pokazalo iznenađenje kada su se ta dva momka pojavila na vra

tima dnevne sobe u onome što je glas iz telefona nazvao mojim apartmanom. U Francuskoj to zovu garsonjera; jedna poveća prostorija, sa minijaturnim predsobljem iz kojeg se ulazi u još minijaturnije kupatilo. Kuhinje nema, ali ja i tako ne umem da kuvam; a sve ono što volim na brzinu da pojedem sasvim lepo može da stoji i u frižideru.

Da, počeo sam da govorim o iznenađenju na mom licu. Prošle su godine otkako sam video sličan prizor u San Francisku.

Istina, nekada ih je bilo na sve strane, u ono doba kada je kod ljupke, slatke i naivne »dece cveća« u modi bila indijska filozofija; gde god ste krenuli morali ste se spotaći o jednog ovakvog: obrijane glave, u dugom svetlom ogrtaču išaranom nekim nerazumljivim simbolima.

Samo što ova dvojica nisu izgledala nimalo naivno, a što se filozofije i religije tiče, do pustio bih da mi propovedaju o karmi i metempsihozi samo sa pristojnog rastojanja ili kroz zid od pleksiglasa debeo pola stope.

Ne samo zbog vrlo savremenih automatskih pištolja gadnog izgleda koje su imali u rukama. Njihovi pogledi is-

pod obrijanih glava nisu obećavali ništa dobro.

Poznajem takve poglede. Oči ljudi — ako mogu nazvati tim imenom — koji jednostavno uživaju da prolivaju krv.

Ljudi — zveri. Ljudi — ubice.

U redu, ni vaš odani Fic D. nije nimalo naivan momak. I ja sam ubijao.

Ali samo kada sam morao. Posle toga me je želudac mučio danima.

»Kako su me pronašli?«, to me je pitanje mučilo, ali sam ja bio uporan i nekako sam ga odgurnuo u kraj već zamornog mozga. Bilo je mnogo hitnijih problema koje sam morao rešiti.

Iscerio sam im se. Nije im se dopalo, ali baš me briga.

— Dobro večer, gospodo — rekoh srdačno. — Kojim dobrom?

— Gde je Migulis?

Govorio je onaj stariji, mršavog, asketskog lica i umornih očiju od kojih je odudara-
lo telo sumo-rvača. Onaj drugi, mlađi, ćutao je, šibajući me očima koje su gorele kao baklje na tamnoputom licu.

— Migulis? — ponovio sam. Tek toliko da dobijem u vremenu. Ako su znali gde mogu naći mene, onda im je veza sa Ričijem već bila poznata i od-

ricanje mi neće pomoći.

— Migulis Devenporte. Žuri nam se.

Raširio sam ruke.

— To bih i ja voleo da znam, gospodo. Vidite, ja...

Nije mi poveravao. Naravno da mi nije poverovao. I bio je potpuno u pravu što mi nije poverovao.

Uprkos svom onom fatalizmu, ti orijentalci ponekad umaju da budu i veoma odlučni. Ni moj sumo-rvač nije gubio vreme u ubeđivanju sa mnom.

Pogledao je partnera i ovaj je gurnuo pištolj negde pod onu svoju odeždu.

A onda krenuo prema meni, hitrim, nečujnim korakom, kao mačka. Učinio mi se kao da je obliznuo usne, kao gurban koji se sprema da započne ručak iz svojih gurmanskih snova; ali to mi se moglo samo učiniti...

Opsovao sam u sebi, pitajući se kako sam uspeo da upadnem u tako proketo glupu situaciju...

*
* *

U stvari, ništa bolje nisam ni mogao očekivati, jer je negde u zvezdama valjda bilo tako zapisano. Mislim da je to

počelo još u dečjem vrtiću, na stavilo se u školi i na fakultetu, a onda...

Zvali su nas »Dijamanti«, iako naša ekipa nikada nije nosila one crne kožne jakne sa krupnim natpisom kao bande u okolini. Do đavola, nama to nije ni bilo potrebno, jer su svi poznavali naša lica.

I pesnice. I bokkere i lance od bicikala. I noževe, ako bi već došlo do toga...

Mislim da smo napravili sve one gluposti koje su momci između šesnaest i dvadeset godina u to vreme mogli da naprave, a i još poneku veću glupost odozgo. Imali smo prokletu sreću što nijedan od nas nije zaglavio u zatvor i što je samo Miki Martin ostao u slivniku, krvareći iz desetak rana od noža. U to vreme, mislim; kasnije su neki od nas ipak stigli na robiju, a još dvojica ili trojica su završili progutavši metak ili neki sličan neukusan zalogaj...

Čudno, ali zbog nečega su uvek stradali momci koji nisu spadali u samo jezgro »Dijamanata«. Možda zato što smo nas šestorica vodili računa jedan o drugom i nastojali da prijatelja izvučemo iz gadne situacije što se brže može.

Šestorica koji su ostali; Ansonu i Minetiju nismo mogli

pomoći, preko u Vijetnamu kada su nas oni mali žuti iz zasede zasuli iz mitraljeza i minobacača. Iz te zasede samo sam se ja izvukao bez ijedne ogrebotine; da, tada je i Keri ostavio svoju levu ruku do podlaktice negde u džungli.

Mislim da smo tek tada shvatili da to više nije igra kauboja i Indijanaca sa pravom municijom i počela da se osvrćemo tražeći put koji će nas odvesti iz te džungle. Bili smo dobrovoljci, sva osmorica, i to nam je pomoglo da se izvučemo, iako ne mogu poreći da je jedan major u komandi lepo zaradio za vrlo mali napor da potpiše naše dosije i vrati nas u Ameriku.

Preko Indije, naravno.

Kao i obično, bila je to Migulisova ideja, a na nju je došao ležeći dva meseca na trbuhu u vojnoj bolnici u Sajgonu dok su mu hirurzi tri puta nedeljno vadili komadiće čelika ispod kože na leđima i zadnjici. Ričiju se to toliko dopalo da se od tada instinktivno bacao na trbuh kad god je trebalo o nečemu da razmisli i mogu vam reći da su mu ideje bile lude, jedva ostvarljive i ponekad veoma unosne...

Prijateljstva iz mladosti obično se raskidaju kada stignu zrele godine. Mislim da sam i

ja očekivao nešto slično kada je naš poslednji veliki potez neslavno propao. Čoveku pre ili kasnije dosadi da se potuca po hotelima i sobama za iznajmljivanje, da nateže ono malo novca na koji ima pravo kao vijetnamski veteran i da se bavi sitnim prljavim poslovima kako bi prikupio koji dolar preko toga.

A onda, obično dođu žene, brak i deca, ne obavezno tim redom, i momci počnu da razmišljaju o stalnom poslu, kućici u predgrađu sa travnjakom koji treba kositi, otplatama za mašine za pranje rublja i...

I gotovo. Iz tog začaranog kruga izlaza više nema.

Riči se oženio prvi. Srećom, Klarinda, ili kako se već zvala, bila je iz suviše fine porodice da bi ga dugo podnosila. Mislim da je to počelo još na venčanju, lepo se sećam šokiranih lica njenih mnogopoštovanih roditelja kada smo nas šestorica počeli da puzimo po parketu i izdajemo jedni drugima promukla naređenja, skrivajući se oko stolova i gađajući zamišljene Vijetkongovce tortama, voćem i praznim flašama. Klarinda nije izdržala ni šest meseci, a onda je zbrisala u Reno i za dva minuta dobila razvod braka.

Ja sam bio sledeća budala. Trebalo je da znam kako ona ulična mudrost, da su drolje najbolje žene kada se jednom udaju, ista kao i sve druge ulične mudrosti. Džini i ja izvršno smo se slagali u krevetu i bili u stanju da satima tragamo za novim uživanjima koje bismo priredili jedno drugom.

I ništa više od toga. Do đavola, ne možete čitav život provesti u krevetu, a Džini je bila i ostala drolja, spremna da potrči za svakim pantalonama koje se ukažu na vidiku...

Ostali su bili pametniji od Ričija i mene i...

I tako smo ostali zajedno. »Dijamanti«. Iako je taj naziv zvučao pomalo šuplje u situaciji kada smo sva šestorica zajedno imali, u najboljem slučaju, jedva dve ili tri hiljade dolara u džepovima...

Riči je sanjario o novom pothvatu, onom koji će nas jednom zauvek prebaciti neko liko klasa više na društvenoj lestvici. Puštali smo ga da sanjari, bar to ništa ne košta, osećajući kako tonemo sve dublje.

I sve više smo pili. Nas petorica, jer je Šefer ostao veran hašišu koji je prvi put ostao u Vijetnamu i smrtno se zaljubio u njega...

Čudno je kako sve vreme ponavljam da nas je šestorica, iako to nije tačno.

Marlena je takođe jedan od »Dijamanata«, iako bi vas začuđeno pogledala onim hladnim očima kada biste joj to pomenuli.

Marlena je žena o kakvoj muškarci sanjaju i kakvu nikada ne dobijaju...

Ni Doreli je nije dobio. Jeste, Bad Doreli kome nijedna ženska nije mogla odoleti ako bi se zaista potrudio oko nje, još od naše četrnaeste godine kada smo zajednički počeli da pipkamo Beti Rozenberg na onom mračnom stepeništu.

On je i doveo u naše društvo, verovatno u očajničkom pokušaju da nama ostalima pokaže kako je ona zaista neosvojiva. I bila je.

Nikada ne govori o tome, ali Riči misli da ima neko grozno iskustvo sa muškarcima i da joj se od tada oni gade. Ne znam. Znam jedino da ni žene ne voli mnogo više od muškaraca i da smo je definitivno primili kao sedmog člana, potpuno ravnopravnog u svemu.

Jedinog koji nije odrastao sa nama, u našem starom kraju.

Bez obzira što je nijedan od nas nije dobio, ipak je uživanje posmatrati je kad sedi,

igrajući se punom čašom, ili kako hoda na onim dugim, sa vršenim nogama, tresući riđom kosom. Naravno, mogla bi doći do gomile para kao foto-model i ona to ponekad i radi, ali samo kada »Dijamanti« na drugi način ne mogu da dođu do love.

U redu, dosta sada o Marleni.

Premda je ona, bar takav utisak imam, navela Ričija da razmišlja o velikom poslu.

Ponovo.

Smešno je kako niko od nas nije ranije pomislio da bi se iz toga još uvek nešto moglo izvući. Kada je stvar propala, slegli smo ramenima, psovali dva ili tri dana, a onda sve to proslavili pijankom koja je trajala dve noći i jedan dan, bez prekida.

Mora da je to bio odbrambeni mehanizam, jer nismo bili navikli da nam naši poduhvati tako neslavno završavaju. Jednostavno, zaboravili smo na to, sve dok Marlenu, na svoj prokleti ženski način, nije od Ričija izvukla celu priču i navela ga na pomisao da bi se tu moglo još ponešto učiniti.

Prokleta bila!

U stvari, čovek ne može da se ljuti na Marlenu, pa čak i kada mu na vrat navuče dva

Indijca obrijanih glava spremna da mu puste krv kao nekom piletu...

Bilo je lepo maštati o onoj hrpi zelembaća koju bi nam taj poslić doneo, ali je smrt u pogledima ova dva ćelavka pomogla da se Fic D. vrati iz oblaka i sa obe noge stane čvrsto na zemlju.

Ta dva tipa, zajedno sa onim koji mi se javio telefonom i bandom u trafostanici bili su prva čvrsta činjenica u podgrejanoj priči o velikom poslu. Sve do sada smeli smo samo da se nadamo...

Samo što meni nimalo neće pomoći čvrsta ubeđenost da se još uvek možemo dokopati svih tih zelembaća ako dozvolim da mi ova dva ćelavca puste krv...

Nisam imao mnogo iluzija, jer sam slučajno ponešto znao o tim momcima. Oni će naći načina da me nateraju da pevam; uskoro će doznati gde je Riči, a bez Ričija i bez mene, do đavola! — preostali momci neće moći ni da mrdnu.

U svakom slučaju, bio je to kraj za »Dijamante«, jer se dogodilo ono na što nikada nismo ni pomislili, čak ni u šali.

Jedan od nas bio je izdajnik.

Jedan od onih uz koga smo naučili prve psovke i zadali prve udarce u dečjim uličnim tučama, jedan od onih sa kojim smo popušili prvu cigaretu i legli sa prvom devojkom.

Jedan od onih sa kojima smo prošli pakao Vijetnama i načinili onaj veliki potez od kojeg na kraju nije bilo ništa.

Čak i dolari izgube ukus kada se takvo nešto dogodi, zar ne?

*

* *

Dakle, taj mlađi je krenuo prema meni, korakom tigra sigurnog u svoj plen. Gola sijalica na tavanici blještala je na glatko obrijanoj lobanji, ali su mu oči svetlele još gore.

Uzmakao sam jedan korak, jer je to zahtevao moj, na brzinu smišljeni plan, od one vrste koja se u udžbenicima taktike obično naziva »komplikovan način hvatanja za slamku«.

Samo ovoga puta nije bila u pitanju slamka već tanko uže od najlona, spušteno po izandalom tepihu i nevidljivo čak i za onoga ko ga je postavio, odnosno mene.

Sem toga, momci obrijanih glava nisu bili osobito oprezni, videvši da sam nenaoružan. To me je posebno naljutilo. Polako, polako, mislio sam... brzo ćete shvatiti da je Fic D. opasna igračka, celava gospodo!

Taj moj korak unazad za posledicu je imao da onaj odvratni stočić na točkićima, ispunjen sada uglavnom praznim flašama i gomilom prljavih čaša, naglo krene prema tipusu koji mi se bezbrižno približavao, šireći ruke, kao da želi da me zagrlji.

Niko normalan ne može se odupreti impulsu da zastane i okrene se izvoru zveketa sve te staklarije koja juri prema njemu priličnom brzinom. I moj protivnik je to učinio, što je značilo da mogu da pređem na sledeću fazu svog plana.

Onu mnogo težu i mnogo opasniju...

U trenutku kada su obojica pogledali prema stočiću, ja sam zaplivaio preko onog ružnog troseda koji je Džini iskopala na nekoj rasprodaji starudija. Uvek sam se plašio da sednem na njega, pitajući se kakve li sve strahote krije pod kričavim novim prekrivačem kojim ga je Džini sakrila od radoznalih pogleda,

ali je za ovo što mi je sada bilo na umu predstavljao pravo blago: bio sam spreman da se kladim da ni metak iz puške ne bi uspeo da ga probije i dopre do mog krhkog tela skrivenog iza naslona.

Naravno, uže privezano za članak moje leve noge poslušno je pokušalo da sledi taj skok, a zajedno sa užetom i stočić. Taj, međutim nije bio građen za prevelike brzine; demonstrirao je to na veoma bućan način, raspadajući se kao kula od karata i razbacujući na sve strane flaše, čaše i komade stakla.

Matori vrač imao je reflekse kao mladić, mogu vam reći: metak iz one njegove pištoljčine proleteo je putanjom koja bi ga samo stoti deo sekunde ranije dovela tačno do moje glave. Bilo je dovoljno vruće i ovako, jer je to bio automatski pištolj, a praštao je kao top u nevelikom prostoru.

Moj stari dobri »brauning« bio je tačno tamo gde sam ga ostavio, nadohvat ruke od mesta gde sam nimalo nežno aterirao na pod. Ščepao sam ga, istegao ruku iz zaklona i ispalio dva hica. Bez nišanjenja, tek koliko da shvate da batina, kao i obično, ima dva kraja.

Otkotrljao sam se odmah dva-tri koraka unazad, prema zidu i stisnuo zube.

Onaj mlađi već je stizao istim putem kojim i ja, sem što je njegov skok bio mnogo elegantniji. Nije mu to mnogo pomoglo, jer sam takvo nešto zapravo i očekivao. Spirašio sam mu sa uživanjem jedan metak direktno u čelo u trenutku kada je sa zapanjenim izrazom na licu shvatio da ja nisam na podu ispod njegovog tela.

Podigao sam pogled sa još uvek zapanjenog lica, jer se u mom vidnom polju, iznad ivice troseda, ukazala leva ruka drugog Indijca. Prsti su se kao kandže sklopile oko gole sijalice pod tavanicom i smrvile je. Opsovao sam nešto u sebi: tip spreman na takve trikove biće žilav i gadan protivnik, a naročito u mraku...

Srećom, tama nije bila onako gusta kao maločas, jer je nešto svetlosti ipak dopiralo kroz navučene zavesе, sasvim dovoljno da naslutim senku koja je sada nećujno klizila uz bočni zid u pokušaju da mi se privuče sa strane.

Uzdahnuo sam, zavrteo glavom na tako nespretnan pokušaj i pritisnuo okidač.

I promašio!

Nije bilo vremena za prebacivanja samom sebi, još manje za čuđenje što sam prvi put posle petnaestak godina promašio mojim »brauningom« cilj udaljen svega desetak stopa. Na dnevnom redu bio je novi skok i ja nisam oklevao da ga izvedem, razmišljajući o matorcima sa građom rvača i ugrađenim radarom koji upozorava na metke iz pištolja.

Jedan od ostataka bara kojim sam se tako ponosio našao se tačno pod mojom levom rukom i morao sam glasno opsovati kada mi se krhotina zarila u dlan. Hitac iz mraka odmah me je ućutao, iako je metak još jednom promašio za koji delić inča. Opsovao sam još jednom, ali ovoga puta u sebi. Počeo sam da pipam po podu.

Tresak flaše kojom sam pogodio zid iznad njegove glave bio je u mraku veoma uverljiv i on je instinktivno podskočio da se ukloni. Cereći se, ispalio sam sve preostale metke u senku koju je prvi hitac zaustavio u pokretu.

Lagano je skliznuo niz zid, ali još uvek nije bio spreman da prizna kako je pobeđen: svejedno, njegovi hici sada su leteli nasumce, daleko od mesta na kojem sam se nalazio.

Obliznuo sam osušene usne i drhtavim prstima promenio šaržer. Mojim napetim ušima zvuk ubacivanja metka u cev zvučao je kao eksplozija u mraku, ali se moj protivnik ničim nije oglasio.

Odvezao sam ono uže sa članka i oprezno se uspravio. Priljubljen u mračnom uglu, povukao sam gajtan zaveses i ona se razdvojila, propuštajući mlaz svetlosti u prostoriju.

Bio je mrtav, naravno. Njegova bela haljina sada je ukrašena sa tri nova tamna kruga koji su se lagano širili pokazujući da sam dobro gađao.

Vratio sam »brauning« pod opasač pantalona, obrisao znoj sa lica i zažalio što sam baš moj mali bar morao da upotrebim kao smrtonosno oruđe u obračunu sa dve obrijane glave. Gutljaj viskija dobro bi mi došao, boga mu!

Pri svetlosti stone lampe sa koje sam zbacio abažur, pregledao sam dva mrtva tela. Kako sam i očekivao kod sebe nisu imali ničega sem ona dva ružna pištolja i još jednog rezervnog šaržera u pojasima omotanima ispod onih širokih haljina. Nikakvih hartija, nikakvog novca, bukvalno ničega.

Počeo sam se po glavi, psujući tiho, za svoju dušu,

jer je to značilo da ću teško ući u trag i ostalima iz te bande. Oružje nije govorilo mnogo; ako poznajete San Francisko, onda znate i mesta gde se ta gvožđurija prilično jeftino može kupiti bez ikakvih problema sa dozvolama i ostalim birokratskim izmišljotinama.

Ne verujem da je to imalo veze sa mojim češkanjem po glavi, ali su upravo u tom trenutku u daljini počele da zavijaju policijske sirene. Iscerio sam se; svet u ovoj zgradi izgleda nije bio tako debelih nerava kako sam mislio; nekoga od njih nije mrzelo da okrene policijsku stanicu i objavi uzbudljivu vest kako iz apartmana 412 C dopiru zvuci malog prljavog rata.

Mrzim požarne stepenice i zato sam se njima spustio samo dva sprata niže. U ovo doba noći Mala Fej obično je već kod kuće, premda su izgledi da će biti sama bili gotovo nikakvi.

Začudo, bila je sama. I pijana. Videlo se to po sporosti s kojom se doteturala do prozora da me pusti unutra kada sam zagrebao po oknu. Ako je bila iznenađena, ničim to nije pokazala. Vratila je svojih šest stopa visine i sto

žezdeset funti oblina na krevet i raskopčala kućnu haljinu.

— Nisam zbog toga došao, Fej — rekoh ja. — Neki tipovi su me napali gore u stanu, a stiže i policija. Ostao bih sat ili dva, ako nemaš ništa protiv.

— Može — slegla je ramenima, ali nije zakopčala haljinu. — Znaš gde je viski, Fic...

Znao sam gde je viski, kao što sam znao prilično toga o Maloj Fej njenim zastrašujućim oblinama. U redu, sada se malo ugojila opustila, ali je u svoje vreme bilo pravo uživanje držati sve te mišice u rukama i boriti se sa ženskom sposobnom da zagrlja jem smrvi muškarce malo nežnije građe od moje.

— Ko je to bio? — upitala je nezainteresovano. Desna ruka skliznula joj je među noge i ona je počela da se mi luje još uvek praznog izraza na licu.

Nasuo sam sebi jedan viski i privukao telefon, malo bliže.

— Ne vredi — reče ona promuklo. — Juče su mi ga ona kopilad iz telefonske kompanije isključila. Nisam platila račun ili takvo nešto. Daj i meni jedan...

Nasuo sam joj punu čašu i ona je veštim pokretom sasula niz grlo, podigavši se na lakat. Pogled mi je zastao na njenim veličanstvenim grudima i osetio sam kako mi se usta iznenada suše.

Koliko ima vremena otkako sam poslednji put bio sa ženom? Dve nedelje? Šesnaest, sedamnaest dana?

Najzad, Mala Fej i nije bila tako loša u krevetu, pod uslovom da uspete da joj privučete pažnju na ono što radi.

A postojali su i gori načini da se ubije vreme dok žustri policajci njskaju po mom apartmanu i oko zgrade...

*
* *

Osećao sam se malo bolje dok sam, zviždućući, silazio niz stepenice. Vreme je bilo toplo, pa sam košulju raskopčao do kraja, pokazujući tako policajcu pred ulazom u zgradu da nisam naoružan. Nije reagovao, iako bi imao šta da vidi da je, recimo, zavirio pod desnu nogavicu mojih ne naročito čistih farmerki.

Pozvao sam Ričija od »Laverna«, rupe na uglu u koju sam povremeno silazio na doručak. Nisam morao naročito

tiho da govorim, jer su oko mene svi galamili, prepričavajući utiske sa boks-meča, tek završenog na televiziji.

U stvari, nisam morao uopšte da govorim. Ričija nije bilo u njegovom stanu.

Zamišljeno sam zapalio cigaretu, obrćući do pola ispraznjenu čašu u ruci, a onda uzeo još pet žetona od Laverna.

Ni Derli nije bio u stanu. Ni Klover i Kapriski koji su živeli zajedno.

Šefera nije ni vredelo zvati. Ako je kod kuće, sitnice kao što je zvonjava telefona neće ga vratiti iz nirvane u koju je zapao sa dve ili tri dugonoge tinejdžerke koje će jutro dočekati sa teškim mamlukom i dvadeset dolara više u svojim tašnicama.

Ostajala je, dakle, samo Marlina. Ispraznio sam čašu, pitajući se vredi li i nju uvlačiti u ovu sve opasniju igru.

Uzdahnuo sam i još jednom se vratio do telefona. Dva ujutru. Mala je verovatno u svom krevetu. Sama, svakako.

Dlanovi su mi bili mokri od znoja dok sam okretao njen broj, jer mi je na pamet palo ono vitko, zmijasto telo lenjih pokreta. Nago, samo pod lakim pokrivačem koji verno ocrtava one savršene

oblike o kakvima muškarci sanjaju.

Ne, Mala Fej nije žena koja može zadovoljiti moj ukus, to mi je sada bilo potpuno jasno.

Telefon je dugo zvonio i već sam hteo da odustanem kada mi se Marlena javila.

— Halo?

Glas joj nije bio sanjiv, ali to nisam ni očekivao. Mala je imala uvek izvanredne refleksije i doslovno ništa je nije moglo iznenaditi.

— Fic — rekoh u mikrofona. — Znaš li slučajno gde su ostali iz ekipe?

— Neee... zbog čega?

— Dogodilo se nešto gadno.

Malo je oklevala.

— U vezi sa...?

— Da. U vezi sa prokletim poslom o kojem Riči neprestano priča. Nisi sinoć videla nikog od njih?

— Samo Bada, navratio je da pozajmi koji dolar. I Milt. Ali on mene nije video.

— Bio je u društvu?

— Aha. Sa dve ženske koje su zajedno imale jedno dva-deset devet godina.

Misim da Milt Šefer nikada neće prerasti one naše pubertetske ljubavi. Proverili smo to, u nekoliko javnih kuća. Odrasle, zrele žene zbog neće-

ga ga toliko zaplaše da postaje impotentan kao krastavac.

Pitam se samo otkuda mu lova za sve te maloletnice?

Odbacio sam tu pomisao od sebe, jer sam imao važnijih problema. Do đavola sa Miltom! Šteta je samo što uništava hašišom onaj svoj genijalni mozak, sposoban da za minimum vremena pronađe najlakši izlaz iz svake nevolje u koju bismo nas šestorica zapali...

— Fic...

— Molim, mala?

— Mislim da znam gde su Sep i Tom. Bad mi reče da su krenuli do »Slepog miša« na poker.

Stvari su loše stajale, očigledno, jer su dva naša vrsna kockara, Klover i Kapriski, odlučili da zaigraju u »Slepom mišu«, jazbini u kojoj je ulog od pet dolara bio zastrašujuće veliki za stalne mušterije.

— Hvala, Marlena. Verujem da su još tamo, jer do sada nisu mogli uzeti više od sto dolara.

Nasmejala se, ali se u glasu osećalo da su joj misli na drugoj strani.

— Fic, je li bilo pasno?

— Gadno, mala. Veoma gadno. Ne smem se vratiti više

u stan, jer policija već njuška po njemu.

Srce mi je lupalo kao da želi da najkraćim putem napusti neudobni grudni koš. Nisam slučajno pomenuo policiju u stanu. Kada bi ona sada... kada bi ona...

— Zašto vas trojica ne biste došli kod mene — rekla je. Savršeno mirno, kako je uvek govorila sa nekim od nas. — Mislim, ako uspeš da nađeš ta dva pokeraša, Fic.

— Aha. — Glas je trebalo da mi zvuči nemarno, ali mi to nije baš uspelo, jer me osušeno grlo izdavalalo. Prokletu dobro ću se čuvati da ne sretnem jednog od te dve budale!

— Imaš li love, Fic? — Ta mala nikad ne zaboravlja važne stvari, časna reč.

— Dovoljno da nekako stignem do tebe — osmehnuo sam se. — Hvala.

— Čekaće te vrela šunka sa jajima — rekla je ona. — I malo dobrog viskija.

Rekao sam vam da Marlena nikada ne zaboravlja važne stvari. Još kada bi... kada bi...

Zastao sam pred ulazom u »Lavern« da nekoliko puta udahnem topli vazduh, ispušten svim onim mirisima koje vetar donosi sa okeana. Taj

zadah rođeni stanovnik San Franciska nikada zapravo ne oseća jer se već potpuno navikao na njega, ali sam ove noći ja uživao u njemu. Tako, na istoku, samo dvadesetak blokova dalje nalazi se divna ženska koja upravo razmišlja o Ficroju Devenportu... i sama ta pomisao bila je dovoljna da poželim da odskakućem do nje...

Sledeći razgovor obavio sam u uličnoj govornici. Za svaki slučaj. Iz slušalice je doprla buka, što je značilo da »Slepi miš« još uvek radi punom parom.

— Džoi, Fic ovde — rekao sam crnom barmenu koji mi se javio. — Da li su Sep i Ski slučajno kod tebe?

— Nisu, Fic, prokleti bili! Maločas su izašli pošto su opljačkali jednu družinu levaka. Došlo je i do gužve, pa su morali da kidaju, znaš. Jedan on onih optužio ih je da varaju!

Zacerekao sam se.

— Sa tom dvojicom ne bih igrao poker ni u bakarne dugmiće, Džoi. Jesu li bar uzeli neku lovu?

— Ne verujem. Pre nego što su oni stigli ta klapa je igrala po deset centi...

— Tako, znači. — Hvala, Džoi... i popij nešto na moj

račun, platiću kad navratim sledeći put. .

Okačio sam slušalicu i zapalio cigaretu, pretražujući pogledom opustelu ulicu. Ono malopredašnje dobro raspoloženje nekud je isparilo, a vetar sa okeana donosio je zadah soli, truleži i sagorele nafte, razbacujući po pustoj ulici otpatke i pocepane večernje novine.

Pokušao sam da povratim bar delić oduševljenja što ću uskoro videti Marlenu, ali mi neko gadno predosećanje to nije dopuštalo.

Znao sam šta je, prokletstvo!

Suviše dugo muvao sam se u blizini svog stana. Toliko dugo da su momci obrijanih glava, a u blizini ih je moralo biti još, uspeli da se priberu i pripreme novu akciju.

Jedino što me je tešilo bilo je saznanje da sam im, za sada, potreban živ, ali je to bila sumnjiva uteha. Po svemu što sam do sada čuo o njima, čovek bi u njihovim rukama mogao radije biti mrtav nego živ. . .

I cigareta je iznenada izgubila ukus i ja sam je odbacio daleko od sebe, posmatrajući ispod oka mračne prolaze pored kojih sam prolazio idući prema taksi stanici.

Pištolj mi je još bio pod nogavicom i nisam nimalo oklevao da ga premestim za pojas i otkočim, iako je metak bio u cevi. Ako ste neoprezni, to je dobar način da probušite donji deo trbuha, ali će mi možda taj delić sekunde biti potreban da se oružje otkoči nedostajati za nekoliko minuta. . .

A onda su mi se usne razvukle u osmeh. Prokletstvo, »Dijamanti« nikada ne ostavljaju drugara na cedilu!

U mrtvoj tišini jasno sam iz susedne ulice čuo brektanje automobilskog motora, a takav zvuk mogao je stvoriti samo jedan jedini prokleti krš na ovom svetu: prastari »ševrolet« koji Sep i Ski ne bi prodali ni za milion dolara.

U redu, malo preterujem, ali sam zato svojim očima video kada su odbili momka koji im je nudio tri hiljade dolara za njega. Tip je bio neki šašavi kolekcionar, izgleda, i samo mu je taj »ševrolet« iz '56. ili '57. godine nedostajao za njegovu zbirku. Moji kockari samo su se nasmejali na tu ponudu i objasnili momku da »starog dečka« ne bi prodali za sve blago ovog sveta.

Lukavo sam ostao u senci sve dok se iza ugla nisu pojavili slabašni farovi »starog dečka«, a onda sam iskočio na kolovoz i mahnuo.

I zabrljao, bolje rečeno. Tip koji me je sve vreme držao na oku dobio je izvrsnu priliku da proveriti koliko mi je debela koža...

Nešto mi je prozujalo pored desne ruke kao besna osa i ja sam se hitro bacio na prljavi asfalt, zakotrljavši se prema hidrantu, jednom zaklonu koji mi je u tom trenutku mogao pomoći. Nisam video odakle je taj hitac stigao, ali sam za svaki slučaj ispalio jedan metak uvis, tek koliko da nevidljivog strelca navedem na razmišljanje o sopstvenoj sigurnosti.

On možda jeste razmišljao o tome, ali druga dva momka, sve do tada skriveni u mračnom ulazu jedne italijanske bakalnice, nisu. Iskočili su iz mraka kao da ih je odbacila opruga i stvorili se na dva koraka od mene. Ulično svetlo je bljesnulo nad podignutim krivim sabljama širokog sečiva kakve sam viđao samo u istorijskim filmovima.

Ova dvojica bili su goli, ako ne računam bele krpe obavijene oko pojasa i sloj ulja od kojeg im je koža blistala kao

koža nekih vrsta zmija. I kretali su se kao zmije, hitri, vitki mišićavih tela, sa onim otrovnim sabljama u rukama spremnim na udarac...

Otkotrljao sam se ponovo natrag na kolovoz, izlažući se hicu još uvek nevidljivog strelca. Zubi su mu bili stisnuti od napora da cev pištolja dovedem u liniju potrebnu da zaustavi tu dvojicu nudista obrijanih glava.

»Stari dečko«, međutim, uz strahovito krčenje i kašljanje uspeo je da pređe za to vreme peedsetak jardi od ugla do telefonske govornice.

A onda je odjeknuo grom i sastavio sa zemljom ona dva tipa sa sabljama!

Naravno, nisam religiozan, a i da jesam posumnjao bih da bi dobri gospod bog trošio svoju municiju kako bi spasio ovakvog jednog grešnika od potpuno zaslužene kazne. Grom je bila Sepova skraćena dvocevka koju je uvek držao pod sedištem »starog dečka«, a kada je onaj oblak od krupnog olova preleteo iznad moje glave osećao sam se kao da je iznenada dunuo uragan...

Ona dva tipa bili su prosto počišćeni sa trotoara i ja sam pogledom potražio trećeg. Nisam ga video, ali izgleda ni on mene, jer nikakva nova

strelica nije doletela iz mra-
ka da bi se zarila u moje telo.

»Stari dečko« je na trenu-
tak zastao pored mene i ja
sam skliznuo unutra, u dobro
poznati prijateljski miris sta-
re kože i mešavine svih onih
parfema koje su koristile že-
nske za kraća ili duža gosto-
vanja na zadnjem sedištu. Ski
je dodao gas, »stari dečko« je
još jednom zastenjao i mi smo
već bili u sigurnosti iza najbli-
žeg ugla.

Obrisao sam znoj sa čela,
vraćajući pištolj za pojas.

— Hvala, momci — rekao
sam. — Mogu vam reći da je
ovo bilo gadno...

Sep je još uvek ratoborno
zurio oko sebe preko nišana
dvocevke, ali se Ski okrenuo
i namignuo mi.

— Verujem, Fic — rekao je,
cereći se. — Možeš biti sre-
ćan što nam je Riči rekao da
te što pre potražimo, inače...

— Riči? Kako je, do đavo-
la, znao...?

— Šta kako je znao, Fic?
Da će te neko napasti? Pa, to
i nije bilo teško zaključiti, s
obzirom da je pre nešto više
od pola sata ohladio dva mo-
mka koji su izgledali baš kao
ona dvojica koju će ujutru
policija kupiti po trotoaru!

*
* *

Zavalio sam se u sedište i
zapalio cigaretu, primećujući
kako mi ruke drhte. Narav-
no, takvo nešto sam i mogao
očekivati, samo da sam imao
malo više vremena za razmi-
šljanje...

Moje zasluge u velikom po-
slu nisu bile ništa veće od
zasluga ostalih, a svakako ma-
nje nego Ričijeve. Zbog čega
se onda nisam odmah setio
da će i oni postati cilj naših
prijatelja sa druge strane oke-
ana?

— Gde je on sada? — pro-
gundao sam. — I da li imaš
neku flašu pod sedištem, Ski?
Grlo mi se osušilo?

— Riči je otišao da potraži
Dorelija — objasni Sebastijan
Klover, dodajući mi jednom
rukom do pola ispražnjenu
crnu flašu koju je odnekud iz-
vukao. — Mi treba da se na-
đemo s njim kod Milta.

— Milt neće biti oduševljen
— uzdahnio sam vraćajući
Sepu flašu. — Marlena mi re-
če da ga je videla sa dve kli-
nke...

— Ne mora biti oduševljen
— sleže Ski ramenima. — Uo-
stalom, bolje je da ga preki-
nemo mi, nego neki od onih
koje si već upoznao, Fic.

Nešto mi je iznenada proletelo kroz glavu i ja sam glasno opsovao. Jedna od onih stvari koje ne smete zaboraviti, a opet je, zbog nečeg, zaboravite...

Znao sam zašto sam ovoga puta zaboravio skrivenog strelica. Moja svest je hladnokrvno prešla preko njega u pokušaju da me što pre ukloni sa izloženog mesta...

— Stani, Ski! — dreknuo sam. — Treći čovek!

— Gledao sam — isceri se šašavi Poljak, ali je »stari dečko« već nastojao da zakopa svoje izlizane gume što dublje u asfalt. — Šta je s trećim čovekom?

— Tamo je bio i treći čovek — objasnio sam žurno. — Zavučeni u neki mračni ugao... izbacio je strelicu ili nešto slično što mi je prozujalo pored ramena...

— Pa?

— Možda ga još uvek možemo ščepati, do đavola! Ako ništa, izvući ćemo iz njega koliko ih ima; po onome što ste mi vas dvojica rekli, u pitanju je čitava armija obrijanih glava!

Sep se tiho nasmejavao dok je gurao dva nova patrona u rasklopljenu dvocevku. Znao sam da željno očekuje obračun; u poslednje vreme živeli

smo prilično mirno, a čovek se oseća kao gromovnik sa tim strašnim oružjem u rukama.

— Misliš da je ta strelica bila otrovna? — upita zabrinuto Ski.

— Ne znam, do đavola! Da me je pogodila znao bih nešto više da ti kažem, a ovako...

»Stari dečko« je na dva točka uleteo u ulicu iz koje smo maločas izašli. Policija nije još bila stigla na mesto događaja, ali smo zapazili nekoliko glava koje su oprezno izvirivale kroz zamračene prozore. Oko ona dva tela pored zida muvao se neki crnac, očigledno razočaran činjenicom što nikako ne može da napipa džebove u onoj gomili krvavog mesa. Nestao je kao senka pre nego što smo se približili i oprezno zastali u blizini.

— Štiti me, Sep — prošaptao sam, iskočivši sa pištoljem u ruci. Strelica je doletela otprilike iz onog pravca, negde ispod svoda koji je vodio u dvorišnu zgradu.

— Samo napred, ortak! — ohrabrio me je on. — Ako te sredi, budi siguran da ćeš biti osvećen!

Nije me to baš mnogo utešilo, ali sam samo zaškrgutao zubima i pretrčao ulicu razmišljajući o strelicama sa otrov-

nim vrhovima koje bi pod hitno trebalo zabraniti za upotrebu u civilizovanom društvu.

Pokazalo se da sam dobro procenio pravac hica, jer je moj čovek bio upravo pod svo dom. Zastao sam i obrisao znoj sa čela, vraćajući pištolj pod pojas.

Od ovoga nećemo ništa doznati. Bio je mrtav i tako mi se mnogo više dopadao, naročito zato što mu je u desnoj ruci još uvek bila kratka duvaljka prilično bezazlenog izgleda, a u levoj strelica čiji je vrh zelenkasto svetlucau u tami.

Stresao sam se i još jednom obrisao znoj, naginjući se nad njega. Bio je pogođen tačno u srce, ali mi je trebalo prilično vremena da pronađem uski zarez koji gotovo da i nije krvario. U rani je nešto metalno svetlucalo.

Udahnuvši vazduh, oprezno sam prihvatio noktima taj metalni šiljak i istrgao ga iz rane, a onda pažljivo obrisao o onu belu haljinu, pazeći da ne ostavim slučajno svoje otiske na njoj. Krv i čisti beli pamuk davali su odličnu kombinaciju boja, ali ja se nisam zadržavao da bih se divio svom remek-delu. Gurnuo sam onaj predmet u džep i iskočio ispod svoda, dižući ruku.

Trenutak kasnije ponovo sam bio u »ševroletu«, a Ski je krenuo kao da vozi »Hiljadu milja Indijanopolisa«. S razlogom; kraj ona dva mrtva tela već je stajao pozornik i uzbuđeno duvao u pištaljku, mašući rukama.

— Sredio si ga? — upita Sep sa izrazom žaljenja na licu, dok je dvocevku vraćao pod sedište.

— Nisam ja. Neko drugi.

— Ko, do đavola?

— Pojma nemam. Pogledaj ovo.

Prihvatio je iz moje ruke šestokraku zvezdu od čelika čije su ivice bile oštrije od žileta. Tiho je zviznuo.

— Jesi li video nekada ovakvo nešto, Ski?

Poljak klimnu glavom.

— Video sam. U Hong-kongu...

— Za šta služi? Suviše je lako da bi se moglo dobro bacati! — pobunio sam se.

— Grešiš, Fic. To je veoma gadno oružje u veštim rukama. Zove se šuriken, ako nisi znao. Legenda kaže da su ga i japanske ninđe koristile u svojim obračunima.

Sep se prigušeno nasmejavao, a nasmejavao bih se i ja da mi ponovo nije pala na pamet ona duvaljka sa otrovnom strelicom. Ma ko bio tip koji je

sredio onog Indijca, dugovao sam mu večnu zahvalnost.

— Gluposti, Ski! — rekao je Sep prezrivo. — Ako su ninde ikada i postojale, onda nisu bile sposobne ni za polovinu onih podviga o kojima govore japanske legende.

— Možda — Ski je slegao ramenima. — Pričam ti samo ono što su meni rekli. Sem toga, video sam u Hongkongu momka koji je tom igračkom bio u stanju da ugasi cigaretu na pedeset stopa rastojanja.

— Da nije on bio ninda slučajno? — dobacio sam podrugljivo.

— Neee... nije bio ninda. Znaš, Fic, nijedan ninda nikada se ne bi dotle ponizio da javno prikazuje svoju veštinu.

Sep i ja smo se zgledali.

— Prokletstvo — reče Klover — ti pričaš kao da ti baucci zaista postoje...

— A ko ti tvrdi da ne postoje?

Glas Kapriskog bio je miran, ali smo i Sep i ja dobro znali da počinjemo da ga nerviramo. Poljak je uopšte malo govorio, ali je zato svaka njegova reč bila dobro odmerena. Da nije verovao u ninde nikada nam ih ne bi ni pomenuo.

Čekali smo narednih dese-

tak minuta, a ja sam se u tami igrao sa onom čeličnom zvezdom koju mi je Sep vratio.

U redu, mislio sam, ninde ne postoje... Ali, ko je onda chladio onog tipa u prolazu?

I zašto? Upravo u trenutku kada se spremao da na mene izbací novi smrtonosni hitac?

Sve do sada nisam primećivao da imam nekog moćnog tajanstvenog zaštitnika, iako bi mi takav dobrodošao u životu kakav smo vodili mi, »Di jamanti«.

Uzdahnuo sam, otresajući te misli od sebe i zapalio cigaretu. Imam taman još toliko vremena da je popušim do polovine pre nego što stignemo do Šeferove rupe na putu za Alamidu.

Ta stara ruševina je nekim čudom ostala sačuvana ispod širokog asfaltnog odvojka koji je izvodio prema Alamidi, a Milt je jednom u nastupu veliko dušnošću, otkupio za hiljadu i po dolara od matorca kome je dosadilo da mu nad glavom neprekidno tutnje kamioni od desetak i više tona.

»Savršeno mesto«, rekao je mirno kada smo došli da proslavimo useljenje. »Jedino u gradu na kojem ne možeš čuti ni sopstvene misli.«

Ponekad je danima ostajao zavučen u tu stračaru koja je

drhtala kad god bi iznad nje prošao neki teži kamion i mi smo ga ostavljali na miru. Milt Šefer je bio čudan tip. Ne mislim sada na onu njegovu sklonost prema devojkama koje su najčešće ravnije od svake daske. Kad vas pogleda očima na koje se navuče neka providna skrama, najbolje je da mu se jednostavno uklonite sa puta...

Ski je zaustavio »starog dečaka« stotinak stopa iza raskrsnice, na parking, i sva trojica smo potrčali natrag, pored čelične ograde koja je odvajala kolovoz od tridesetak stopa vazduha ispod nas. Nekoliko kamiondžija, jedinih koji su u to šašavo doba noći još putovali prema Alamidi, morali su da su pomislili da smo poludeli, ali se nijedan nije zaustavio da pogleda šta se događa.

Volim te momke, jer uvek gledaju samo svoja posla i ne zabadaju nos u tuđe probleme...

Milt nam je jednom pokazao prečicu koja zahteva malo gimnastičke veštine i mnogo dobrih živaca; niz čeličnu konstrukciju moglo se prilično lako sići gotovo pred samu njegovu kuću, čime smo uštedeli najmanje pet minuta vožanja unaokolo.

— Tiho! — prošaptao je Ski kada su nam noge konačno dotakle osušenu travu na tlu. — Možda su oni već u blizini...

Ako su bili, onda su se pakleno dobro maskirali u onim njihovim belim haljinama, jer je prostor oko kuće bio ravan kao dlan, pokriven tek ponegde čupercima one iste otporne trave koja, čini mi se, raste samo pored prometnih autoputeva. Međutim, u stračari i senkama oko nje mogla se sakriti čitava armija momaka obrijanih glava i zato nam Poljakovo upozorenje nije ni bilo potrebno.

Razišli smo se instinktivno tako da kući pridemo sa tri strane, lekcija kojoj su nas veoma brzo naučili oni žuti drugovi iz Vijetkonga.

Meni je pripala sumnjiva počast da krenem pravo prema vratima koja su se blago njihala na jutarnjem vetru, zajedno sa mrežom koja je štitila od komaraca sve dok jednog dana neko nije u njoj napravio otvor kroz koji bi u paradnom maršu mogli da prođu svi komarci sa ove strane Stenovitih planina.

Zalepio sam se bez šuma uza zid pored vrata i strpljivo sačekao dva zvižduka kojima su mi Sep i Ski dali do znanja

da su takođe stigli i da je sve u redu.

Izbrojao sam u sebi do pet i uskočio unutra. Raspored sam poznavao dobro; odmah iza ovog kratkog hodnika nalaze se vrata velike kuhinje iz koje vodi stepenište na sprat koji je Milt retko koristio.

Nisam ni morao da zastanem pred vratima kuhinje, jer je iznutra dopro glasan zvižduk. Jedan od one dvojice uskočio je kroz prozor i otkrio da je sve čisto.

Pogrešno. Unutra nije bilo baš sve čisto...

Pre svega, bilo je puno krvi oko dva tela zgrčena pod gomilom pokrivača na podu.

Pritisnuo sam prekidač i kuhinju je preplavila svetlost. Sep je protrčao pored mene i jurio uz stepenice sa dvocevkom na gotovs, Ski za njim.

Pažljivo sam osluškivao, na stojeći da ne gledam u ona dva tela skrivena pokrivačima. Unaokolo su bili bedni ostaci jedne od Miltovih orgija; prazne flaše, otvorene konzerve, kesice u kakve se obično pakuje onaj beli prašak za kojim toliko luduju...

Ski se pojavio na stepeništu brišući znoj sa lica.

— Nije gore — rekao je na moje nemo pitanje. — Nema nikoga.

Uzdahnuo sam i prišao onoj gomili na podu, jer se posao koji je bio preda mnom više nije mogao odlagati. Hteo sam da jednim pokretom zbacim sve te pokrivače, ali su se oni upleli, vlažni i teški od krvi.

Zurio sam u krvavu gomilu vrteći glavom. Čuo sam kako Ski iznad mene bučno guta pljuvačku, a Sep psuje, tihim, ogorčenim glasom.

Pogrešio sam. U toj gomili razbacanih udova, glava i otvorenih trbuha nisu bila samo dva tela, već četiri...

Ali nijedno od njih nije bilo telo Milta Šefera.

●
* *

— Ko je ovo mogao učiniti? — stenjao je Sep. Video sam da mu je lice blede kao krpa, a to nešto znači kada je u pitanju Sebastijan Klover, poznat po tome što je u Vijetnamu sedeo za ručak sa rukama još krvavim od obračuna sa zarobljenicima koji nisu hteli da govore.

Čutao sam, nastojeći da u mislima rekonstruišem ona dva iskasapljena tela, premda to u stvari i nije bilo naročito potrebno. Dve glatko obrijane glave, sa očima koje su pune užasa zurile u mene, oda

vale su ko su bile žrtve nepoznatog ubice.

Tela dveju devojčica bila su nepovređena, ako se ne računaju modri otisci na vratovima, izbuljene oči i užasno pocrneli jezici opušteni između modrih usana. Bile su nage, potpuno nage i po svemu sudeći silovane pre nego što su bile zadavljene.

— Možda je... možda je Milt ovo učinio... — promuklo progovori Poljak. — Ako su ova dva tipa silovali i zadavili ženske, on bi bio u stanju da ovakvo nešto učini...

— Čime, do đavola? — Ni moj glas nije bio ništa sigurniji od glasa Kapriskog. — Pogledaj te rane, Ski... glatki, čisti udarci... kao... kao...

On je buljio u mene, a u očima mu se ogledao strah.

Strah. Da, strah u očima Tomasa Kapriskog!

— Katana — rekao je tiho, tako da nisam bio siguran da li sam ga dobro čuo.

— Šta?!

— Katana — ponovio je. — Video si one samurajske mačeve u filmovima. Oni se zovu tako — katana. Dobar mačevalac jednim udarcem može da prepolovi čoveka...

— Misliš da...?

— A šta drugo da mislim, prokletstvo?

Klimnuo sam glavom i ponovo pogledao u Sepa. On je buljio u mene, a prsti su mu nesvesno milovali kundak dvocevke.

— Idemo odavde — reče Ski. Možda je on... još u blizini...

— Ko, Tome?

Stresao sam se od užasa kada sam mu ponovo pogledao u oči. Strah je slaba reč za ono što sam u njima našao...

— Ninda! — prošaputao je. — Prokleti ninda, eto ko! Hajdemo, do đavola, odavde!

Izjurio je napolje kao da ga svi đavoli gone, a ja i Sep smo polako krenuli za njim. Nije mi bio jasan toliko Poljakov strah; uostalom, ako neki ninda i ubija oko nas, sve do sada prema nama je bio potpuno neutralan. Čak i više od toga, ako se setim Indijca u prolazu, onoga koga je sprečio da me dovrši...

— Trebalo bi da pretražimo okolinu — reče Klover osvrćući se. — Možda nađemo neki trag...

Ideja nije zvučala loše, ali sam ja odmahnuo glavom.

— Ne sada, Sep. Imam preosećanje da bi trebalo što pre da se uklonimo odavde... a ionako ne bismo mnogo šta našli u ovom mraku.

— Šta onda predlažeš, do đavola?

Sada nisam morao da razmišljam.

— Idemo kod Marlene.

Iskosa sam bacio pogled na njega, očekujući da nešto izvali, ali je Klover ćutao.

— Razgovarao sam s njom pre nego što smo se sreli — objasnih. — Kod nje je i najbolje da se skupimo i održimo ratni savet... Sem ako Riči vama dvojici nije rekao da učinite nešto drugo pošto pronađete Milta.

Suvo se osmehnuo.

— Ne moraš meni toliko objašnjavati, Fic... sem toga, i Riči je predložio da se okupimo tamo.

— Šta se onda, kog đavola, tako ceriš?

— Ja? Čini ti se, Fic. To mi samo brada drhti od straha, znaš...

Nasmejali smo se, glasno, možda i preglasno za to doba noći i svu onu krv koju smo ostavili za sobom, i pohitali za Tomom koji je žurno koraćao kao tamna senka ispred nas. Naravno, popeti se istim putem nije bilo nimalo lako i zato smo se odlučili za lakši, ali i duži put do »starog dečaka«.

Neko vreme smo ćutali, jer je mene, a pretpostavljam i

Sepa, mučilo ona gadna i prljava pomisao o izdajniku među »Dijamantima«.

Da li sam bio siguran da izdajnik postoji?

Vidite, to je jedna od prvih lekcija koju smo kao klinici naučili pripremajući ulične tuče. Kad god smo u obračun polazili uvereni da ćemo ovoga puta počistiti ulicu sa dečacima iz susednog kraja, dogodilo bi se nešto što bi ishod borbe okrenulo protiv nas. Zaključak je bio veoma jednostavan i mi smo to brzo shvatili: činjenice su činjenice, a ono što ti želiš i čemu se nadaš nema nikakve veze sa njima...

Činjenica je bila da su nam ti momci obrijanih glava na tragu i da veoma dobro znaju ko je sve bio u onoj ekipi koja je izvela veliki poduhvat. Dva i dva su, na žalost, uvek četiri; rezultat te jednostavne računske operacije ono što sam ja osećao prema svojim prijateljima nije moglo izmeniti.

Među nama je bio izdajnik. Tačka.

Ski je, kada smo mu prišli, upola sagnut iza »ševrolet«, sumnjičavim pogledom pratio svaki kamion koji bi prohujao pored nas.

— Ja ću voziti, Tome — rekao tiho.

Nije odgovorio, ali se sa izrazom olakšanja na licu spustio na zadnje sedište, prepustajući prednji deo kola Sepu i meni. Na nizbridici nije bilo nikakvih problema da »stari dečko« krene i trenutak kasnije ja sam ga usmerio prema traci koja će nas vratiti u grad.

Čekali smo dugo, gotovo čitavih pola sata. Načinio sam krug oko bloka u kojem je stanovala Marlena i Sep je osmotrio njene prozore.

— U redu je — reče. Naš stari signal za opasnost, saksija sa kaktusom, jedva nešto manjim od onih kakvi rastu u Ljano Estakadu, nije se nalazila na požarnim stepenicama.

Međutim, ova je noć bila tako burna da nijedan od nas nije izašao iz kola a da se nije pažljivo osvrnuo oko sebe. Bilo je tiho i mirno u tom kraju niskih jednospratnih zgrada, oslonjenih jedna na drugu, sa neurednim travnjacima i retkim drvećem ispred njih.

Marlena nas je čula i vrata su se otvorila pre nego što smo stigli do njih.

— Zdravo, momci — rekla je. — Dugo je trebalo da stigneš, Fic. Ona su se jaja već

ohladila, da znaš...

— Žao mi je, dete. — Potapšao sam je po ramenu, nastojeći da odvratim pogled od velikodušno raskriljene kućne haljine. — U svakom slučaju, moraš ponovo spremati klopuzu za čitavu ovu prokletu bandu...

Niko se nije nasmejavao, a i ona je sa naših lica pročitala da se poslednja dva sata nismo naročito lepo zabavljali. Nestala je u onoj njenoj blistavoj kuhinji, a mi smo se čutke obredili već otvorenom flašom viskija koja nas je čekala na stolu. Led i soda su fina stvar u viskiju, nema šta, ali se nama žurilo...

— Dakle?

Bio je to Sep. Prelazio je pogledom sa Toma na mene i natrag, kao da od nas očekuje odgovor na ovo važno pitanje.

— Riči je zvao pre dvadesetak minuta — Javi se Marlena iz kuhinje. To dete je imalo izvanredan sluh, nema šta!

— I?

— I on će uskoro stići. Sa Badom. — Pomolila se na vrata i oslonila o dovratnik, ne mareći što joj kućna haljina otkriva jednu nogu gotovo do kuka. Mislim, ona je bila takva; ponašala se kao da nas tu nema i ne jednom bi iz ku-

patila izašla potpuno gola, brišući se peškirom i čavrljala sa nama sve dok se ne bi obukla. Bez ikakve namere da nas uzbudi, ali od toga nama nije bilo nimalo lakše...

— Znači, ne znamo jedino šta je sa Miltom — uzdahnu Sep. Ski je natmureno ćutao i videlo se da ga je viski malo opustio, ali još uvek ne toliko da bi postao onaj stari.

— Šta je bilo kod Milta? — Marlena se pozavila još jednom, ali joj je ovoga puta u rukama bio poslužavnik sa ogromnom gomilom jaja i šunke.

— Klanica — rekao sam. Nije trebalo da govorim, jer sam u nosnicama ponovo osetio onaj zadah sveže krvi kojim je bila natopljena Miltova ruševina. Morao sam sebe naterati da stavim prvi zalogaj u usta, ali je posle već išlo lakše, jer sam bio gladan kao vuk.

— Neko je istranžirao dva momka sa obrijanim glavama, a pored njih smo našli i dve klinke. Zadavljene, Marlena.

Klimnula je glavom, ali joj je lice ostalo ledeno i nepokretno. Ni ruka joj nije zadrhtala kada je sebi nasula do vrha punu čašu.

— Milta niste našli?

— Ne. Mora da je na vreme zbrisao.

— To ne liči na njega.

— Milt je prokleta mudar momak — javi se Ski po prvi put. Tek tada sam primetio da nije ni dotakao tanjir pred sobom. — Milt je prokleta, prokleta mudar momak...

— Šta time hoćeš da kažeš, Ski? — upitah.

— Ništa. — On obori pogled na tanjir pred sobom i kao preko volje dohvati viljušku. Zahvatio je krupan zalogaj, ali ga je onda ponovo vratio na tanjir i pogledao u nas.

— U redu — reče cereći se — ko će to prvi da kaže? Ti, Fic? Sep?

I ja sam odložio viljušku. Onog apetita od maločas izne nada je nestalo i ja sam sručio još jednu čašu viskija niz grlo.

— Još uvek ne možemo biti sigurni, Ski — progundao sam.

— Đavola ne možemo! — kreštavo se nasmejao on. — Hajde, Fic, do đavola, nismo deca!

— Sačekajmo Ričija — predloži Sep — pa ćemo onda razgovarati o tome.

— Ne zavaravaj se, Sep. Sva ko od nas može biti to — pa i Riči!

Bespomoćno sam pogledao

u Marleni, jer se na to zaista ništa nije moglo reći. Ski je bio u pravu, prokletstvo... sva ki od nas mogao je biti izdajnik...

— Ali ti misliš na Milta, Ski — rekla je ona onim svojim uzbuđljivim, malo promuklim glasom, nagnjući se prema njemu.

— Ja mislim na sebe — reče Poljak tiho. — I ne bih hteo da mi se dogodi ono što se dogodilo onim momcima u Šeferovoj kući!

Sep se zavalio u stolicu, motreći poluzatvorenim očima Poljakovo lice.

— Ti misliš da je ovo kraj, Ski? — reče mirno.

Kapriski obori pogled, igrajući se čašom.

— Nije još... ali će biti. Ako uskoro ne otkrijemo tog kućkinog sina, Sep!

— Zbog čega misliš da je to Milt? — insistirao je Sep.

— Zbog hašiša. I zbog toga što u poslednje vreme ima čitavu gomilu love! — Ski lupi pesnicom po stolu, ne obraćajući pažnju na čašu koja se prevrnula.

— Nikada nije odbio da nam da koliko god smo zatražili — podsetih tiho.

— To ne znači ništa. Ja hoću da znam odakle mu ta lova?

— Misliš da nas je prodao, Ski? — Sepov pogled bio je zamišljen.

— Nije.

Rekla je to Marlena. Mirno i samouvereno, jer to dete je uvek znalo šta govori. Zaćutali smo i pogledali u nju.

Osmehnula nam se. Osetio sam kako mi krv navire u glavu, jer se ona retko, veoma retko smešila, ali kada bi se to dogodilo...

— Ja znam odakle Miltu lova — ponovila je, ali sada bez osmeha.

*
* *

Proći će, međutim, još dosta vremena pre nego što doznamo kako Milt dolazi do love, jer je u tom trenutku neko zazvonio na vratima.

Ne neko, nego Riči. Svi smo poznavali ugovoreni signal.

Marlena je otvorila i on je ušao, sa nehajnim izrazom na licu, kao nekada kada se u Sajgonu vraćao iz neke skupe javne kuće. Visok i krupan, kretao se varljivo sporo, ali je iskusno oko u tim pokretima moglo naslutiti ko je Riči Migulis.

Borac.

Iscerio se kada nas je video onako natmurene oko stola.

Nije bilo mnogo stvari koje su mogle poremetiti dobro raspoloženje Ričiju Migulisu.

Doreli je išao za njim, a njegovo lepo italijansko lice oštarih crta bilo je bledo od umora, sa ogromnim podočnjacima. Zapazio sam i da se jedva primetno klati u hodu, kao čovek koji nije spavao dve ili tri noći. Sve to nije ličilo na Bada Dorelija koji je uvek vodio računa o sebi i svom savršenom telu.

Samo šta ja o svemu tome u tom trenutku nisam razmišljao, jednostavno registrujući u mozgu ono što su mi oči govorile.

Njih dvojica nisu bili sami, znate. Sa njima je bio još jedan čovek...

Ima ljudi koji svakim svojim gestom, izrazom lica ili pogledom daju na znanje da su opasni i tvrdi tipovi, sa kojima se ne treba šaliti. Moje iskustvo podučilo me je da je sve to najvećim delom samo maska iza koje se kriju kukavice, nesposobne da se ponesu sa bilo kojim momkom njima ravnim po visini i težini.

Ovaj čovek sa Ričijem, međutim, odavno je potpuno suprotan utisak sa svojim mirnim, pitomim licem i kratkom urednom crnom kosom Visok i izuzetno lepo građen, kretao

se hitrinom i preciznošću koju daje samo savršena fizička pripremljenost. Plave oči veselo su blistale na preplanulom licu kada nam je klimnuo glavom.

Samo što je i to bila maska, shvatio sam odmah. Maska pod kojom se krije veoma opasan čovek...

U stvari, mislim da je Ski prvi to zapazio, jer je taj Poljak obdaren nekim šašavim šestim čulom, časna reč. Video sam kako se ukrutio i malo odmakao od stola, kao da će svakog trenutka skočiti i potegnuti pištolj.

— Zdravo, momci — veselo reče Riči, spuštajući se na sofu. — Doveo sam vam jednog svog prijatelja. Zove se Eldridž, Lesli Eldridž...

I dalje sa osmehom na licu Eldridž je stajao kao da želi da ga što bolje pogledamo. I on sam, međutim, oštro je posmatrao naša lica i mogu vam reći da se nisam nimalo prijatno osećao onih nekoliko desetaka sekundi dok su me ta dva plava svrdla skroz-naskroz probijala.

Lice Kapriskog bilo je namršteno, obe ruke sa dlanovima nadole pritiskivale su sto. Zabrinuto sam ga pogledao, jer sam znao šta taj stav znači.

— Ko je on, Riči? — promuklo upita Ski, ne skidajući pogleda sa Eldridža?

— Zašto ne pitaš mene?

Eldridžov glas bio je dubok i prijatan, ali s nekom metalnom notom koja je takođe upozoravala na opasnost. Malo je promenio svoj stav; teško je to bilo primetiti, jer se pomerio samo delić inča, ali je meni to bilo dovoljno.

Momak je bio spreman na sve i neće se dobro provesti onaj koji bi nešto pokušao...

— U redu, proklet bio! — I pored sveg gneva koji se osećao, Poljakov glas bio je kontrolisan. — Ko si ti?

— Migulis ti je rekao. Moje ime je Eldridž.

— Ne treba mi tvoje prokletost ime! Šta znači ime? Možeš ga odbaciti kao stare cipele i uzeti svako ime na ovom svetu!

— Što još hoćeš da znaš?

Ski je stisnuo zube i ja shvatio da sam pogrešno procenio njegovo ponašanje. Kod Poljaka nije bio u pitanju gnev.

Već strah!

— Dosta s tim, Ski! — Sa Ričijvog lica izgubio se osmeh. — Do đavola, ja sam ga doveo ovamo! Zar više ni u mene nemaš poverenja?

Ski obliznu usne.

— U redu — reče, opuštaju-

ći se. — U redu, Riči...

— To znači da mogu da sednem za isti sto sa tobom. — srdačno reče Eldridž spuštajući se na stolicu pored mene. Još jednom je prešao pogledom po nama.

— Da vidimo — reče — da li ću vas prepoznati po Ričijevom opisu. — Ti si Fic, zar ne? Skija sam već upoznao... i nadam se da ćemo kasnije postati bolji prijatelji. Onda je momak preko puta mene Sep Klover, a dama Marlena?

— Pa to i nije bilo teško pogoditi — rekao je, sipajući mu viski u praznu čašu. — Ako si sreo negde Milta Šefera, Eldridž, onda znaš celu bandu.

— Ne, Milt nizam sreo — odmahnu on glavom. — Možete me zvati jednostavno Les, momci... U vaše zdravlje!

Ispili smo svi sem Skija koji je zamišljeno buljio u sto, kao da ne primećuje šta se oko njega zbiva. Trgao sam se kada sam pogledao u Marlenu; po prvi put, za sve ovo vreme kako je poznajem, u njenim očima ugledao sam i nešto drugo sem ledene hladnoće.

Tračak stvarnog interesovanja, Samo tračak, ali sasvim dovoljan da osetim nastup bezrazložne ljubomore...

Iznenada mi je bilo jasno

zbog čega Bad Doreli neprestano ćuti, bacajući ispod oka poglede na devojkju.

A onda mi je, priznajem, sve to postalo pomalo smešno. Do đavola, kome je do ženske kada se nad sve nas ovde na dvila pretnja užasne smrti?

Mislim da je i Riči u isto vreme došao do sličnog zaključka, jer je s lakoćom privukao pažnju svih, onom lakoćom koja predstavlja glavnu odluku ljudi rođenih da budu vođe.

— U redu — rekao je — da pokušamo da rekonstruišemo šta se sve noćas događalo u ovom gradu? ... Fic?

Zapalio sam cigaretu i malo se opustio u stolici, nastojeći da se setim kako je sve to počelo. Da, onaj zagonetni telefonski poziv posle koga je čitav taj deo San Franciska ostao bez struje...

Ispričao sam sve što se dogodilo meni, a Sep je, videvši da mi se grlo osušilo, preuzeo priču od onog mesta gde sam se sastao sa njim i Skijem.

Eldridž je u međuvremenu postavio nekoliko kratkih i veoma preciznih pitanja koja, na prvi pogled, nisu imala mnogo veze sa onim što se dogodilo. Kada sam malo bolje razmislio, međutim, utvrdio sam da se iza tih pitanja krije na-

mera da bolje upozna sve nas... i naše protivnike, one Indijce obrijanih glava u smešnim haljinama...

— To bi — reče na kraju Sep podižući već napunjenu čašu — bilo otprilike sve, Riči...

— Nešto nisi rekao. — Glas Kapriskog još uvek je bio promukao. Nimalo čudno, s obzirom da je u međuvremenu gotovo ispraznio jednu flašu viskija.

— Nešto sam zaboravio? — namršti Sep obrve. — Fic? Čini mi se da ništa nisam propustio...

— Nisi pomenuo čime su ubijena ona dva momka kod Milta... i onaj tip u prolazu kada smo izvukli Fica iz gužve...

Krajičkom oka opazio sam kako se Eldridž malo pomerio na svom mestu. Još jedan neupadljiv, potpuno prirodan pokret, reklo bi se, ali taj pokret nije bio slučajan.

Momak je bio na oprezu. I spreman na svako iznenađenje.

— U redu — nemarno reče Riči — detalje ostavimo za kasnije, Ski... važno je da steknemo opštu sliku. Mogu vam reći da ste prošli veoma gladno, jer ja...

— Siguran si da ne želiš da govorimo o tome, Riči? — Ski je buljio pred sebe dok je to govorio.

— Pa da. Šta ti je, Ski?

Poljakovo lice na trenutak se raširi u masku koja je trebalo da predstavlja osmeh.

— Ništa, ništa. Samo produži... baš me zanima kako si ti proveo ovu noć?

— Hoćeš li malo kafe, Ski? — umeša se Marlena sa onim ženskim taktom koji pokušava da promeni temu neugodnog razgovora.

— Kafe? Što da ne? Daj svi ma kafe, Marlena... možda će se konačno ovi momci probuditi iz sna! Da, kafa... odlična ideja, Marlena!

Zgledali smo se. Primetio sam da je Riči gnevno stisnuo vilice.

— Pijan si, Ski! — prosiktao je.

— Naravno, Riči... svako... ja sam pijan. Svi smo pijani. Samo vi nastavite, ne obraćajte pažnju na mene...

Migulis ga je nekoliko trenutaka fiksirao, a onda raširi usne u onaj svoj uobičajeni nemarni osmeh.

— U redu — reče. — Dajte da sa ovim što pre završimo, momci... Pa, evo šta se sa monom dogodilo. Vratio sam se kući ranije nego obično i

mislim da je to iznenadilo dva tipa koji su mi spremali veoma vruć doček, sudeći po pripremama u kojima sam ih prekinuo. Kako su izgledali? Ne treba da vam pričam, s obzirom da ste noćas imali posla sa njihovom felom. Svi, sem Bada, naravno koji nije imao tu čast... Dakle, ohladio sam tu dvojicu, a onda razgledao zamku koju su mi pripremili: tanko svileni uže razapeto iznad ulaznih vrata... Da sam stigao koji minut kasnije, teško da bih dobio priliku da vam sve ovo pričam, momci...

— Čekaj — upitah ja. — Kada je to bilo, Riči?

— Oko ponoći. Zašto?

— Zato što su moji posetoci stigli dosta kasnije, Riči. I pitali za tebe!

— Ne čudi me — sleže on ramenima — jer sam se trudio da izbegavam sva mesta gde me obično može naći onaj ko me traži. Pohitao sam da potražim Bada, jer sam postavljao gde može biti. Neću vam ponavljati šta mi je sve rekao dok sam ga skidao sa one mulatkinje, striptizete u »Ludom konju«, ovde ima i dama... Gde sam ono stao... Aha. Jurcali smo unaokolo, pokušavajući da nekoga od vas, momci, dobijemo telefonom, ali nismo imali sreće...

— Moj ne biste dobili u svakom slučaju. Kablovi su bili presečeni.

— Takvo smo nešto i pretpostavljali — klimnu Riči glavom. — Onda smo proključili da su Ski i Sep u »Slepom mišu«, pa smo ih pozvali; izgleda u pravi čas da ih izvučemo iz gužve. Poslao sam ih po tebe, Fic, a onda kod Milta, a ja i Bad smo otišli kod Eldridža...

»Najzad!«, pomislih. »Jako me zanima — a Skija verovatno još više — kako je taj plavooki upao u našu bandu, tek tako...«

— Morali smo ga malo pričekati — reče Riči, klimajući glavom prema našem posetiocu — pa smo zato i zakasnili na zbornu mesto, kod naše ljupke Marlene... To je, koliko se meni čini, sve...

Ski se iznenada kreštavo nasmeja.

— Podigni zavese, Marlena — reče. — Napolju je već dan... podigni zavese, devojčice, dnevno svetlo mnogo bolje otkriva lica od veštačkog...

Ona pogledom potraži Ričijevo odobrenje i on neprimetno klimnu glavom.

Kroz prozor okrenut istoku navreše iznenada zraci sunca i svi instinktivno zažmirismo, zaslepljeni.

Tresak stolice najre mi je dao do znanja da se nešto događa. Otvorio sam oči, iako su mi pred njima još uvek lebdeli crveni kolutovi...

Ski i Eldridž stajali su nepomično, kao dvodelna statua od kamena. Eldridžova šaka čvrsto je stezala zglobov Poljakove desne ruke.

U ruci se nalazio revolver...

Mislim da su i svi ostali sedeli kao sleđeni nekoliko sekundi. Svi, sem Marlene, koja je još uvek stajala sa rukom na gajtanu zavesi.

— Proklet da si! — prostenja Ski, a na licu mu se ukazao bolni izraz. — Proklet da si, ti...

Zaurloao je i odleteo unazad, ispuštajući oružje iz ruke. Zateturao se preko oborene stolice iza sebe i pao bi da ga Sep nije pridržao.

Eldridž je već ponovo sedeo na svom mestu, nepomičnog lica. Skijev revolver ostavio je na stolu, tamo gde je i pao.

— Dobar trik, Kapriski — reče mirno. — Ali još uvek nedovoljno dobar za mene, znaš.

*
* *

Potražio sam pogledom Ričijeve oči, ali se on samo hla-

dnokrvno smeškao kao da ga sve to odlično zabavlja. Osetio sam kako se gnev i umor koje sam skupio u toku ove duge noći skupljaju u meni kao lava pred vulkansku erupciju.

— Mislim da je vreme da nam neko objasni šta se ovde zbiva — rekao sam, na što se Ski još jednom histerično nasmejao. Odbijajući Sepovu pomoć podigao je stolicu i taško se sručio u nju, ne skidajući pogleda sa Eldridža.

— Bravo, Fic — rekao je. — Prava reč u pravo vreme... dakle, Riči?

— Nisi mi ni dao priliku da objasnim otkuda Eldridž ovde, Ski — reče Migulis mirno.

— Još nešto treba da nam objasniš, Riči. Gde je Milt Šefer?

— Žao mi je, Ski. To ne znam. Ali znam da ću učiniti sve da ga pronađem, ako...

— Ako već nije mrtav? To si hteo da kažeš? — tiho dobaci Doreli.

Riči sleže ramenima.

— Prokletstvo, momci, napali su svu šestoricu i nijedan od nas nije zadobio ni ogrebotinu! Zakon verovatnoće kaže da je jedan od nas morao platiti za sve — a Milt je zbog onog prokletog đubreta

uvek bio slabiji od nas!

— Ti si već otpisao Milta, Riči? — U Sepovom glasu bilo je neočekivane gorčine.

— Ne, nisam ga otpisao! Rekao sam da ću učiniti sve da ga pronađem, živog ili mrtvog! Šta još hoćete od mene, do đavola?

Eldridž se samo malo pomerio na svom mestu i svi smo se okrenuli prema njemu.

Čudno, zar ne?

I meni se u tom trenutku to učinilo čudnim i mislim da sam tada shvatio da postoje ljudi koji čak mnogo bolje i od Ričija Migulisa umeju da privuku pažnju na sebe.

— Pre toga moramo nešto da raščistimo među nama — rekao je sa hladnim osmehom na licu. — Kapriski očigledno sumnja da je u ovoj prostoriji izdajica, a malopredašnji napad pokazuje kako misli da sam to ja. Nećemo nikuda stići dok se to ne objasni, ljudi...

— To i još ponešto — promrmljao sam, jer mi je na pamet palo da se Ski neobično ponaša još od trenutka kada sam mu pokazao onu šestokraku zvezdu.

Ali, kakve to veze može imati sa Eldridžom koji čak nije ni bio u blizini?

Nije bio?

A ko mi, do đavola, garantuje da **nije** bio? Zar Riči maločas nije pomenuo da ga je morao prilično dugo čekati? Gde?

I zašto?

— Da, to i još ponešto — osmehnuo mi se Eldridž, klimnuvši glavom. — Vi se verovatno svi pitate zbog čega je Migulis pozvao upravo mene da vam pomognem u ovom obračunu? Objašnjenje je veoma jednostavno: ja sam trenutno najbolji stručnjak za orijentalno oružje i orijentalne načine borbe kojeg možete naći na Zapadnoj obali.

Ako je i lagao, lagao je sa savršenom mirnoćom. Zagledali smo se, svi sem Marlene, koja je gledala u Eldridža kao da je on kockarski automat iz kojeg će svakog trenutka poteći gomila zvečećih dolara...

— Da, tako je — potvrdio je Riči, osmehujući se. — S obzirom da sam odmah shvatio s kakvim protivnicima imamo posla, pohitao sam da doznam sve što se o njima može doznati. Malo sam se raspitao i otkrio da je Leslie Eldridž čovek kakav mi je potreban. Ako još nešto sumnjate, mogu vam reći još da me je s njim upoznao Tabasko Pit...

Klimnuo sam glavom. To je zaista već menjalo stvar, jer svi smo poznavali Tabasko Pita, jednog od onih momaka koje bismo uvek sa oduševljenjem primili među »Dijamante«. Samo kada bi on pozeleo da nam se pridruži.

Prisećao sam se nejasno nekih priča u vezi s njim, da u poslednje vreme sarađuje sa nekim tajanstvenim tipom koji se zakleo da će uništiti organizovani zločin na Zapadnoj obali. Nisam verovao u ta govorkanja, jer je Pit imao glavu na pravom mestu i nikada se ne bi udružio sa budalom koja sanja o tako šašavom i neostvarljivom cilju.

A opet, nekoliko krupnih bosova podzemlja nestalo je sa scene u poslednje dve ili tri godine i prekinulo se nekoliko debelih lanaca kojima je droga sa juga stizala u San Francisco...

— Hmmm... da nije možda Eldridž...?

Stručnjak za orijentalno oružje, dakle? To se moglo lako proveriti!

Izvukao sam onu šestokraku zvezdicu iz džepa i bacio je na sto pred Eldridža.

— Šta je ovo, mister?

Ako sam očekivao neku reakciju, morao sam priznati da je ona izostala. Eldridž je

mirno pružio ruku, dohvatio zvezdu i obrnuo je među prstima.

— Šuriken — rekao je sa osmehom na licu. — Prilično retko oružje sa ove strane okeana. Gde si ga našao, Fic?

— U srcu tipa koji je pokušao da me ohladi pomoću duvaljke sa otrovnim strelicama.

— Čudno — reče on. — To nije oružje tipično za Indiju...

— Nego?

— Japan, Fic. Legenda kaže da su šurikeni bili omiljeno oružje japanskih ninda, a...

— Legenda! — prezrivo frknu Ski. — Do đavola, Eldridž, mi nismo deca!

— Upravo sam to hteo da kažem — dovrši Eldridž svoju rečenicu. — Da, moja istraživanja to potvrđuju kao činjenicu: ninde **jesu** postojele i **jesu** se služile šurikenima, pored drugog oružja...

— Katana, na primer — dobaci Ski. — Oni lepi, dugi samurajski mačevi, je li tako, Eldridž?

— Da, tako je.

— Mene zanima nešto drugo — rekoh. — Ko se i **danas** služi tim oružjem?

Na Eldridžovom licu zablista osmeh.

— Prilično nepotrebno pitanje, Fic — reče. — Pa neki ninda, naravno. Ko bi drugi?

— Ha!

Bio je to jedini Poljakov komentar, ali je izraz njegovog lica govorio mnogo više nego da je sto puta izgovorio »Jesam li vam rekao?«

Sepove oči gorele su novim plamenom i ja sam znao da on misli na prizor zatečen u Miltovoj stračari.

Sada se nagnuo napred, fiksirajući Eldridža.

— Les... — reče.

I Eldridž nije skidao pogled sa njega. Osetio sam kako u vazduhu naglo raste napetost.

— Šta želiš da znaš, Klover?

— Da li si ti... ninda?

— Ne, Klover. Nisam ninda.

— Ha! — ponovi Poljak još jednom, ali je utisak pokvarilo glasno štucanje koje mu se otelo.

Riči je ovoga puta morao da ustane i priđe stolu kako bi privukao pažnju svih, toliko je iznenada Eldridž zagospodario situacijom. Još jednom sam kradom pogledao Marleu i opsovao u sebi.

»Ako ona ikada ponovo uzme nekog muškarca«, pomislio sam, »onda će to biti ovaj prokleti Eldridž!«

— Ljudi, suviše smo vremena izgubili u praznim pričama — reče Riči srdačno, šireći ruke. — Pre svega, treba da vidimo šta i kako dalje i zbog toga nam je Eldridž neophodan. Ski, nadam se da to shvataš?

Poljak natmureno klimnu glavom, ali se po njegovom licu nije moglo videti šta misli.

Kao i obično...

— Mislite li da je vreme — reče Eldridž sa očaravajućim osmehom — da i ja konačno doznam kako je čitava ova priča započela?

— Jeste — uzdahnu Doreli. — Riči, ti si na redu. Do đavola, sve je i bilo tvoja šašava zamisao!

Migulis klimnu glavom, okrećući se Marleni.

— Mala, mislim da je sada kafa definitivno na devnom redu. Viski je dobra stvar, ali treba imati mere, do đavola! Hajde, da popijemo kafu i malo se sredimo...

Iscerio sam se, jer sam znao koliko će uživanja Riči uneti u tu svoju priču. Istina, ona je to potpuno i zasluživala: slične avanture, koliko znam, beli čovek nije doživeo valjda još negde od petnaestog ili šesnaestog veka.

— Pa, evo — poče Riči — to je počelo otprilike ovako: moji momci i ja ratovali smo po Vijetnamu i jednog dana...

Ne znam zaista šta se pre dogodilo; Eldridžov skok, moja psovka ili Marlenin vrisak iz kuhinje gde je nestala da nam pripremi kafu.

Ako je i postojao neki vremenski interval između ta tri događaja, on se mogao meritati samo stotim delovima sekunde, iako mi se ipak čini da je Eldridž već bio na nogama kada je moja psovka odjeknula u tišini s kojom smo očekivali Ričijevu priču.

Što se mene tiče, znam zašto sam opsovao i pretpostavljao sam zbog čega je i devojka vrisnula. Na prozoru sam ugledao jedno od onih tamnoputih lica oštih crta koje će me još godinama progoniti u ružnim snovima; nešto slično verovatno je i Marlena ugledala na prozoru kuhinje...

Ipak, nikada mi neće biti jasno zašto je Eldridž reagovao tako munjevito kada je sedeo leđima okrenut prozoru?

*
* *

— Dole! — zaurao je Eldridž i nas poterica smo ga

munjevito poslušali. Refleksi su nas još uvek služili; najzad, niko ne može preživeti četiri godine vijetnamskog pakla ako dopusti sebi luksuz da predugo razmišlja o tako razumnoj komandi.

Pažnja mi je bila skoncentrisana na prozor čije je okno upravo počelo da se raspada udareno kratkom, debelom cevi puške kakvu nikada nisam video, ali sam ipak krajičkom oka ispratio gotovo neverovatni Eldridžov skok koji kao da je prkosio zakonu gravitacije. Kao munja je preleteo sto i jednim dugim korakom se stvorio na ulazu u kuhinju, gde mi se izgubio iz vida.

Pucanj koji je odatle odjeknuo gotovo se stopio sa pucnjem na našem prozoru. Malu prostoriju ispunio je oblak dima, jer smo i mi iznutra prašili iz svojih topova, tako da su i stakla i zavese sa prozora bukvalno nestali u toj kiši olova.

— Marlena! — zaurao je Doreli iz svog ugla. — Marlena!

Krenuo sam prema kuhinji, vukući se po podu, ali je jedan metak rascepio tablu stola nada mnom i ja sam se opet priljubio uz tepih. Momci obrijanih glava ovoga pu-

ta koristili su tešku artiljeriju, shvativši očigledno da njihovo tradicionalno oružje nije toliko efikasno kao nekada...

— U redu je! — dopre Eldridžov glas iz dima. — Marlena je u redu, momci! Ostanite gde ste! Migulis, pazi li neko na vrata?

Pucnjava je prestala isto ona ko naglo kako je i započela, tako da sam jasno čuo Ričijevu psovku.

— Bade! — prosikta on. — Ulazna vrata!

— Ne mogu...

Dorelijev glas jedva se čuo. Ski, koji je ležao pored nje, reče nešto šapatom, ali nisam uspeo da razaberem šta.

Nije ni bilo potrebno. Neko je morao biti ranjen od sveg onog metala koji je lebdeo unaokolo!

Otkotrljao sam se nekoliko koraka unazad, prema vratima malog hola. Momci sa požarnih stepenica su mi, i ne znajući, učinili uslugu; vrata od lake iverice raspala su se pod njihovim hicima, tako da se nisam morao truditi da ih otvaram.

Hol je bio tih i prazan. Sa ulaznih vrata nije dopirao nikakav šum, ali sam ih ja ipak pokrivao uperenom cevi pištolja. Ako neko krene na ta

vrata, učiniće to veoma brzo i veoma odlučno, a ja sam želeo da ga zaustavim već prvim hicem... za svaki slučaj.

Sada sam već shvatio da imam posla sa fanaticima, a za takve tipove nije ništa da ulete ovamo sa bombom ili paketom eksploziva u ruku, ne obraćajući pažnju na metke koji im raskidaju truh...

— Sep... — čuo se opet Ričijev glas. — Pomeri se malo desno, do zida i drži prozor na oku... Ski, šta je sa Badom?

— Loše je, Riči.

Ovoga puta Poljakov glas zvučao je potpuno razgovetno. Ništa lakše ne otrezni čoveka od malo barutnog dima u vazduhu.

Čuo sam kako Riči škrguće zubima, ali se nisam okrenuo.

I dobro sam učinio, jer su vrata u tom trenutku bukvalno odletela pred jurišom dvojice tipova građenih kao gori-le. Požalio sam u tom trenutku što u ruci nemam »kolt 45« jer su meci iz »brauninga« suviše laki za takve grdosije, ali, kako kažu, ne vredi žaliti za onim do čega se ne može doći.

Ispalio sam šest hitaca brzinom koja je i mene samog

zadivila, ciljajući isključivo u glavu. Vidite, srce nije tako lako pogoditi, a tu dvojicu grmalja metak u grudi ili truh ne bi mogao zaustaviti u mestu.

U svakom slučaju, nama ti hici ne bi spasili život, jer je moja slutnja bila proketo ispravna!

— Dole! — zaurloao sam i ja i pribio se licem uz pod, sleđen od straha. U redu, zaustavio sam te tipove i oni su se kao dve vreće sručili na pod, ali...

Ali ta činjenica više nije mogla uticati na jednostavni i smrtonosni mehanizam koji će za dve ili tri sekunde aktivirati eksplozivno punjenje ručnih bombi koje su čvrsto stezali u mrtvim šakama!

— Fic! — zaurloao je Riči iza mene. — Šta je bilo, Fic?

Sa svog mesta on nije mogao videti predsoblje, ali je moj položaj na podu svako puno govorio i zato se ni ja nisam trudio da mu objašnjavam.

Nije bilo nijednog razloga za to, boga mu! Pre nego što bih uspeo da mu ispričam o svemu, te dve bombe će eksplodirati, a onda više nikako objašnjenje neće ni biti potrebno!

Ne mogu vam reći koliko

je to trajalo. Dve, možda i tri godine.

Ili se meni tako samo činilo...

Da sve nije u redu shvatio sam tek kada je iznad mene prošlo nešto što je podsećalo na minijturni vihor. Stisnuo sam zube i naterao sebe da otvorim oči...

U redu, oči su mi ostale otvorene, ali sam tek posle desetak sekundi shvatio da su mi i usta otvorena. I trebalo mi je mnogo truda da neka-ko sklopim vilice...

Eldridž je munjevitim pokretima istrgao one dve jabuke iz ruku mrtvih gorila i zavrtlao ih napolje kroz razvaljena vrata, a onda se pribio uza zid.

Eksplodirale su jednovremeno, unoseći novi talas gorkog dima u prostoriju. Ali, to mi nije smetalo, Ne, gospodine moj, mogao sam čak uživati u tom smradu!

— Prokletstvo! — cedio je neko sa strahopoštovanjem u glasu. Sep, čini mi se.

— Pazi na taj prozor, do đavola! — promuklo reče Riči. — Neće valjati ako dođu na pomisao da nam neki sličan poklon ubace i sa ove strane!

— Nema više nikoga, Riči... Bila je to Marlina, naslo-

njena na vrata kuhinje u o-
nom svom karakterističnom položaju. Ista, potpuno ista kao uvek, iako su joj možda samo usne bile malo bleđe. To dete zaista ništa više ne može uplašiti

Riči se jednim skokom stvori kraj prozora i oprezno izviri na požarne stepenice.

— Jednog smo sredili — reče — ali... do đavola, učinilo mi se da ih je bilo više... bar trojica!

— Ostali su tamo — reče devojka. Pokret glavom jasno je govorio da treba pogledati iza njenih leđa, u kuhinju.

Ustao sam, tek tada shvativši da sam još uvek ukočen od straha. Pogledao sam u Eldridža koji je stajao u holu, nagnut nad ona dva tela koja su gotovo sasvim prekrila pod. Lice mu je bilo zamišljeno, ali mirno, kao da se samo pola minuta ranije nije igrao smrtonosnim igračkama.

Gurnuo sam pištolj za pojas i prišao Skiju koji je klečao kraj zgrčenog tela, pribijenog uza zid. Badovo lice imalo je zemljanu boju i meni je nešto hladno prošlo po leđima. Viđao sam takva lica, mnogo njih...

Psujući kroz zube Ski je nešto petljao sa stolnjakom, već crvenim od krvi, kao da želi

da ga ugura Badu u stomak. Ona jeza sa mojih leđa proširila se na čitavo telo; u ogromnoj otvorenoj rani iznad pojasa bilo je mesta za nekoliko takvih stolnjaka...

— Nemoj, Ski... — prošapta Bad ne otvarajući oči. — Ti me ubijaš, proklet bio!

— Moram zaustaviti krv! — žurno reče Poljak. — Moram zaustaviti, Bade... moram zaustaviti krv!

Ruke su mu se tresle, a sa njih je kapala tamnocrvena tečnost. Progutao sam pljuvačku i položio mu ruku na rame.

— Ostavi, Ski — šapnuo sam. — Tu nema pomoći...

— Moram zaustaviti krv — ponovi on onim istim tonom. — Moram, Fic...

Okrenuo sam se. Da smo nekim čudom ovog trenutka mogli preneti Bada na hiruški sto, opet mu ne bi bilo spasa, ali je Ski odbijao da poveruje u to...

»Još jedan«, pomislio sam. »Još jedan manje...«

*
* *

— Idemo odavde — tiho reče Eldridž. Nisam ni primetio kada se došunjao i stao

iza mene, zagledan u Badov trbuh.

Klimnuo sam glavom. U daljini su se čule sirene policijskih automobila, a njihovo društvo bilo je poslednje što sam u ovom trenutku želeo.

— Ne! — zaurla Ski. — Ne možemo ostaviti Bada!

— Bad je mrtav, Ski — reče blago Riči. — Ništa više ne možemo učiniti za njega... hajdemo!

— Ne, kučkini sinovi! Bad nije mrtav... nije! Sačekaćemo proklete policajce, oni će ga odvesti do bolnice... sa sirenama, jesi li čuo, Bad, momče? Bićeš tamo za pet minuta, videćeš... i biće sve u redu!

Nisam video taj udarac. Nije ga video ni Ski, a njemu je bio namenjen...

Eldridž ga je prihvatio kao lutku i prosto dodao Ričiju i Sepu koji su mu pritrčali u pomoć.

— Idemo — reče zapovedničkim tonom. — Brzo... Moja kola su dole, sa mnom će Migulis, Kapriski i ti, Marlena. Vas dvojica kolima koji ma ste stigli!

Izjurili smo kao bez glave iz te kućice koja je nekada bila tako prijatna. Čak ni Marlena nije rekla ni reči, iako znam da je volela to mesto.

Nismo imali želje za razgovore sa policijom, jer svaki od nas već je negde u arhivi imao uredni mali dosije. Ništa posebno, zaista, ali sasvim dovoljno da nas nedelju dana saslušavaju i odugovlače pokušaje da se izvučemo uz pomoć kaucije. Pod uslovom da negde nađemo lovnu za tu kauciju.

Sep je bez reči najpre dograbio svoju sačmaru čim je seo u »starog dečka«. Na licu mu se videlo koliko žali što je nije imao uz sebe kada je ona pucnjava počela.

— Fic?

— Kaži, Sep. — Stisnutih zuba pritiskao sam papuču gasa, nastojeći da ne izgubim iz vida blistavi novi »bjuik« koji je Eldridž ispred mene gonio kao da pod haubom krije raketni motor.

— Nisi stigao da zaviriš u kuhinju?

— Ne ja. Zašto?

— Tamo su tri mrtva tipa.

Tiho sam zviznuo, ali nisam osetio ništa naročito. Učeni doktori imaju ime za to: zamor od borbe, ili tako neka-ko. Prosto rečeno, kad vidiš desetak raskomadanih leševa koji se kupaju u sopstvenoj krvi, jednostavno otupiš i sve ti je svejedno.

Pa čak i kada jedno od tih tela pripada tvom najboljem drugaru. Odbrambeni mehanizam, naravno; ako dopustiš svojim osećanjima da te savladaju, ti si gotov već u prvoj narednoj borbi, ako te pre toga ne strpaju u ludnicu.

— Eldridž ih je ubio — produži Sep.

— Znam. Sem ako ih Marlena nije izbola ražnjem za pilice...

Nije se nasmejavao. Nije ni bilo smešno.

— Ne zanima te kako, Fic?

— Ne naročito. Zar je važno kako si umro?

— Golim rukama, Fic.

Dopustio sam sebi luksuz da ga na kratko pogledam, skrećući oči sa »bjuika« koji je bio već stotinak jardi ispred »starog dečka«. Bilo je, srećom, još rano i po ulicama se kretalo malo vozila, inače...

— Pa?

— Tri tipa, Fic. Golim rukama. Za nekih pet ili šest sekundi.

— Zapali mi cigaretu, Sep...

Užasno sam želeo tu cigaretu, iako su mi usta bila suva kao barut. Sep je nespretno otvarao novo paklo, nespretno i užasno sporo, a ja sam žudeo da ispunim pluća toplim dimom.

— Daj jednom tu cigaretu, do đavola!

Nasmejao se. Gurnuo mi je u otvorena usta tek kada je najpre sam povukao dobar dim.

— Dakle, Fic?

— Šta hoćeš da ti kažem? — progundao sam ne puštajući cigaretu iz usta. — Da je momak fenomen? U redu, jeste fenomen. Trebalo je da vidiš ono sa bombama.

Stresao se.

— Ja mislim da je Ski u pravu — reče, pošto je nekoliko trenutaka ozbiljno razmišljao. U međuvremenu »stari dečko« je punom brzinom zajezdio obalskim putem na čijem se drugom kraju nalazi San Mateo. Nisam znao šta tražimo u San Mateu, ali mi je taj put potpuno odgovarao; bilo je važno načiniti što više milja između moje dragocene kože i Indijanaca obrijanih glava.

— U čemu je to Ski, u pravu, do đavola?

— Taj Eldridž je — ninda!

— Jok — odmahnuo sam glavom. — Ski je budala, a ni ti nisi ništa pametniji od njega. Samo Japanci mogu da postanu ninde, a taj tip ima veze sa Japnom koliko i ti i ja!

— Kako onda objašnjavaš

onaj šuriken? I oružje kojim su bili isečeni oni u Milto-vom stanu?

— Ja nisam rekao da ni jedan ninda ne učestvuje u ovoj igri, mladiću. Rekao sam samo da Eldridž nije ninda...

— A ko je onda? I otkuda on ovde?

— Imam teoriju o tome — rekoh. I imao sam je. Plod vrlo ozbiljnog i dubokog razmišljanja koje je trajlo, pa-a... čitavih minut i po.

I Sep se nasmejao.

— Ta tvoja teorija ne vredi ni pišljivog boba, kladim se...

— Može biti. Ali je najbolja koju imam, Sep.

Uzdahnuo je i zavalio se u sedište, ali onu sačmaru nije ispuštao iz šake, iako smo se već davno uverili da nas niko ne sledi.

— Da čujem?

Na otvorenom putu smeo sam dopustiti sebi da jednu ruku sklonim sa volana kako bih izbacio cigaretu kroz prozor. Otezao sam taj posao koliko god sam mogao, jer nisam znao odakle da počnem.

Sep se zlobno cerio, tako da bih mu najradije pesnicom slupao onaj odvratni nos. Uzdržao sam se. Prokletstvo, iz dana u dan imam sve manje prijatelja i moram pažljivo

postupati sa ovima koji su mi ostali.

— Eldridž jeste ono što i tvrdi da jeste: poznavalac orijentalnih borilačkih veština; njegova brzina i okretnost to i dokazuju, Sep. Ninda je neko drugi, ne on...

— Ko?

— Ne znam, ali znam kako se pojavio. Naši prijatelji su ga angažovali.

— Indijanci?

— Da, baš oni. Možda zato što još uvek ne poznaju dobro ovaj grad i naše običaje.

Mahnuo je glavom.

— Lupaš, Fic. Zbog čega se on onda okrenuo protiv njih?

— Nanjušio je plen, eto zašto. A ta stvarčica vredi mnogo više od love koju su mu oni mogli ponuditi, zar ne?

— Svejedno. Nije morao ubijati one koji napadaju nas da bi se dokopao plena.

— Je li? — Sada sam se ja zlobno cerio, nimalo se ne stideći svojih osećanja. — A ko će mu reći gde je naše malo blago? Naši prijatelji obrijanih lobanja? Pa ni oni to ne znaju, zar ne! Potrebni smo **mi** da bismo tu tajnu odali. **Mi**, Sep!

Počeo se po glavi kundačkom puške.

— Hm... sad zvuči malo

uverljivije. Samo... otkuda ninda u ovom prokletom gradu, Fic?

— To je lako! — iscerio sam se. — Odavno se priča da u poslednje vreme neki momci umiru na prilično neobičan način. Sve je to njegovo delo, Sep. Neko ga je uvezao iz Japana da obavi nekoliko prljavih poslova, verovatno. Momku se ovde očigledno svidelo, jer su usluge koje nudi u ovom kraju sveta mnogo traženije nego u Japanu. A bolje se i plaćaju, a?

Ćutao sam, s mukom se uzdržavajući da ga ne upitam šta sad misli o mojoj teoriji. Čudno, sada, kada sam sve to ispričao Sepu, počeo sam pomalo i sam da verujem u nju.

Uostalom, bolju od te zamisli nisam imao... bar za sada.

I Sep je ćutao, ali se lepo videlo kako mu pod onom proređenom plavom kosom mozak užurbano radi. Pustio sam ga da mozga, posvetivši se vožnji, jer smo skrenuli malo na istok, vijugavim i uskim putem koji se provlačio između brda u pravcu onog oblaka dima koji uvek lebdi nad zalivom San Franciska.

— Hej! — dreknu iznenada Sep. — Gde je »bjuik«?

Nagazio sam kočnicu svom snagom i »stari dečko« se zaustavio, posle nekoliko uzaludnih pokušaja da nas jogunasto baci niz liticu pod kojom se plavila voda zaliva. Zatrep-tao sam očima, ali to nije pomoglo.

Put preda mnom je i dalje mirno vijugao duž obale.

Potpuno prazan.

— Da nisu...? — promuklo zausti Sep. Znao sam šta misli: prokleta je lako ovde izgubiti kontrolu nad vozilom i skrenuti niz liticu. Naročito kada si za volanom jakih i brzih kola.

— Nisu.

Rekao sam to tiho, ne dopuštajući da mi se u glasu primeti iznenađenje. Eldridž je iznenada izbio iz grmlja sa moje leve strane i mahnuo rukom.

— Pređi na zadnje sedište — reče, otvarajući moja vrata.

— Zašto? — Uprkos tom pitanju, moji mišići su već slušali komandu tog glasa koji nije trpeo otpor.

— Videćeš.

I video sam.

Tom stazom, skrivenom na početku gustim elastičnim grmljem koje nas je jedva propustilo, smeo bih da prođem

samo pešice, samo usred dana i samo potpuno trezan.

Eldridž je mirno vozio, kao da ne obraća pažnju na to što čitava desna strana »starog dečka« neprestano visi nad ponorom dubokim stotinak stopa.

Ponovo sam pozeleo cigaretu, ali nisam smeo ni da se pomerim kako ne bih poremetio ravnotežu vozila. Sep je na svom mestu sedeo kao meksikanski svetac i videlo se kako se ne usuđuje ni da diše. Niz vrat su mu se slivale sitne kapi znoja i nestajale pod prljavim okovratnikom košulje.

Srećom to nije trajalo dugo, jer staza nije bila duža od tri stotine jardi, iako se neprestano spuštala prema površini zaliva. Iza jedne blage krivine ukazao se oveći zaravnjeni prostor na kojem je već stajao Eldridžov bjuik. Prema obali ta zaravan je bila zaštićena istim onim gustim i trnovitim žbunjem, tako da sa vode niko svakako ne bi mogao primetiti kućicu zgurenu pod strmom liticom iznad naših glava.

— Savršeno skrovište — reče Sep, nastojeći da mu glas zvuči mirno. — Kako si pronašao ovo mesto, ortak?

— Tražio sam. — Eldridž sleže ramenima, zaustavljajući »starog dečka« pored svojih kola. — Hajdemo unutra — dodade. — Vaši prijatelji su već tamo...

Sa niskog trema ulazilo se direktno u ogromni salon čiji su prozori bili okrenuti zalivu, propuštajući toplu svetlost filtriranu kroz sve ono žbunje. Prijatno mesto, mesto koje mami udobnošću i osećanjem da si daleko od onog prljavog i opasnog sveta na koji si navikao.

Zastao sam na vratima kao ukopan i okrenuo se Eldridžu.

— Do đavola, šta...?

— Pst! — tiho je rekao on. — Spavaju, Fic. Nemoj ih buditi, potreban im je odmor. Kao i tebi. I Sepu. Iza vas je jedna naporna noć. Svi vi zaslužili ste da se odmorite. Onaj kauč tamo, Fic... lezi i odmori se.

Baš to sam i uradio. Legao, sklopio oči i zaspao...

*
* *

Zašto?

Veoma dobro pitanje, zaista. Samo pomalo zakasnelo...

Čudite se zašto? Zato što sam ga sam sebi postavio tek šest sati kasnije.

Tačno šest sati kasnije kada sam se konačno prenuo iz sna, osećajući se kao preporođen.

Moji prijatelji spavali su oko mene, svi mirnim i dubokim snom, mirnih i opuštenih lica. Naravno, najviše sam se zadržao posmatrajući Marlenu i kako se one savršene grudi kreću pod lakom haljinom.

Zašto?

U redu, jesmo bili umorni i iza nas jeste ostala jedna naporna noć, ali...

Znao sam odgovor, ali mi se on nimalo nije dopadao.

Hipnoza.

Taj Eldridž je znao svoj posao, jer bukvalno ništa nisam shvatio sve do ovog trenutka. Samo nekoliko reči, pogled na udobni kauč i ostale koji već hrču po ležajima i foteljama — i gotovo! Vaš verni Ficroj Devenport spava kao malo dete!

Oprezno sam spustio noge na pod i opipao bok da vidim da li mi je artiljerija pri ruci. Osećao sam se mnogo bolje kada sam pregledao moj »brauning« i vratio ga pod pojas.

Za svaki slučaj. Iako je odraz sunca sa površine zaliva bojio zidove salona i udobni starinski nameštaj umirujućim tonovima i niotkuda nije do-

pirao baš nikakav šum, sem jednoličnog zujanja pčela sa travnjaka.

Jedino moje čulo mirisa nije htelo da se pomeri sa tom slikom opšte tišine. Ne zameram mu, jer je odnekud dopirao zamamni miris sveže kafe...

Nos me je odveo savršenom preciznošću do kuhinje u koju se stizalo kratkim hodnikom. Zakucao sam na vrata, iako su bila poluotvorena.

— Samo napred! — rekao je neko vrlo prijatnim, toplim glasom.

— Dobro jutro! — rekao sam. I dobro je što sam to rekao odmah, pre nego što sam je bolje pogledao, inače bi me posle toga jezik izdao.

Bila je...

U stvari, ne znam odakle da počnem. Najlepši mali paket ženstvenosti koji se može spakovati u pet stopa i možda dva palca, a da sve bude na svom mestu i uz to još i izvanredno privlačno. Zabacila je pramen crne kose sa malo kosih očiju i nasmešila mi se.

— Dobar dan! — naglasila je. — Dugo si spavao, Fic...

Da, tek tako. »Dugo si spavao, Fic«. Kao da se poznajemo stotinu godina, a ne petnaestak sekundi.

Skliznuo sam do najbliže

stolice, nastojeći da otrgnem pogled sa vitkog tela u minimaljini. Časak kasnije preda mnom se stvorila ogromna šolja iz koje je dopirao onaj zamamni miris koji me je i dovukao ovamo.

— Šećera? Mleka?

Odmahnuo sam glavom, paleći cigaretu. Još uvek nisam uspevao da razvežem onaj prokleti čvor na jeziku.

— Tako je najbolje — prela je ona dalje kao da ne primećuje koliko sam zbunjen. — Jaka crna kafa, to je ono pravo. Inače, moje ime je Sumiko, Fic.

— Ovaj... Eldridž ti je...?

— Nismo venčani, ako je to ono što želiš da pitaš, Fic! — rekla je i glasno se nasmejala. — Recimo, prijatelji koji se vole...

Otpio sam gutljaj divne kafe i odlučio da doznam nešto više o tom tajanstvenom tipu.

— Sumiko... ko je on?

— Ko je Lesli? — Oči su joj bile duboke i malo tužne. — Bojim se da ćeš morati njega da pitaš, Fic...

Shvatio sam, ali se još nisam predavao.

— Koliko će još spavati moji prijatelji?

— To je individualno — rekla je, sedajući ispred mene

sa šoljom među divnim, vitkim prstima. — Unapred se ne zna... zavisi od psihičkog stanja, stvarne fizičke zamořenosti, konstitucije...

— Hipnoza?

— Hipnoza — klimnula je glavom. — Mnogo zdravije od svih mogućih sredstava za spavanje, znaš...

— Gde je to Eldridž naučio?

Nasmejala se. Kao zvuk onih srebrnih zvona koja postoje još samo u bajkama.

— Uzalud ti trud, Fic. Od mene nećeš ništa doznati.

— Izvini, Sumiko.

Samo se osmehnula još jednom, pomalo tužno, kao da zaista žali što mi ne može ništa reći.

Trgao sam se, jer se jedna senka pojavila kraj mene. Eldridž se spustio na stolicu i pozdravio me osmehom.

Nikada mi neće biti jasno kako uspeva da tako nečujno nosi ono svoje krupno telo, do đavola!

— Kako se osećaš, Fic? — upitao je.

— Kao nov.

— To je dobro.

Vrlo brzo sam naučio da taj lepotan ništa ne govori tek tako, razgovora radi.

— Nešto se sprema?

— Aha. — Lice mu je bilo

zamišljeno. — Sumiko, daj nam da jedemo, uskoro krećemo...

— Samo ti i ja? A ostali?

— Nisu nam potrebni, Fic. Ovo je posao za dva čoveka.

Kao nekom čarolijom preda mnom se stvorio biftek iz snova, upravo onakav kakav najviše volim. I pivo, sveže, ledeno pivo, od one vrste koja najbolje ide sa sočnim biftekom.

Tek pedesetak zalogaja kasnije shvatio sam da se na njegovom tanjiru nalazi samo gomila nekakvog zeleniša koji je sa očiglednim uživanjem jeo. I malo pirinča.

Razrogačio sam oči. I on i Sumiko su se nasmejali izrazu mog lica.

— To nije obrok za belog čoveka, do đavola! — rekao sam. Nimalo slučajno. — Ti kao da si odrastao u Kini... ili Japanu, Eldridž — dodao sam.

— Baš si tvrdoglav — uzdahnu Eldridž. — Uporno nastojiš da doznaš nešto više o meni, zar ne, Fic?

— U redu, pokušavam. Šta ima lošeg u tome?

Pogledao me je oštro. Pivo i biftek iznenada su izgubili ukus.

— Fic... ti imaš dobro mišljenje o sebi? I onim ljudi-

ma koji sada spavaju u salonu?

Čudno pitanje? Prokletstvo, zar ima ljudi koji misle loše o sebi i svojim najbližim prijateljima?

— Šta to treba da znači?

— Ti, dakle, ne vidiš ništa loše u vašem »velikom poslu«, Fic?

Nasmejao sam se. Nije to bio prvi ubica koji voli da morališe, do đavola; sreo sam već mnogo takvih. Ipak...

— Ne. Ne vidim ništa loše. Ta prokleta stvar tamo u onoj džungli ničemu nije služila.

— A čemu služi sada?

— U redu, ni sada ne služi ničemu, ali da smo uspeli da je zadržimo, mi...

— Šta biste učinili? Obogatili biste se? Razbacivali lov na sve strane ili se povukli u miran život i živeli od uspomena i kamata, Fic? Veoma dobro znaš da niko od vas nije takav... sem možda Migulisa.

— Ričija? Do đavola, čoveče, pa on je najgori među nama. On je prvi kome je ta operacija pala na pamet!

— Tačno. Samo što to niste smeli da učinite.

— Zbog obrijanih glava? Prokletstvo, ne plašim se njih!

— Ne zbog njih, Fic. Zbog onih drugih, onih kojima je

to bio važan simbol vere i možda jedina vredna stvar koju su ikada imali u životu. Zbog običnih ljudi, Fic!

Zinuo sam. Boga mu, nikada nisam tako razmišljao o toj stvari. A i zašto bih?

— Ne znam — počeo sam — koliko ti poznaješ taj deo sveta, Eldridž. Ali ja sam tamo bio! I tvrdim da ono što nam mi učinili nije ni poboljšalo ni pogoršalo život tim majmunima iz džungle! Prokletstvo, pa oni nisu ni znali šta se krije pod tim omotačem od prljave gline!

— Ljudi, Fic. Nemoj ih zvati majmunima.

To je rekla Sumiko. Veoma tiho is nekom tugom u glasu. Tuga nikada ne stoji dobro zdočnim devojkama, ali, vremena za devojke, pa čak do đavola, nisam sada imao ni zgodne.

— Ti zaista misliš da njima nije bilo stalo do tog kipa od gline, Fic? Varaš se.

Odgurnuo sam tanjir, jer je biftak sada već zaista potpuno izgubio ukus. Zavalio sam se u stolici i zapalio cigaretu. Ovaj razgovor sve manje mi se dopadao.

— U redu — rekoh. — Ovo ne vodi ničemu. Recimo da smo učinili nešto loše kada smo digli taj kip... recimo

da je tim... ljudima iz džungle jako stalo do njega... ali, do đavola, tu se više ništa ne može učiniti!

— Može, Fic. — Gledao me je mirno onim strašnim plavim očima. — Možemo učiniti sve da taj kip vratimo tamo gde mu je i mesto... u hram u kojem stoji više od hiljadu godina!

*
* *

Cerio sam se u sebi dok smo se Eldridž i ja u njegovom »bjuiku« vozili onom smرتونosnom stazom, jer mi je čitava priča iznenada postala mnogo jasnija.

Znao sam i zašto je odabrao mene umesto Ričija, do đavola! Migulis bi ga naprosto poslao u pakao da mu je ispričao samo deseti deo onoga što je rekao meni. Očigledno, i pored grube spoljašnjosti, neki ljudi još uvek misle da u Ficroju Devenportu postoji nešto nalik na srce...

A sada sam išao na sastanak sa ljudima kojima je pripadao glineni idol ukraden iz hrama usred džungle, jednog od onih koje oko belog čoveka nikada nije videlo. Tako se tvrdi i ja verujem da je istina: bolji dokaz od sveg

onog truda i love koje smo uložili da bismo ga se dočepali nije mi potreban.

Da li ste ikada pokušali da ukradete predmet visok dvanaest stopa i težak gotovo čitavu tonu? Kada se nalazi u bespuću usred džungle, dobro čuvan od gomile momaka obrijanih glava koji ne oklevaju da puste krv svakom uljezu?

Niste, naravno. I ja sam to pokušao samo jednom i stvar se na kraju loše završila...

Počelo je to u Sajgonu, dobro se sećam, kada su Ričija zbog operacije preneli na jednu privatnu kliniku. Taj Indijanac je bio tamo, kao mlad lekar, iako Riči nikada nije doznao zašto je odabrao baš Vijetnam za svoje prvo radno mesto.

Ja mislim da je bežao od nekoga. I Riči je odmah stekao utisak da momak živi u paklenom strahu. To se kasnije i potvrdilo, jer je umro na strašan način.

Srećom po nas, Riči Migulis zatekao se u blizini. I već se osećao dovoljno dobro da mu bar donekle pomogne. Nije stigao da mu spase život, istina, ali je bio tu kada je ovaj, u iznenadnom nastupu iskrenosti, odlučio da mu ispriča svoju priču...

Pripadao je jednoj od najstarijih verskih sekti u Indiji, sekti koja je vekovima kao najveću tajnu čuvala svoj hram, podignut ko zna kada i od koga u džungli Hajderabada. Svešteničke porodice držale su u pokornosti sve ostale, ne ustručavajući se da obezbede sebi i svojim sve ono najbolje što se moglo uzeti u opštoj bedi. I tako je to išlo, stotinama, možda svih hiljadu godina.

Ričijev prijatelj bio je prvi koji je uspeo da umakne strašnim čuvarima hrama koji su se od ostalih razlikovali obrijanim glavama, oružjem i spremnošću da po kratkom postupku likvidiraju svakog ko pokuša da se suprotstavi uvreženom poretku. Momak je kidnuo, ubivši dvojicu čuvara golim rukama, i nestao u ljudskom mravinjaku Kalkute do koje je pešačio gotovo mesec dana, ne usuđujući se da sedne na voz koji je tada prvi put i video.

Mislim, bio sam u Kalkuti, i ona zaista nije rajsko mesto, naročito za one stotine hiljada beskućnika koji noći provode po njenim pločnicima. Svejedno, mladom Indijcu se tako činilo, kada je uporedio taj život sa životom ljudi u

svom selu u kojem su vladale beda i užasne bolesti.

Da ne dužim, momak je, ko zna kako, uspeo da završi medicinski fakultet, ali svoje selo nije zaboravio. I to mu se i osvetilo; obrijane glave su mu užle u trag i on je morao da beži. Zaustavio se tek u Sajgonu, mada je, ako mene pitate, mogao naći i neko mnogo bolje mesto.

Ali su ga oni stigli i tamo i napali jedne noći, gotovo pod prozorom Ričijeve sobe. Migulis mi je pričao da se borba vodila u užasnoj tišini i da je zato zakasnio. Ne znam. U svakom slučaju, kada je Riči shvatio da se nešto zbiva i iskočio kroz prozor, dvojica obrijanih glava upravo su se spremali da dovrše mladića i osвете smrt svog saučesnika koji je ležao pred njihovim nogama.

Migulis je, iako slab od rane, slomio vratove obojici, pre nego što su shvatili da je Indijcu stigla pomoć. Prekasno, naravno; ovaj je bio tako iskasaopljen da mu više nikakva transfuzija nije mogla pomoći.

Šta ga je navelo da svoju priču ispriča skoro nepoznatom belcu? Ne znam. Možda želja da se osveti sveštenicima tog hrama? Ili zahvalnost je-

dinom koji je pokušao da mu pomogne?

Bilo kako bilo, Riči, je za nekoliko minuta doznao sve o položaju hrama i kipu boginje Kali na počasnom mestu u njemu.

I još nešto...

Da je oklop od gline, našaran bojama, samo maska. I da je pod njim kip od čistog zlata!

Najpre nismo verovali Ričiju kada nam je ispričao tu bajku. Gotovo tona čistog zlata, priznajte i sami da to zvuči prilično neverovatno.

Pitam se samo kako je sve to blago promaklo Englezima koji imaju dobar nos za sve što vredi...

Svejedno, na kraju smo odlučili da pokupimo boginju Kali iz njenog hrama, jer je Riči već imao spreman plan, plod svog onog ležanja na trbuhu u mekoj beloj postelji.

Kako smo to izveli?

Mislim da bi se od naših doživljaja iz tog vremena mogao napisati pravi pravcati roman, samo kada bi neko od nas imao talenta i vremena za takve gluposti. Što se mene tiče, najpre sam predložio da dezertiramo, ali su ostali poslušali Ričija. Do đavola, kada dignemo tu četvororuku boginju i podelimo je, postaćemo

poštovani ljudi, preko u Državama, govorio je. Kome je potrebno da neprestano razmišlja o tome da li će mu policija zazvoniti na vrata?

Trebala nam je lova, gomila love, samo za početak. To nije bilo naročito teško, jer do tada niko u Vijetnamu nije bio opljačkao transport sa plattama za vojsku i momci iz pratnje bili su neoprezni. Nikom se ništa nije dogodilo, tada, iako priznajem da je jedan drski narednik dobio od mene kundakom u lice kada je pokušao da potegne pištolj. Učinio sam to sa uživanjem; narednici su najmanje omiljen čin u svakoj armiji...

U redu, sada smo imali lov i na redu su bili brod i major. Brod kojim ćemo naš plen prebaciti u Ameriku i major da nam potpiše otpisnice iz armije kako bismo na častan način napustili tu prokletu zemlju.

Mogu vam reći da je major bio malo skuplji od broda. Sve u svemu, kada smo te dve stvari nabavili, ostalo nam je još svega pet-šest hiljada dolara.

A helikopter još uvek nismo imali...

»Prokletstvo«, rekao je Poljak, »bar u Vijetnamu ima helikoptera koliko hoćeš... i

niko nikada neće ni znati njihov tačan broj, ljudi!»

Naravno, bio je u pravu i mi smo jednog dana hladnokrvno digli helikopter sa samog uzletišta. Niko nije primetio, jer su svi u tom trenutku bili zauzeti traženjem zaklona, pošto su žuti, po staroj navici, iznenada zasuli čitavo područje raketama i minama iz minobacača od 120 milimetara.

U redu, sada smo imali i helikopter, jednog lepog velikog »Irokeza« koji prima osam ljudi i može poneti gotovo tonu i po tereta na daljinu od 250 milja bez sletanja. Rasklopili smo ga i sakrili na našem brodu usidrenom na reci pre nego što je iko shvatio da je nestao. Gorivo nije bilo problem; u to vreme na crnoj bazi u Sajgonu benzin iz vojnih rezervi mogao se dobiti je dva nešto skuplje nego preko, u Državama.

Još uvek ne znam da li je ono dubre od vlasnika i kaptana broda, onaj Kokrejn, doprineo da ostanemo bez naše ljupke Kali. Međutim, do tog trenutka zaista mu ništa nismo mogli zameriti; verno je izvršavao sve naše instrukcije, nimalo se ne uzbuđujući što bi mu samo saučesništvo

u krađi helikoptera donelo koju godinu robije...

A onda je armija iznenada rešila da nas otpusti i mi smo dobar deo preostale love utrošili na veličanstvenu pijanku u Sajgonu. Bilo bi sumnjivo da nismo tako učinili, naravno, čovek ne nosi lovu iz Vijetnama kada se vraća kući. Sasvim je dovoljno ako se vrati živ i sa svim svojim vitalnim delovima...

Uzeli smo čak i putne naloge za transportni avion koji je sledećeg jutra leteo prema Havajima preko ostrva Vejk. I siti se ismejali što nas piloti još uvek čekaju, a mi već plovimo lepim i toplim Južnim kineskim morem.

Čudno, ali nam nije bilo do sadno na toj dugoj plovidbi, valjda zato što smo svi bili zaljubljeni u lepu Kali. Bilo je dovoljno vremena da razradimo plan, iako sve to vreme zaista nije bilo potrebno. Jednostavno, nismo znali gotovo ništa o tom hramu i njegovim čuvarima, sem njegovog pravog položaja.

Imali smo prokletu mnogo sreće i to smo odmah priznali sami sebi. Ili su se momci obrijanih glava suviše opustili, s obzirom da dugo, vrlo dugo niko nije ni pokušavao da upadne u njihovo područje.

A ponajmanje iz vazduha, kako smo to mi učinili...

Brod je ostao usidren na ivici teritorijalnih voda Indije kada smo nas šestorica uskočili u helikopter, leteći nad samom površinom okeana kako bismo izbegli eventualno radarsko osmatranje. Sav tovar sastojao se od goriva, ne računajući ono što uvek ide uz helikopter: mitraljez i protivtenkovske rakete.

Još jednom kažem, prosto je bilo smešno kakva nas je luđačka sreća pratila sve vreme. Brzo smo našli odlično mesto za sletanje, svega dvadesetak milja od hrama. U izviđanje, išli smo Riči i ja, bilo je prava dečja igra u poređenju sa patrolama u Vijetnamu. Ovoga puta niko nije ni pucao na nas.

Znali smo sve o prilazima hramu i stražama kada smo se vratili do naše ptice. Ostalo je samo da sačekamo noć.

Mislim da su čuvari hrama jednostavno popadali na lica kada je nad njima zaurao motor helikoptera i veliko vatreno oko, naš reflektor, počeo da pretražuje okolinu. Jedna jedina raketa bila je dovoljna da sravni sa zemljom čitav zid građevine dok je Riči, urlajući od uživanja, kao crevom za polivanje zasipao sve oko nas

mlazevima olova iz mitraljeza velikog kalibra.

Sve je bilo gotovo za dva minuta: Ski i ja skliznuli smo niz lestvice, zakačili lepu Kali pod njene četiri ruke već pripremljenim užadima i poleteli opet uvis kao da nas svi đavoli gone.

Niko nas nije gonio, naravno. »Irokez« je bez po muke podigao onu tonu gline i zlata sa njenog postolja i izvukao je napolje, rušeći pritom ostatak već naherenog krova.

Do jutra smo već ponovo bili na brodu, pijani kao majke. Pravo je čudo kako usput nismo pogodili neko brdo ili stub dalekovoda. I kako smo se uopšte setili gde je naš brod usidren.

Spakovali smo Kali pod palubu, dobro se čuvajući da Ko krejnu i njegovoj posadi, sasta vljenoj isključivo od Malajaca, kažemo šta se krije pod svom onom glinom, ukrašenom raznim bojama. Mislim da je to bila naša prva velika greška...

I čovek sa malo manje soli u glavi od tog iskusnog kriju mčara morao je naslutiti da tako nezgodnu operaciju nismo izveli da bismo dragu Kali prodali nekom ljubitelju starina za deset ili petnaest hilja da dolara. Do đavola, pa samo

njegovo učešće u poslu platili smo osam somova!

Za to je najkrivlji Riči Migulis, naravno. Njegov plan je bio da mi iskrčamo u Madrasu i avionom vratimo u Države. Nije mi se dopadala pomisao da Kali ostavimo samu u Miltovom društvu, ali Riči nije voleo da menja svoje zamisli. I tako smo se mi iskrčali, a Milta i Kokrejna ostavili na brodu. Milt se javio dobrovoljno, naravno; pod uslovom da mu obezbedimo dovoljne zalihe hašiša za tu dugu plovidbu...

I to je bila naša druga velika greška.

Šta se dogodilo? Ne znam.

Kokrejn, njegovo staro korito po imenu »Luiza« i kompletna posada nestali su bez traga. Milt Šefer se mesec dana kasnije pojavio u San Francisku, ali je trebalo još mesec dana da ga bar donekle vratimo svesti.

Nije se sećao ničega, sem možda prvih nekoliko dana plovidbe.

Doznali smo, naravno, šta se događalo s njim pošto ga je jedan patrolni avion pokušao iz gumenog čamca na stotinak milja od ostrva Vejk. Proveo je nedelju dana u bolnici na ostrvu, ne rekavši im čak ni svoje ime. Nisu znali

šta bi s njim, pa su ga vratili u San Francisko. Izgleda da je zbrisao iz bolnice za veterane čim je shvatio da se nalazi u svom rodnom gradu. Nije se javljao nikom od nas, ali smo ga mi našli...

Poverovali smo u njegovu priču i pomirili se s tim da je naša lepotica na dnu okeana.

Međutim crv sumnje nije počeo da načinje naše zajedničko ubeđenje u to. Ostalo, uglavnom, već znate. Momci obrijanih glava stigli su u San Francisko po svoju boginju, a Eldridž me je vodio na razgovor sa ljudima koji su tvrdili da Kali pripada njima i samo njima...

*
* *

Promeškoltio sam se na sedištu i Eldridž je pogledao u mene.

— Nije mi jasno... — progundao sam.

— Šta to, Fic?

— Kako su ti tipovi uopšte otkrili da smo baš mi digli njihovu boginju, boga mu? Nismo ostavili nikakvog traga, niko od nas nije se zadržao u Indiji duže od dvadeset četiri časa!

— Ne znam kako je njima to uspelo, ali znam kako bih ja postupio da sam tragao za vama, Fic. Trag uvek ostaje, pa čak i u vazduhu...

— U vazduhu?

— Da, u vazduhu. Oni su morali videti vaš helikopter, Fic; opisali su ga nekom stručnjaku i on im je rekao da se radi o tipu letelice kakvu koristi američka armija u Vijetnamu. A gde je ubijen čovek koji je izdao njihovu tajnu? Opet u Vijetnamu! Morali su shvatiti da je on nekom ispričao tu priču pre nego što je umro i onda su krenuli korak dalje. Kada su dobili odgovor ko je napustio Vijetnam ubrzo po izlasku iz te bolnice, više nije bilo teško, zar ne?

Osetio sam kako mi po licu izbija ledeni znoj.

— Ko ti je to sve ispričao, Eldridž? Riči?

— Aha.

— Prokleti brbljivac! — platio sam. — To se tebe nimalo ne tiče!

— O tome možemo razgovarati — nemarno je odvratio. — Sem toga, Migulis pojma nema da mi je sve to uopšte rekao.

Shvatio sam. Nije bilo teško shvatiti.

— Hipnoza?

— Da. Vrlo koristan trik, zar ne?

— Tek sada mi nije jasno, boga mu! Zbog čega si se umešao u ovu igru?

— Zanimalo me je kakva se to banda ubica obrijanih glava iznenada pojavila ovde, Fic. Migulis mi se obratio i ja sam odmah naslutio da ima neke veze sa njima. Ostalo, uglavnom, znaš...

— Uglavnom, a? Ko je ubio onu dvojicu kod Milta Šefera?

— Ninda.

— Otkuda on ovde?

Vidite, moja lepa teorija već je otišla do vraga! Kao što sam rekao Eldridžu, tek sada mi ništa nije bilo jasno!

— I to ćemo doznati, Fic. Sada je najvažnije da nekako otkrijemo šta se dogodilo sa statuom boginje Kali i vratimo je njenim pravim vlasnicima, ako je to moguće.

— Vratimo? Taman posla! Osmehnuo se.

— Nemoj misliti da će vaš trud ostati nenagrađen, Fic. Pominje se lepa okrugla cifra koju će isplatiti indijska vlada nalazaču te statue koja ima daleko veću umetničku i istorijsku vrednost od sveg zlata od kojeg je načinjena.

— Kako si to doznao, proklet bio?

— Migulis nije jedini koji zna da sam stručnjak za Orijent — slegao je ramenima. — Izvesni ljudi stupili su u vezu sa mnom. Mislim da je bolje da prihvatiš njihovu ponudu, jer prete da će čitavu priču dati novinarima. A onda čak i ako pronađete statuu, ništa ne biste mogli početi s njom; niko ne bi imao hrabrosti da je otkupi. A policija bi vam neprestano bila na tragu...

Čutao sam, ali je moj mozak radio pod punim gasom. Bilo je logike u rečima tog tajanstvenog momka: Kali bi veoma lako mogla postati »vruća« roba kojoj niko ne bi smeo ni da se približi. A ova-ko, dobili bismo čistu, gotovu lovu, koju je mnogo lakše podeliti na određen broj delova...

— Šta se dogodilo tamo pošto je statua oteta, Eldridž?

— Ono što se moralo dogoditi. Ljudi su se konačno pobunili protiv kaste čuvara hrama. S pravom, naravno, jer nisu uspeli u onome što im je bio jedini posao — da sačuvaju hram i statuu. Došlo je do krvoprolića i vlada se umesala da uspostavi red. Sveštenici su nestali iz tog kraja, ali su svakako odlučili da se osvete i povrate svoju neka-

dašnju moć. A zato im je statua Kali neophodna, kao što znaš...

— To se slaže — progundao sam. — To se slaže. Jedino...

— Šta, Fic?

— Riči je vođa »Dijamanta«, Eldridž. Trebalo je da on sada sedi pored tebe i ide na pregovore sa Indijcima, a ne ja!

Osmehnuo se.

— Migulis je već načinio pre više grešaka u ovom poslu, Fic. Sem toga, suviše je tvrdoglav da bi tako lako odustao od bogatog plena. Kapriški i Klover jednostavno nemaju dovoljno inteligencije da shvate sve implikacije ovog slučaja. Prema tome, ostao si jedino ti, Fic...

— Hvala na komplimentu — progundao sam. — A šta je s Marlenom?

— Da, šta je s Marlenom, Fic. Sem toga, suviše je tvrdoglav tome?

— Marlena? Do đavola, ne sumnjaš valjda i u nju?

— A zašto da ne? Zato što je lepa? Ili što izigrava da je frigidna?

Zinuo sam.

— Misliš da ona glumi? Da nisi...?

— Ne, nisam — osmehnuo se. — Ali sam i s njom malo porazgovarao; pod hipnozom,

naravno. Ta žena voli muškarce i seks, Fic, i nemoj dozvoliti da te zavarala!

— Ali... zašto?

— Ne znam. Nisam imao vremena za detaljno ispitivanje. Ali i ta gluma nešto govori, zar ne?

Prešao sam rukom preko čela. Da, taj hladnokrvni tip morao je biti u pravu. Dopustio sam da me zavede ono savršeno telo i ledena učtivost s kojom se s nama ophodila... razlog je morao postojati za takvo ponašanje!

— Ti dakle misliš da Milt Šefer nije izdajica, Eldridž?

— Pazi, nisam rekao da je Marlena ta, Fic!

— Znam da nisi. Međutim, Šefer je bio u najpovoljnijoj situaciji da nas pređe!

— Tačno. Vrlo zgodno, zar ne. Pogotovo kada se po gradu proneo glas da se Kokrejn ponovo pojavio... ko vas je o tome, obavestio, Fic?

— Marlena!

— Tačno, Marlena. Ona se nešto pre toga pojavila među vama, je li tako?

— Aha... mesec, mesec i po dana ranije. Sa Dorelijem.

— Znam.

Sve što se u poslednje vreme dogodilo iznenada sam video u potpuno drugačijoj svetlosti nego do sada. I opsovao

u sebi. Zato što je morao doći ovaj potpuni stranac da mi nemilosrdno pokaže stvarnu sliku ljudi sa kojima sam odrastao i živeo...

Zapalio sam cigaretu. Neka se taj Eldridž nosi do đavola! Moji prijatelji su moji prijatelji, »Dijamanti«. I neću ih se odreći, ma šta učinili!

Ne računajući, naravno, prokletog izdajicu. A njega ću rastrgnuti golim rukama kad jednom budem dobio čvrste dokaze!

— Kuda idemo? — rekao sam promuklo, jer je »bjuik« naglo skrenuo sa širokog autoputa prema izlazu za lučki deo grada.

— Naši gosti iz Indije iznajmili su jednu vilu na obali. Mnogo zgodnije od hotela za posao koji su došli da obave.

Vila nije bila ništa naročito, iako se do pre možda pedeset godina nalazila u lepom kraju. Pre nego što se luka proširila čak do ovog mesta, donoseći smrad nafte, otpadaka i truleži. Neki od ranijih vlasnika pokušao je da sve to zakloni visokim zidom, ali očigledno nije uspeo, sudeći po stanju u kojem se zid sada nalazio. Najamnina očigledno nije mogla pokriti ni najminimalnije troškove održavanja.

Zaustavili smo kola pred za

rdalom gvozdenom kapijom i izašli, osvrćući se oko sebe. U Eldridžovom držanju osetio sam iznenadnu opreznost kada je zastao i pogledao oko sebe.

— Šta se dogodilo — prošaputao sam.

— Ne znam, ali...

— Osećaš opasnost, a?

— Nešto slično — kratko se osmehnuo. — Slušaj, Fic... ma šta da se dogodilo, sačekaj da je prvi reagujem. O kej?

Klimnuo sam glavom. Zašto da ne, do đavola? Tip je dokazao da ima bolje reflekse od mene i nisam imao ništa protiv da ga pustim ispred sebe na mesto gde će možda za koji trenutak početi da zviždi vrelo olovo...

Odgurnuo je kapiju i mekim, mačjim korakom krenuo preko staze od šljunka koji je kiša na mnogo mesta već sprala. Začudio sam se kada sam shvatio da se čuje škripanje samo pod mojim nogama. Nije mi bilo jasno kako to uspeva da izvede na takvoj podlozi.

Do ulaza u jednospratnu vilu staza je vodila između žbunja koje odavno nije videlo baštovanske makaze. Nekada plemenito drveće sada je moglo da pokaže samo osušene grane polomljene od vetra, cvetne leje duž zida ko zna kad su

nestale pred navalom korova.

Kapci su bili spuštteni, ali sam ipak imao utisak da nas neko posmatra odozgo, držeći nas na nišanu. Najradije bih zagrebao sa staze u varljivu sigurnost žbunja, ali mi ponos nije dopuštao da takvo nešto učinim. Najzad, Eldridž je mirno koračao ispred mene, iako je morao biti potpuno svestan opasnosti!

Nekim čudom, zvono na vratima je radilo. Čuo sam njegov promukli zvuk kada je Eldridž pritisnuo dugme.

— Izvolite, gospodo — rekao je tip u elegantnom crnom odelu i sa širokim osmehom na licu, koji nam je otvorio vrata. Nije mi se dopao taj osmeh, nalik izrazu koji ima ajkula pre nego što će vas zgrabiti za nogu. A možda to i nije imalo veze sa licem, već sa revolverom koji je držao u ruci.

Mislim da bih i bez revolvera pogodio njegovo zanimanje. Profesionalni ubica, obično ih tako nazivaju u štampi. Postoji i drugo ime za njih, samo što ono nije za štampu...

Iscerio sam se u sebi, očekujući trenutak kada će ga Eldridž jednim udarcem srediti i već likovao nad izrazom iznenađenja koje će dobiti to

glatko izbrijano, lupeško lice.

Samo što Eldridž ni prstom nije mrdnuo. Mirno je prošao pored oružja, kao da ga ne primećuje, i zastao u uskom, polumračnom holu, pretrpanom glomaznim nameštajem. Krenuo sam za njim i odmah shvatio zašto se moj prijatelj tako miroljubivo ponaša; korak iza vrata stajao je još jedan tip, gotovo brat blizanac prvoga, sa pravim malim mitraljezom u rukama.

On nas je držao na nišanu dok je prvi profesionalnom veštinom prepipao Eldridžovu i moju odeću. Zinuo sam kad sam shvatio da je ta budala krenula potpuno nenaoružana. Naravno, ni moj »brauning« meni nije bio od mnogo velike koristi; pošto ga je veštim pokretom ispraznio, tip u crnom odelu i odbacio ga među sav ovaj krš na podu.

— Idemo — rekao je drugi, pokazujući svojim mitraljezom naviše.

— Ko je gore? — upita je Eldridž.

— Doznaćeš već na vreme.

Slegao sam ramenima i krenuo škripavim stepenicama za Eldridžom. Nisam se bojao oružja uperenog u moja leđa, jer sam shvatio da ona dvojica nisu nikakva imitacija revolveraša, već pravi profesiona-

lci. Govorili su samo ono što je trebalo da kažu i ni slova više, prepuštajući sve ostale detalje svom gazdi.

Gazda je sedeo u fotelji, jednom komadu nameštaja u prostoriji na spratu koji je zaista ličio na nešto. Jednom rukom je gladio takne crne brčiće, a drugom prinosio ustima čašu u kojoj je tiho zveckao led. Tek kada smo ušli shvatio sam zašto ona dvojica nisu krenula za nama: sa gazdom je bio još jedan, takođe sa kratkim, ružnim automatom u rukama.

— Ah — rekao je gazda prijatnim glasom, iako mu u hladnim crnim očima nije bilo nimalo dobrodošlice. — Naši gosti su stigli...

— Zdravo, Benet — rekao je Eldridž mirno. Ostao je da stoji tamo gde se zatekao, naizgled opušteno, ali sam ja u njegovom stavu naslućivao da je spreman na sve.

Benet. Poznavao sam to ime. Lorens Endru Benet, advokat poznat po tome što za krupnu lovu brani isključivo tipove sumnjivog morala koji imaju neke veze sa mafijom. I svoje usluge naplaćuje velikim brojem sitnih novčanica nepoznatog porekla, kojima nikakvi poreznici sveta ne mogu ući u trag. Da, Benet... ako je on

u ovom poslu, onda je to još jedna komplikacija više...

— Ko si ti? — upitao je Benet. Videlo se da uživa u svojoj nadmoćnosti, iako mi se činilo da ga je Eldridžova hladnokrvnost malo iznenadila. Verovatno je bio navikao da svi drhte od straha pred njim, ili nešto slično...

— Moje ime ti neće ništa reći — slegao je Eldridž rame nima. — Gde su ljudi sa kojima je trebalo ovde da se nađem?

— U blizini — iscerio se advokat. — Ti si, dakle, taj Eldridž, a? Stručnjak za orijentalne borilačke veštine? Kako ti izgleda, Spuk?

Spuk, onaj iza njega, u odvratnom prugastom odelu koji je užasno odudaralo od hladnih očiju, široko se nasmejao. Cev njegovog automata pomerila se prema Eldridžovom trbuhu.

Sreo sam mnogo takvih tipova do sada. Oni nalaze neko sadističko uživanje u drhtanju moćnog oružja u rukama i slici teških metaka koje raskidaju trbuh nemoćne žrtve.

— Pustite ga da nešto pokuša, gazda — rekao je otežući, sa izrazitim južnjačkim naglasakom. — Samo neka nešto pokuša... baš me zanima šta ti

bedni trikovi mogu da učine protiv dobrih olovnih metaka sa čeličnom košuljicom!

— Ima vremena za to, Spuk, ima vremena — umirio ga je Benet pokretom ruke. — Uveren sam da će naši novi prijatelji odmah shvatiti situaciju i da tako... radikalne mere neće biti potrebne. Zar ne, Devenport?

Promeškoljio sam se na mestu, ali nisam ništa odgovorio. Benet je spadao u onu neveliku grupu ljudi koji mi postanu odvratni na prvi pogled, a posle toga sve odvratniji sa svakom izgovorenom reči. Ako mi se samo ukaže prilika da sklopim šape oko njegovog negovanog i namirisano vrata, gangsteri po Zapadnoj obali moraće da potraže novog branitelja...

— Šta hoćeš od nas, Benet? — upitao je Eldridž. Osetio sam kako napetost u vazduhu raste. Mislim da je i Spuk to osetio; ma kako loše mišljenje imao o borilačkim veštinama, nije bio toliko glup da ga se drži; prst mu je bio na okidaču, spreman da nas zaspe gomilom olova ako načinimo samo jedan pogrešan pokret...

Benet nije gledao u Eldridža već u mene. Onim hladnim, zmijskim pogledom koji ne

obećava ništa dobro.

— Želim da čujem gde je Milt Šefer, Devenporte.

*
* *

Nasmejavao sam se. Možda malo preglasno, dopuštajući da mi se u smehu oseti iznenadno olakšanje. Pa ovaj Benet pojma nema šta se sve događa!

— Ne znam, Benet — rekao sam kada sam prestao da se smejem. — Odavno ga nisam video. Šta će ti Šefer?

— Ne pravi se lud, Fic — rekao je strogo. — Vrlo dobro znaš šta će mi. On je jedini koji zna šta se dogodilo sa »Luizom«!

Osećao sam se kao da me je neko lupio debelom daskom po glavi. Srećom, to nije dugo trajalo. Možda zato što sam preživeo već nekoliko dobrih udaraca debelom daskom po glavi.

— Šefer! — dreknuo sam. — on radi za tebe, je li tako?

— Otkud ti ta ideja? — iscerio se Benet. — Ne, do đavola, ne radi za mene. Inače ga ne bih tražio, zar ne?

— Kokrejn je radio za tebe. — To je rekao Eldridž i ja sam se okrenuo prema njemu otvorenih usta.

— Da, tako je bilo — uzdahnu Benet. — Nanjušio je odmah veliki plen u onom vašem poslu u Indiji, Devenport, ali nije imao dovoljno petlje da se sam nosi sa vama. Sklopio je ugovor sa mnom čim je otkrio šta se krije ispod one šarene gline. Bili smo u neprestanoj radio-vezi sve dok se brod nije našao u blizini ostrva Vejk, kada se veza iznenada prekinula. Najpre sam pomislio da je »Luiza« nastradala u buri, ali se tada Šefer ponovo pojavio u San Francisku...

— Tako je! — lupio sam dlanom o dlan. — Milt je mudar momak! Provalio je Kokrejna, obračunao se s njim i njegovom posadom, a onda...

Začutao sam. Zašto su onda Miltu pronašli samog, u čamcu za spasavanje, bez hrane i vode?

— Možda se i tako dogodilo — sleže Benet ramenima. — Šefer je jedini koji nam to može reći, zar ne?

— Ne može. Ničeg se ne seća...

— Ti veruješ u tu bajku, Fic? — Više nego ikada Benet me je podsećao na debelu mačku koja zadovoljno prede držeći miša među šapama.

— Zašto da ne? — rekao sam izazivački. — Šefer mi je

prijatelj, do đavola! I trebalo je da vidiš kako je izgledao kada smo ga pokupili pošto je pobjegao iz one proklete bolnice!

— Jedino što mu je tamo nedostajalo bila je droga — cinično se osmehnu Benet. — U redu, dosta je bilo brbljanja. Ja sam poslovan čovek, tako bar tvrde... koliko?

— Šta koliko?

Moje pitanje bilo je suviše, naravno. Odmah sam shvatio šta Benet želi.

— Koliko tražiš za tu informaciju, devenport? — strpljivo ponovi Benet. — Žuri mi se, inače bih je mogao dobiti i potpuno besplatno... je li tako, Spuk?

— Mogli bismo stvar završiti i za nekoliko minuta, gazda. — Spukovo lice blistalo je od oduševljenja. — Nož usijan na plamenu upaljača, recipročno... vrlo efikasno!

— Dakle, Devenport?

Udahnuo sam punim plućima, spreman da mu u lice sručim sve što mislim o njemu i njegovim prljavim parama, ali me je prekinuo rafal...

Ne, nije pucao Spuk, inače vam ja sada ne bih pričao ovu priču.

Rafal je stigao iz prizemlja, tamo gde su ostala ona dvojica gorila.

Nemojte misliti da za nas dvojicu nije bilo opasnosti; ako išta može da navede na grč prst na obaraču, onda je to pucnjava u neposrednoj blizini. Pažljivo sam gledao u Spuka, nastojeći da ga nijednim pokretom ne navedem na neku sličnu glupost...

Od nas četvorice, Benet je očigledno imao najslabije nerve; najzad, on nikada i nije bio čovek od akcije. Skočio je na noge i opsovao, poletevši pravo prema vratima.

— Ne, gazda! — zaurao je divlje Spuk.

Prekasno. Beneta je put morao dovesti u prostor između nas dvojice i uperene cevi automata.

Pomerio sam se u stranu, sledeći Benetovo kretanje, kako bih sve vreme ostao u zaklonu njegovog tela i taj pokret je privukao Spukovu pažnju. Video sam kako mu se lice grči u nedoumici. Da li da puca, uz rizik da zakači i Beneta, ili...

Njegovu dilemu razrešio je Eldridž, na veoma jednostavan način.

Ja, priznajem, nisam ni primetio telefon na stočiću pored vrata. Odnosno, primetio sam ga tek kada je poleteo kroz vazduh, vukući za sobom dugi debeli kabl.

Mislim da gauči u Argentini koriste nešto slično sa hvatanje stoke; uže sa nečim teškim na jednom kraju, tako da se, vešto bačeno, uvek omota oko nogu. Ovoga puta, međutim, kabl se omotao Spuku oko vrata i bacio ga na leđa među ostakle stola koji je u padu polomio.

Iskoristio sam taj događaj da zadam udarac Benetu pravo u ono njegovo lepuškasto lice, unevši u taj udarac sav dugo prikupljani bes. Jasno sam čuo kako mu se lomi nosna kost; bar neće biti više ovakav lepotan kao do sada. A plastične operacije su skupe, veoma skupe.

Ali to verovatno za Beneta neće biti posebno veliki problem, đavo da ga nosi.

Zakoračio sam prema Spuku, ali on nikoga više neće obrađivati nožem zagrejanim na plamenu upaljača. Videlo se to po užasno izbuljenim očima i poplavelim usnama između kojih je virio vrh jezika. Dohvatio sam onaj njegov top sa poda i upitno pogledao u Eldridža.

On je nepomično stajao, osluškujući šumove sa stepeništa. Zaista ne znam kakve šumove, jer posle onog prvog rafala odozdo se više ništa nije čulo.

Ili jeste?

I ja sam načuljio uši i podigao cev automata. Neko se šunjaio pred vratima. Vrlo tiho, istina.

Eldridž mi je rukom dao znak da ću čujem i ja sam zavukao iza fotelje u kojoj je maločas sedeo Benet.

Povukao sam glavu nazad kada je kvaka na vratima počela da se okreće. Eldridž je bio samo korak dalje, potpuno priljubljen uza zid.

Izvirivao sam tako oprezno da sam opazio samo krajičak obrijane lobanje koja se provlačila kroz poluotvorena vrata. Iscerio sam se, pazeći da ne napravim nikakav šum: bilo je krajnje vreme da ščepamo jednog od tih sveštenika boginje Kali i doznamo nešto više o njihovim planovima, boga mu!

Ćelavi je nekoliko trenutaka buljio u ispruženo Benetovo telo pred svojim nogama; na mrkom licu jasno se videlo da ne zna šta da radi sa one-svešćenim čovekom.

A onda je došao do očigledno najjednostavnijeg rešenja. U očima mu je nešto bljesnulo i on je podigao veliki nož da zada udarac.

Tada ga je Eldridž ščepao za podignutu ruku i podigao kao dete, istrгнуvši mu nož.

Odgurnuo ga je tako da se za-
teturao; ćelavi je ispustio sa-
mo prigušen krik i ustuknuo
još jedan korak nazad.

Dalje nije mogao, jer se le-
đima pod onom pamučnom
haljinom oslonio tačno na cev
mog — odnosno Spukovog au-
tomata.

Divio sam se prisustvu du-
ha koje je pokazao. Nije re-
kao ni reči, ali su mu se ruke
opustile niz telo, pokretom ko-
ji je odavao potpunu rezigna-
ciju.

Eldridž je nekoliko trenuta-
ka proučavao njegovo lice, a
onda nešto reče na mekom, te-
čnom jeziku od kojega nisam
razumeo ni reči.

A onda...

Onda se ćelavi jednostavno
sručio pred moje noge. Pogle-
dao sam ga zapanjeno.

Bio je — mrtav!

Pogledao sam, malo glupo,
automat u mojim rukama, kao
da je mogao opaliti a da ja
to ne primetim, a onda pono-
vo Eldridža. Ovaj je zamišlje-
no mahao glavom.

Cev automata u mojim ru-
kama opisala je kratak luk i
ja sam je uperio Eldridžu u
trbuh.

— U redu, ortak! — prosik-
tao sam. — Kako si ovo izveo,
proklet bio? Čime si ga ubio?

— Spusti taj top, Fic — re-
kao je sa umorom u glasu. —
Nisam ga ja ubio...

— Je li? — iscerio sam se.
— Nemoj mi reći da je umro
od infarkta kada je ugledao
tvoje lice!

— Nešto slično... zaustavio
je svoje srce da ga ne bismo
prisilili da nešto oda, Fic...

*
* *

Objasnio mi je kako je to
moguće, pomenuo svesnu ko-
ntrolu neurovegetativnog siste-
ma, indijske joge i još gomilu
drugih stvari.

Poverovao sam mu, narav-
no.

A šta sam drugo mogao?

Tip koji je na tako čudan
način izvršio samoubistvo, bio
je jedini preživeli od trojice
koja su upala u vilu. Druga
dvojica ležala su u poslednjem
zagrljaju sa dvojicom Beneto-
vih gorila. Nimalo prijatan pri-
zor...

Ni prizor u susednoj prosto-
riji nije bio mnogo prijatniji.
Tamo smo našli dva postarija
Indijca, ali obučene normalno,
u odeću kakva se nosi kod nas
na Zapadu. Mrtvi.

Sa tragovima po telu koji
su neodoljivo podsećali na

nož zagrejan plamenom upaljača...

— Šta da radimo sa ovim?
— upitao sam gledajući Beneta. Došao je sebi i urlao od bola, oprezno pipkajući slomljeni nos.

— Zavisi od njega. — Nikada nisam čuo hladniji glas od onoga što ga je Eldridž upotrebio u tom trenutku. I Benet je to osetio, jer je prestao da urla i pokušao da se izmakne dalje od mog ortaka.

— Neee! — zacvilio je. — Nemojte... reći ću vam sve... sve!

— Ti nam ne možeš bogzna šta reći — produžio je Eldridž nemilosrdno. — Šta je sa Kokrejn? Govori!

— Ne znam! Časna reč ne znam! Ništa o njemu... još otkako se radio-veza prekinula... kunem se!

— Ko je onda pustio glas da je Kokrejn viđen u San Francisku?

— Ja...

— Zašto?

— Bio je to jedini način da namamim Šefera... drugačije mu se nije moglo ući u trag...

Pogledao sam u Eldridža. Ta priča činila mi se verovatnom, boga mu, ali...

— Lažeš, Benet!

Ono što se u narednih pet minuta dogodilo ne želim da

opisujem, iako sam najčešće izbegavao da gledam šta Eldridž radi s njim.

Taj čovek jednostavno nema duše, iako u njegovoj surovosti nije bilo ni tračka uživanja. Lice mu je sve vreme bilo mirno, kao da obavlja svakodnevni posao, čak i kada je Benet tako stravično zurlao da mi se kosa podigla na glavi.

Ne, nisam to više mogao gledati. Podigao sam automat i ispalio Benetu metak u glavu.

Eldridž me je pogledao. I nije ništa rekao. Čak nije ni pitao zašto sam to učinio.

Obrisao sam znoj sa čela i zatvorio za sobom vrata te sobe smrti. Eldridž je već bio na stepenicama, ne osvrćući se na mene.

— On ništa više nije znao — rekao sam promuklo. Svež vazduh koji je dopirao kroz otvoreni prozor »bjuika« pomogao mi je da se malo povratim.

— Da.

— Zašto si ga onda...?

— U ovoj priči postoji još jedan važan činilac — rekao je tiho. — Mislio sam da ću ga otkriti kod Beneta, ali sam se prevario.

Klimnuo sam glavom i zapalio cigaretu. Bacio sam je

već posle dva povučena dima. Zbog nečeg mi nije prijala.

Čovek pored mene bio je ubica. Ali ne običan ubica.

Ubijao je i mučio bez imalo strasti, bez gneva.

Bez... osećanja...

Možda je prokleti Poljak ipak u pravu? Možda je on...?

Da, on je mogao biti ninda.

Pitaću ga da li je ninda.

— Da li si ti... — progutao sam pljuvačku. — Da li si ti ninda, Eldridž?

Naravno, znao sam da mi neće priznati istinu.

— I da jesam, ne bih ti to rekao, Fic...

— Zašto?

— Ne zaboravi da je radoznalost ubila mačku, Fic...

Pomilovao sam svoj »brauning« u džepu i osetio da je ruka vlažna od znoja. To oružje, međutim, nije predstavljalo nikakvu prednost za mene, znao sam...

Pokušaj da ga sredim bio bi samoubistvo!

— Pusti me — rekao sam promuklo. — Hoću da izađem...

Zaustavio je kola na prvom pogodnom mestu i pustio me da izađem. Bez reči.

Nisam ušao u prvu krčmu da se napijem ako ste mislili da ću to učiniti. Lutao sam gotovo čitav sat ulicama pre

nego što sam shvatio gde se nalazim...

U starom kraju. Tačno pred lokalom u kojem smo se nekada skupljali.

Još uvek se zvao »Kod Džoa« iako je Džoa pre šest godina uz pomoć olovne cevi sredio jedan crnac kome je hitno bilo potrebno dvadeset dolara za drogu. Džo nikada nikome nije ništa poklonio, ali je crnac bio u takvom stanju da objašnjenja više nisu pomagala...

Ogurnuo sam vrata, ušao i...

I zatrepao očima.

Oni su bili tu. Kao nekad.

Riči i Poljak. Sep Klover i...

I Milt Šefer.

Osvrnuo sam se oko sebe. Ako su Bad i Miki Martin za bilizarom u uglu, ako Anson i Mineti za šankom časkaju sa starim Džoom, onda...

Naravno, nisu bili tu. Bili su mrtvi. A ja sam lud što mi je ta šašava pomisao uopšte pala na pamet!

Sručio sam se na klupu pored Ričija i dohvatio flašu sa stola. Suviše mi se žurilo da bih gubio vreme sa čašom, ledom i ostalim glupostima...

Tresnuo sam gotovo ispraznjenu flašu o sto i pogledao u Milta. Uzvratio mi je pog-

led onim njegovim neprozirnim očima.

— Gde si ti, do đavola, bio sve vreme? — dreknuo sam.

— Tu i tamo — nemarno je odvratio. — Uglavnom sam tražio tebe, Fic...

— Mene? Zašto mene?

— Zato što jedino ti znaš gde je Marlina, Fic...

Pogledao sam u Ričija, ali je on oborio pogled.

— Do đavola, šta ovo treba da znači? — procedio sam.

— Ja sam otišao sa Eldridžom, a ženska je ostala da spava u njegovoj kući. Riči i Ski su ostali s njom, ne ja!

— Nije — tiho reče Ski. — Nije, Fic Kada smo se probudili, nje više nije bilo. Našli smo samo komadić papira na kojem je nažvrljala: »Pažnja. Fic«.

Podigao sam ponovo flašu, ali mi je Sep, nimalo nežno, otrgao iz ruke.

— Nemoj pokušavati da dobiješ u vremenu, Fic — rekao je. — Šta je mala htela time da kaže? I šta si sve radio u međuvremenu?

— Prokletstvo, otišao sam sa Eldridžom! Samo ja! Marlina je ostala da spava. Zašto niste pitali Sumiko?

— Sumiko? Ko je Sumiko?

Tresnuo sam sa obe ruke o sto. Ova situacija sve manje mi se dopadala.

— Nemoj mi reći da tamo nije bila sitna ženska duge, crne kose, sa japanskim očima? — zarežao sam.

— Ne, Fic — umorno je rekao Riči. — Nije bilo nikakve ženske. Ni Marlina nije bilo kada smo se nas trojica probudili. Kuća je bila potpuno prazna. Ako ne računaš tu Marlenu cedulju.

Ovoga puta Sep me nije sp rekao da ispraznim flašu do kraja. Kao i uvek kada me savlada bes, viski nije pomagao. Sem možda da sav taj bes raznese po čitavom telu dok nisam stekao utisak da ću za koji trenutak eksplodirati.

Ali nisam eksplodirao. Bar ne odmah. Sve dok im nisam ispričao šta se sve dogodilo sa mnom, Eldridžom, Benetom, Spukom i čitavom onom družinom u vili...

— Eto, to vam je to — rekao sam na kraju. — Pa sad mislite šta god hoćete, proklete budale!

Video sam kako se pogledima dogovaraju, ali mi je bilo potpuno svejedno. Morao sam nešto pitati Milta Šefera.

— A sada si ti na redu, narokose! — zarežao sam, dohva-

tajući ga preko stola za okovratnik košulje. — Ko je sredio ona dva tipa kod tebe u stanu, a?

Mirno je skinuo moje ruke sa okovratnika i iscerio se, ali su mu oči ostale neprozirne.

— Tvoj prijatelj ninda — rekao je. — Ko bi drugi?

*
* *

— Eldridž?

— Ne znam, do đavola, da li je bio Eldridž ili neko drugi — slegao je ramenima. — Čuo si za kostime nindi? Ovaj je nosio upravo to klovnovsko odelo: od glave do pete bio je obučen u crnu svilu i videle su mu se samo oči iza dva uska proreza.

— Šta se dogodilo kod tebe, Milte?

— Početka se ne sećam baš najbolje... znaš, bio sam prilično daleko odmakao na putovanju — nasmejao se. — Ona dvojica ćelavih silovali su ženske, zadavili ih, a onda počeli da me obrađuju. To mi je pomoglo da dođem sebi, naravno...

— A onda?

— Onda je nešto uletelo kao vihor kroz prozor i video sam

samo kako sečivo leti levo i desno, kasapeći Indijce. Pre-rezao je i moje veze, a onda jednostavno nestao. Bez šuma. Shvatio sam da ne smem ostati tu i kidnuo sam, jer su se neka kola baš zaustavila na putu iznad kuće...

— Prokleta budalo, pa to smo bili mi!

— Znam, Sep mi je to malo čas objasnio. Samo što tada nisam imao vremena da razumno razmišljam...

— Šta si posle toga radio?

— Muvao se unaokolo, pa zeći da nikome ne upadnem u oči. Novine su bile pune ljupkih slika snimljenih u vašim stanovima i znao sam da su to poslednja mesta gde vas mogu pronaći. Kao i tamo gde se obično zadržavamo... prema tome, ostao je samo stari Džo...

— Tu smo i mi stigli kada smo se konačno izvukli iz one Eldridžove jazbine — dodade Riči. — Eto, Fic, to ti je cela priča. Jedino što je ostalo nerazjašnjeno, to je Marlenina poruka.

— Vrlo dobro — rekao sam. — Fic Devenport je izdajnik zato što je jedna ženska na parčetu hartije nažvrljala njegovo ime. U redu, ako tako mislite. Sredite starog Fica i

statua od zlata će vam pasti pravo s neba u šake!

Ustao sam, jer mi se sve to zgadilo. Bilo je vreme da nađem neku rupu i dobro se ispavam, a onda da ustanem, smažem jedan biftek i vratim se u krevet za naredna dvadeset četiri sata...

Ništa, naravno, nije ispalo od tih mojih snova, jer me je Ski potegao natrag na klupu.

— Sedi, Fic — rekao je ledenim glasom. — Još nismo završili...

Nisam seo.

— Šta je još ostalo? — zarežao sam. — Likvidacija? Ko će to učiniti? Ti, Kapriski? Ili svi zajedno?

— Sedi, Fic, i ne pravi budalu od sebe — rekao je Riči sa onim starim osmehom na licu. — Do đavola, šta vam je, momci? Kao da ste svi iznenada poludeli!

Neko vreme smo svi ćutali. Otprilike onoliko vremena koliko je potrebno da se isprazni nova flaša viskija koju su doneli za naš sto.

— Mislim da je Fic otkrio pravu stvar — reče Migulis na kraju. — Niko od nas nije izdao, momci. Kokrejn je provalio čitavu stvar. To i jeste najjednostavnije objašnjenje...

— A šta je onda sa Marlenom? — Sep je to pitao, za-

valjen u stolicu i sa rukama zavučenim duboko u džepove. I ne gledajući, znao sam da fiksira upravo mene.

Uzdahnuo sam. Do đavola, ni oni mene nisu štedeli!

— Šta mi uopšte znamo o toj devojčici? — rekao sam. — Riči? Ski? Sep? Milte?

Ćutali su. Zaista, šta smo mi uopšte znali o Marleni?

Sem onoga što je dopustila da doznamo o njoj...

— Ona je prva rekla da je Kokrejn u gradu — odsetio sam. — Sećate li se?

— Da, pa šta? — Ričijevo lice se iznenada smračilo.

— A Benet je priznao da je to bila samo njegova izmišljotina. Jedan i jedan su dva, momci. Ona je radila za Beneta!

— Tu je još nešto. — Poljakove usne bile su iskrivljene od besa.

— Šta to, Ski?

— Sećate se, tamo kod nje u stanu, trenutak pre nego što su Riči i Bad stigli sa Eldridžom...

Sep klimnu glavom.

— Tako je. Rekla je da zna kako Milt dolazi do love... ali nije uspela da završi, jer je odmah potom počela gužva.

— U redu — rekao sam, zureći u Milta. — Kako dolaziš do te proklete love? Za

hašiš, ženske i sve ostalo?

Počeo se po onoj gomili neuredne kose koja mu je ponekad potpuno skrivala oči.

— Vreme je da vam kažem — uzdahnu. — Svake sedmice stiže mi paketić sa hiljadu dolara... potpuno novih, nepresavijenih novčanica koje još mirišu na štamparsku boju...

Moji refleksi su još bili u redu. Uspeo sam da uhvatim Ski za ruku pre nego što se pesnica sručila Miltu u lice. Mada verovatno, ne bi ni pogodio. Ni Milt Šefer nije imao loše reflekse, uprkos svem ovom hašišu.

— Sedi, Ski! — prosiktao sam. — Prokletstvo, svako od nas ima bar toliko prava da ga saslušamo do kraja!

— Neka kaže, kućkin sin! Neka kaže, ako sme, zašto dobija lovu!

— I reći ću! — Milt se hladnokrvno osmehivao. — Pojma nemam...

Zgledali smo se. Po ko zna koji put tog uzbudljivog popodneva.

— Da, tako je, momci. To je, ujedno, i razlog zbog kojeg vam do sada nisam pominjao lovu.

— I ne znaš ni ko ti šalje sve te lepe novčanice?

— Ne znam.

— Ti prokleta zloupotrebjavaš onu tvoju amneziju, Milte. — U Sepovom glasu osećala se jedva prikrivena pretnja.

— Ne, Klovere. Zaista ne znam ko šalje tu lovu i zašto...

— Meni je jasno — rekao sam.

— Najzad! — uzdahnuo je Riči i dao znak da nam donesu još jednu flašu viskija. — Da te čujemo, Fic.

— Vrlo jednostavno — slebao sam ramenima. — Neko želi da skrene sumnju na Milta... a nije teško pogoditi i ko...

Ski pređe rukom preko očiju.

— Izvini, Milte...

— Smutljivica mala! — ogorčeno je šaptao Sep. — Kučka prokleta! Pa, naravno! Najpre je pokušala da uplakta Milta, a sada i Fica! Ćubre!

Klimnuo sam glavom i sačekao da se talas psovki stiša. Moji »Dijamanti« ponekad su kao deca, časna reč...

— Nemojte sada da odemo u drugu krajnost — upozorio sam. — Ne zaboravite da Bennet nijednom nije pomenuo njeno ime... a nije imao mnogo prilike da ga prećuti...

Začutao sam, jer mi je nešto palo na pamet. Nešto što je Eldridž rekao.

»Nedostaje mi još jedan činilac«, tako je rekao.

Da li je taj činilac — Marlena?

I još me je nešto mučilo.

Ima li izgleda da se dokopamo naše lepe Kali ili ne?

— Sada će Fic opet reći nešto važno! — iscerio se Riči. — Slušajte ga pažljivo, momci... vidim mu po nosu da sprema neku veliku mudrost...

Nikome nije bilo do smeha, ali su se svi pogledi uperili u mene.

— U redu — nacerio sam im se, namerno otežući da se izjasnim. — Hteo bih da razmislite o jednom zanimljivom pitanju...

— Daj, Fic — frknu Ski — nemoj nas masirati!

— Kakvo pitanje? — Riči-jeve oči bile su zamišljene.

— Ako Kokrejna više nema, možemo li se još uvek dokopati naše lepotice?

— Šta ti, u stvari, hoćeš da pitaš, Fic? — Milt Šefer gledao me je pažljivije od ostalih.

Okrenuo sam se Ričiju.

— Da li si ti ispričao Eldridžu o našem poslu?

— O... o Kali?

— Da, Riči.

— Ne, Fic. Nisam mu ispričao.

— Jesi, Riči. On sve zna. Sve do najmanjeg detalja... Ski!

Morao sam to uzviknuti, jer je Poljak ponovo ustajao stisnutih pesnica.

— Sačekaj da dovršim, proklet bio! — dreknuo sam. — Riči nije kriv...

— Kako, do đavola, nije kriv?

— Nije kriv. Eldridž je to izvukao od njega pod hipnozom!

Nekoliko trenutaka ništa se nije moglo razabrati u zbrci glasova koji su odavali iznenađenje, gnev, ogorčenje. Milt Šefer i ja bili smo jedini koji smo ćutali, proučavajući lice jedan drugom.

— Znam šta si smislio, Fic — reče on tiho.

— I?

Slegao je ramenima.

— Što da ne? Ako je to zaista jedini način da dođemo do zlatne boginje!

*
* *

»Dijamanti« su ostali »Dijamanti« i našim oštricama nije bilo potrebno nikakvo

novo brušenje. Dogovorili smo se za tili čas, jer je Riči, na svoj stari način, preuzeo komandu i podelio nam zadatke.

One tri flaše viskija kao da su izvetrile iz naših glava. Bar ja sam se osećao potpuno trezan dok sam sa Miltom izlazio iz lokala.

Možda je to bilo zato što smo ponovo imali neki stvarni cilj pred sobom. I stvarne izglede da se još jednom dokopamo zlatne boginje.

Ski i Klover odjezdili su u »starom dečku« prema Eldridžovoj jazbini na obali zaliva.

Nisam im zavideo na zadatku, jer sam nekako osećao da će Eldridž, sada kad mi znamo za njega, izbegavati svoje skrovište. Ni Ričiju neće biti mnogo lakše: naći jednu ženu u ovom ljudskom mravinjaku, pa makar ona bila tako lepa kao što je Marlina...

Milt i ja, na prvi pogled, nismo imali težak posao. Trebalo je da nađemo Tabasko Pita i kod njega se raspitamo za Eldridža.

Na prvi pogled, naravno. Na taj prvi pogled naš posao je ispao užasno lak.

Naravno, samo na prvi pogled.

Eldridž nas je čekao iza ugla, ali ne više u onom »bjui-

ku«, već u ogromnom »mercedesu« srebrnaste boje koji je ulivao strahopoštovanje.

Bez reči smo se spustili na zadnje sedište i »mercedes« je gotovo nečujno krenuo sa mesta.

— Šta ste odlučili? — upitao je Eldridž preko ramena. Nisam odgovorio, jer mi je pažnju privukla duguljasta torba, namerno gurnuta pod prednje sedište. Pomalo nalik torbama u kojima se nose štapovi za golf, ali ova ovde nije imala nikakve veze sa tom blesavom igrom.

Uhvatio je moj pogled i nasmešio se.

— Zaboravio si ono za radoznalost i mačku, Fic...

— Nisam. Momak sa mnom je Milt Šefer, Eldridž...

— Znam. Pitao sam šta ste odlučili.

— Da idemo do kraja — uzdahnuo sam. — Ali...

— Ali, vam je zato potrebna moja pomoć, zar ne?

— Da.

— Ti znaš moje mišljenje, Fic. Tu statuu treba vratiti u hram, tamo gde joj je mesto. Vladina nagrada je najviše što vam u tom slučaju mogu obećati.

— Razmišljao sam o tome — rekao sam, umirujući Milta pokretom ruke. — Možemo

li da sklopimo neku vrstu sporazuma?

— Da čujem?

— Sarađivaćemo sve dok se ta prokleta statua ne nađe u našim rukama... a onda neka borba odluči šta ćemo učiniti s njom.

— Borba? — Video sam kako proučava moje lice u ogledalu. — Koliko je fer tvoj predlog, Fic? Vas je petorica, a ja potpuno sam!

— Mislim da to nije činjenica koja će te zabrinuti, Eldridž.

Nasmejao se.

— I nije. Ne bih želeo da moram ubiti vas petoricu zbog jedne male razlike u mišljenju!

— Ni ja ne bih želeo da ubijem tebe, Eldridž...

— Prokletstvo, šta znače te brbljarije? — umešao se Milt koji je sve dotle nekako obuzdavao svoje nestrpljenje. — Ponašate se kao da je to dubre već u našim rukama. Šta ako ja ne uspem da se setim šta se dogodilo sa »Luizom«? Šta ako ja to uopšte ne znam?

Eldridž je nekoliko trenutaka ćutao.

— Tvoja ideja, Fic?

— Koja?

— Pretpostavljam da ti je na pamet pala moja veština

hipnoze... misliš da bih ja iz Šeferovog pamćenja mogao iskopati šta se dogodilo pre nego što su ga našli u tom čamcu za spasavanje?

— Vredi bar pokušati, zar ne?

— Vredi... ali mislim da neće biti potrebno.

— Ti... ti znaš?!

— Ne, Fic. Ali jedan od vas petorice to zna. Ne računajući Šefera koji to **možda** zna, ali ne može da se seti.

— KO?

I ja i Milt dreknuli smo istovremeno.

Nasmejao se. Mora da su nam face zaista smešno izgledale.

— Neću vam reći sve dok ne budem potpuno siguran, momci. Ali mislim da ćemo to ubrzo doznati...

Osvrnuo sam se oko sebe.

— Postoji li neki poseban razlog što idemo iz grada? — upitao sam.

— Ja nikada ništa ne radim bez razloga, prijatelju! — osmehnuo se. — Doznao sam gde se krije vaša prijateljica Marlena.

— Kako?

— Dugačka priča. Imam svojih veza u gradu, to je najjednostavniji odgovor.

— Koliko nam se žuri? — upitao je Milt čudno ćutljiv

poslednjih nekoliko minuta. Znao sam šta mu je; nisam ni morao da mu pogledam u lice obliveno krupnim kapi-ma znoja.

— Prilično — rekao je Eldridž mirno. — Uzmi ovo, Šefer...

Dobacio mu je paketić koji je Milt otvorio drhtavim rukama. Tablete meni nepoznatog izgleda, ali sam po Šeferovom zadovoljnom mumljanju shvatio da će biti sasvim dovoljna zamena za hašiš...

Smračilo se kada je »mercedes« naglo skrenuo sa severnog autoputa, tako brzo da sam jedva uspeo da razaberem šta piše na fosforescentnoj tabli.

— Santa Roza? Kog đavola tu tražimo?

— Nisam ti rekao? Marleni. Mada imam utisak da je nećemo naći... bar ne odmah...

— Ta tvoja prokleta tajanstvenost, Eldridž!

Slegao je ramenima, a ja sam pokušao da u tami rekonstruišem izgled plitkog zatonu na čijem se kraju šćućurilo selo Santa Roza, čijih je stotinak stanovnika živelo uglavnom od usluga bogataškim vilama poređanim duž obale. Marlena se nije uklapala u ovaj kraj, svakako, i zato me

je čudilo što je Eldridž traži upravo ovde...

— Hej!

Osetio sam da su točkovi »mercedesa« skliznuli sa asfalta i zašuštali po suvoj travi. Nisko grmlje kršilo se pred zahuktalom masom, tako da smo i ja i Milt instinktivno digli ruke da zaštitimo lice.

— Ne brinite — dopre Eldridžov glas iz mraka. — Pogrešio sam što sam uzeo ovako upadljiva kola... sad moram malo bolje da ih kamufliram.

Uz potres, kola su se zaustavila usred retkog šumarka kraj staze.

— Poslednja stanica — objavi Eldridž veselo. — Dalje idemo pešice. Ti i ja, Fic, Šefer neka ostane da čuva kola.

— Zašto ja, do đavola? — pobuni se Milt, ali prilično mlako. Bolje od nas dvojice poznavao je svoje mogućnosti pod dejstvom droge.

— Fic i ja smo dobar tim i već prilično uigrani, Šefer...

— U redu, u redu...

U mraku sam naslutio da je izvukao onu torbu sa prednjeg sedišta i još jednom se zapitao šta li je u njoj.

Dao bih desnu ruku... ne, mali prst desne ruke, da samo jednom zavirim u nju i

proverio da li se u njoj zaista nalazi crni kostim ninđe i ono užasno oružje kojim je isekao ona dva tipa u Miltovoj stračari!

Hodao sam za njim nastojeći da ne načinim ni najmanji šum, ali mi to nije baš najbolje uspevalo. Nasuprot Eldridžu kome sam samo senku naslućivao u slabašnom odblesku sa površine okeana.

Zadržao me je rukom i ja sam tek tada shvatio da se samo koji inč ispred mog nosa nalazi visoki zid vile. Do ušiju mi je dopro tihi šum.

— Eldridž? — šapnuo sam, pipajući rukama oko sebe. — Gde si, do đavola?

— Gore! — odvratio je šapatom. — Daj mi ruku!

Pružio sam ruku i osetio kako se čelični prsti sklapaju oko nje. Izvukao me je jednim jedinim pokretom, kao da i ne oseća mojih sto osamdeset funti!

Priljubio sam se uza vrh zida, ležeći čitavom dužinom po njemu. Nastojao sam da pogledom prodrem kroz tamu, ali sam video samo bezobličnu crnu masu iza koje se naslućivala svetlucava površina zatona. To je svakako bila vila u kojoj je trebalo da nađemo Marlenu.

Eldridžova glava bila je uz moju, tako da sam jasno čuo njegov šapat.

Ti desno, ja levo. Ako su oni još uvek ovde, trebalo bi da budu u salonu na prvom spratu. O kej?

— O kej — odgovorio sam.

A šta se drugo moglo odgovoriti?

Izvukao sam »brauning« iz džepa i prilično vešto skočio sa zida u dvorište vile, razmišljajući o psima, alarmnim uređajima i sličnim glupostima. Vlasnik ove vile očigledno nije razmišljao o tome, jer sam do ulaza dospeo a da niko nije pokušao da me spreči o tome.

Eldridž?

Pojma nemam. Jednostavno se stopio sa svom onom tamom i nestao. Verovatno na levoj strani kako mi je najavio, ali čak ni u to nisam bio siguran.

Dodirnuo sam drvo vrata i onda odlučio da ipak pokušam kroz prozor. Nije bilo teško, jer su to bili oni veliki francuski prozori koji sa terase propuštaju mnogo sunca. Odgurnuo sam zavesu u stranu i jednostavno zakoračio unutra, držeći oružje spremno u ruci.

I ništa. Niko mi nije skočio na vrat, niko nije ispalio

metak u mom pravcu, niko nije čak ni vrisnuo.

Slegao sam ramenima i produžio u pravcu stepeništa. Salon na prvom spratu, rekao je Eldridž. Hajde onda da vidimo i taj salon...

Ovoga puta, međutim, bio sam prinuđen da zastanem, jer su mi se noge zaplele u tkaninu koju je neko neoprezno bacio na drvene stepenice. Sagnuo sam se da je opišam i u nosnicama osetio onaj poznati oštri miris.

Miris sveže krvi...

Tkanina je bila vlažna i teška, krv još topla. Kao i telo koje sam napipao samo korak dalje, sa obrijanom glavom okrenutom naniže.

Oprezno sam zaobišao mrtvo telo i produžio, privučen prigušenim glasovima koji su dopirali na stepenište, zajedno sa tračkom svetlosti kroz iznenada otvorena vrata.

Jedan od tih glasova sam poznavao.

I zbog toga sam zastao na stepeništu, pokušavajući da ubedim sebe da se ne varam.

Uspelo mi je. Ali tek pošto sam trideset puta ponovio u sebi »On je prokleti izdajnik«.

*
* *

Provirio sam u osvetljeni salon jednim okom, zgodno smeštenim iznad same cevi »brauninga«.

Ovoga puta Ficroj Devenport neće nikome dozvoliti da ga iznenadi, ne gospodo moja!

Moj prijatelj, čovek sa kojim sam odrastao, jedan od »Dijamanata«, stajao je okrenut meni leđima. U obe ruke imao je po pištolj, teški »kolt 45«.

Nije bilo teško pogoditi zašto okleva da ga upotrebi. Marlina je bila tu, potpuno naga i sa tragovima udaraca na licu.

Vezana za robusnu drvenu stolicu grubim konopcima koji su se usekli u njenu nežnu belu kožu.

Samo što sam sve te detalje zapazio tek kasnije, jer mi je pogled, sasvim prirodno, ostao prikovan za ono što je ležalo na podu ispred nje.

Kutija. Obična kartonska kutija. Neobična jedino po tome što se u njoj sanjivo njihalala sa jedne na drugu stranu debela i ružna zmija sa karakterističnom šarom na naduvenom vratu...

Kobra!

Odmah sam shvatio da ona, kao hipnotisana, prati pokrete visokog starca tamne puti i obrijane glave koji je stajao pored Marlene. Njegovi prsti pleli su nevidljive šare po vazduhu, sugerišući meni nerazumljive oblike, ali su kobra oni očigledno nešto značili.

Zenice devojke bile su ukočene. Šok, naravno.

I ja sam osetio kako mi se hladna jeza širi leđima. Situacija je bila vrlo jasna: ako moj prijatelj bilo šta pokuša, starac će prekinuti svoje pokrete i kobra će zariti zube u nežnu kožu...

Sa mesta na kojem se nalazio nije smeo pucati, čak ni u zmiju. Opasnost da pogodi Marlenu bila je prevelika.

Šta da učinim?

I strah i zdrav razum govorili su mi jedno isto.

Ništa.

Ni ja nisam smeo učiniti baš ništa...

Eldridž!

Jedino on bi mogao... ali samo **mogao** imati dovoljno refleksa da nešto preduzme...

Ali gde je taj prokleti kućkin sin?

— Pat-pozicija, mister Migulis — govorio je starac monotonim glasom, u istom rit-

mu sa pokretima. Savršen oksfordski naglasak. Ili nešto slično; nikada nisam čuo pravi oksfordski naglasak.

Riči je ćutao. Znao sam i zašto ćuti; svaka malo glasnija reč mogla je značiti kraj za Marlenu.

— Zbog čega bismo još uvek prolivali krv — produžio je starac — kada sam od vas dobio ono što sam želeo?

Riči je jedva primetno slegao ramenima.

— Pitate se kako se uopšte može prekinuti čvor u koji smo uvezali naše sudbine, mister Migulis? Vaša, vaših prijatelja, moja... i sudbina ove žene do koje vam je očigledno mnogo stalo...

Ja sam znao kako... samo ako mi se ukaže prilika da spršim koji metak u tu obrijanu glavu!

Ali, sveštenik je i dalje govorio, vrlo tihim i vrlo monotonim glasom.

— Divim se vašoj hrabrosti i veštini, mister Migulis, jer u mojoj zemlji niko i ne pokušava da se suprotstavi sveštenicima boginje Kali. Ona je boginja smrti, da li ste to znali, mister Migulis? Niste, jer onda se svakako ne biste usudili da ukradete nje-nu statuu. Bio je to težak udarac za moj red, ali će boginja

uskoro ponovo biti u svom novom hramu, a naša hiljadugodišnja vlast jača nego ikada, mister Migulis...

Srce mi je lupalo tako snažno da sam pomislio da će me matori čuti, tamo na drugom kraju salona.

Riči — i Marlena — bili su izdajnici. I ubice. Bad Doreli je umro njihovom krivicom. A Milt Šefer je izgubio pamćenje. Njihovom krivicom. Ili bar Ričijevom krivicom, prokletstvo!

Vrlo jednostavno. Ispaliću Ričiju metak pravo u srce; zmija će ubiti Marlenu, a ja ću onda moći da učinim ono što ipak najviše želim: da napunim olovom tog mračnjaka iz džungle sa savršenim oksfordskim naglaskom!

Vrlo jednostavno, a?

Đavola jednostavno!

Nisam mogao.

Nisam mogao da pucam Ričiju u leđa...

U stvari, nikada nikome nisam pucao u leđa. I tačka.

Toliko o neustrašivom i tvrdom »Dijamantu«, Ficroju Devenportu. Iako je on sebi odmah našao izgovor.

Svi troje ne smeju umreti, jer su oni jedini koji znaju tačan položaj onez latne lepote sa četiri ruke. Matori je mogao samo na to misliti ka-

da je pomenuo da je od Ričija doznao ono što je želeo.

Dakle?

Odgovor je i dalje bio isti. Ništa.

A onda je stigao — ninda!

Sve se, naravno, odigralo tako munjevito da ja bukvalno nisam dospeo ni da trepnem.

Jedino upozorenje bio je nagli trzaj kojim je starac prekinuo svoju monotonu i sporu gimnastiku. Telo kobre se ukrutilo, spremno za smrtonosni ujed, a Riči je zaur-lao. Od straha, bola, gneva. Ne znam. Bilo od svega pomalo u tom neljudskom krik-u...

Vitka prilika obučena u crno iznenada se pojavila u mom vidnom polju i prst mi se zgrčio na okidaču. Moje iznenađenje zahtevalo je reakciju i bio je potreban ogroman napor volje da se uzdržim da ne zaspem nindu kišom metaka.

Koliko su pokreti sveštenika i zmije maločas bili spori, utoliko se više ova scena pred mojim očima odigravala užasnom, nezemaljskom brzinom. Iz uskih proreza na kapuljači ninde sevnuo je plamen — ili se meni bar tako učinilo; možda je to bio samo odbljesak sa dugog, malo savijenog

sečiva čeličnoplave boje kojim je vitlao iznad glave.

»To je dakle katana«, proletelo mi je kroz glavu. »To je dakle katana!«

Mnogo stvari dogodilo se u jednom jedinom deliću sekunde. Glava kobre strašnom brzinom ustremila se prema Marleninim nogama, ali do njih nije stigla, jer se na putu sreća sa tim blještavim sečivom. Sećam se da je glava odelila nekoliko stopa u stranu, Ričiju pred noge, a da je telo ostalo, pravo, ukrućeno i preteće čak i sada kada u njemu više nije bilo života.

Ne znam odakle je matori sveštenik izvukao sve one noževe, ali su mu se ruke u deliću sekunde pretvorile u krila vetrenjače sa kojih su sevale čelične munje. I sve su one bile usmerene prema Ričijevim grudima.

I sve su pogodile!

Mislim da Riči nije ni gledao u njega i da mu je to bila najveća greška u životu. Ali mu ne mogu zameriti, jer znam da ja nisam dospeo čak ni da uzviknem u tom vihoru zbivanja.

Riči je bubnjeve oba svoja »kolta« ispraznio u pravcu ninde, nastojeći da prati njegove hitre pokrete čak i dok su mu se noževi zarivali u grudi.

Nije uspeo da pogodi. Nijednom.

Da, sa desetak stopa rastojanja. Nijednom.

Da nisam to video svojim očima, ne bih verovao. Možda su i noževi bili krivi za to, ipak **mislim da nisu**.

Jednostavno, ta senka u crnom bila je brža od metaka!

Serijski kratkih skokova, u mestu, levo i desno, bila je izvedena takvom brzinom da su se svi oni na mojoj mrežnjači stopili u jedan jedini neprekidni pokret koji je podsećao na neku komplikovanu plesnu figuru. Da, upravo tako se to dogodilo.

Oblak gorkog barutnog dima ispunio je salon, ali sam krajičkom oka ipak primetio kako sveštenik nestaje u nekom prolazu sa njegove leve strane, kroz vrata koja do tada nisam ni video. Učinio je to skokom koji je prkosio njegovim godinama, dok se ona bela platnena tkanina širila za njim kao krila neke zlokbne ptice.

A Riči Migulis se stropoštao na pod kao ispražnjena vreća...

— Fic! Marlina! — uzviknuo je neko. Glas je bio malo prigušen, ali bih se zakleo da je došao ispod te crne maske.

A možda i nije, ne znam. Samo, odakle bi onda došao?

Riči Migulis, moj prijatelj iz detinjstva, »Dijamant«, Riči Migulis izdajnik, bio je mrtav kada sam se nagnuo nad njega, otrgnuvši se iz transa u koji sam zapao.

Osvrnuo sam se oko sebe. Ninda je nestao, goneći sveštenika boginje Kali, kroz ona ista vrata.

Drhtavim rukama razvezao sam konopce koji su pritiskivali Marlenu uz grubo drvo stolice. Kako je meka i nežna bila njena koža!

I kako su užasno prazne njene oči!

— Marlen! — šapnuo sam promuklo. — Dete!

Nasmešila mi se.

Nasmešila?

— Marlena... to sam ja! Fic!

One divne zelene oči prazno su me gledale.

— Marlena! — zaurkao sam.

Njene sočne usne su se razdvojile i preko njih je prešao glas.

Pevala je.

Marlena je tiho pevala. Nisam znao tu pesmu bez reči, ali ona nije ni imala značaja. Jedna od onih melodija koje

male devojčice pevaju svojim lutkama da bi ih uspavale...

*
* *

— Ostavi je, Fic — tiho je rekao neko iza mene.

Mnogo kasnije. Čini mi se nekoliko vekova kasnije.

Podigao sam glavu. Pred očima mi je igrala čudna izmaglica. Da sam neko drugi, a ne Ficroj Devenport, pomislio bih da su to bile suze.

— Ostavi je, Fic — ponovio je Eldridž tiho. — Sada za nju ne možemo ništa učiniti. To se događa, znaš, u kritičnim situacijama. Nesposoban da ih razreši mozak beži. U ludilo.

Zavrteo sam glavom.

— Ne! Treba joj pomoći... zvati lekare... hitnu pomoć!

— Šefer će je odvesti u najbližu bolnicu, Fic. Iako...

— Misliš da se neće oporaviti?

— Nikada, Fic.

Lupio sam pesnicom o goli pod. Nisam osetio nikakav bol.

— Idi po Šefera, Fic. Imamo još mnogo posla.

Uspravio sam se, ne gledajući više u ono divno nago telo pred mojim nogama.

— Šta još hoćeš od mene, do đavola? — zarežao sam. — I gde ti je onaj prokleti kostim? Nindo!

— To nisam bio ja, Fic.

— Đavola! Jesi li bar uhvatio onog sveštenika?

Nasmešio se, shvatajući valjda da mu odricanje više ne može pomoći.

— Ne, nisam, Fic. Bio je suviše brz, čak i za mene. I imao pratioce koji su se žrtvovali da me zadrže dok on umakne...

— Onda je sve gotovo — rekao sam sa umorom u glasu. Nisam morao da glumim, umor je bio tu, u svakoj proklesoj ćeliji mog tela.

Ali je sada bar sve bilo gotovo.

Tiho se nasmejao.

— Naš dogovor još važi, Fic. Ništa još nije gotovo.

— Šta?!

— — Migulis je rekao svešteniku gde se nalazi statua boginje Kali. Marlena je to čula, ali njoj to više ništa ne znači i sumnjam da će iko uspeti ikada od nje da izvuče nešto što bi imalo smisla. Međutim, još neko je čuo Migulisovo priznanje...

— Ti?!

— Da, ja, Fic. I ja znam gde se nalazi brod sa statutom.

— Kog sam ti đavola onda ja još potreba?

— Nije tako jednostavno doći do njega.

— Je li? — iscerio sam se. — A kome će statua pripasti kada je se jednom dokopamo? Nama ili tebi? Ili delimo? Fifti-fifti?

— Rekoh da naš dogovor još uvek važi — smeškao se. — Borićemo se kada bude u našim rukama. Odnos se popravlja u moju korist; sada je samo četiri prema jedan.

— Lukav si ti, nindo!

— Ako misliš da me ta reč vređa, onda grdno grešiš, Fic.

— Zašto? Misliš da se ne sećam kako si mučio Beneta? Ti nisi čovek, Eldridž. Ti si zver!

— A šta je bio Benet?

— Ni on nije bio ništa bolji od tebe, ali...

Slegao je ramenima.

— Sam si odgovorio sebi, Fic. Protiv zveri ne pomažu lepe reči... već samo zubi i kandže. To je lekcija koju ovo društvo nikada neće naučiti. Ja na udarac odgovaram dvostruko jačim udarcem, na kap prolivene krvi, prolivam čitave galone. I ne stidim se toga!

Sada sam ja slegao ramenima. Prokletstvo, bio je u pravu. Oko za oko i zub za zub

još uvek je zakon koji svi najbolje shvataju.

— Idi po Šefera, Fic — dodao je tiho.

Otišao sam po Milta, još uvek hodajući kao u snu. Jedna prokleta pomisao me je mučila.

Da li je sve ovo vredno truda?

Sve zlato sveta više neće vratiti život mojim mrtvim prijateljima. I razum Marleni.

Gotovo ravnodušno zobišao sam ostatke tri ili četiri tela na stazi posutoj šljunkom. Ni je me zanimalo kako su umrli; već sam video taj užasni samurajski mač na delu.

— Fic?

Milt me je čuo još izdaleka da dolazim. Nisam se trudio da prigušim šum koraka, iako se neko od ćelavih glava još uvek mogao nalaziti u blizini.

Seo sam u kola pored nje, zapalio cigaretu i sve mu ispričao.

— Dakle, to je bio Riči — rekao je on posle toga.

— Da, Riči. Mislim da je on od početka imao svoju sopstvenu igru sa Kokrejn...

— Jeste.

Pogledao sam ga. Oči su mu u mraku svetlele, kao kod mačke.

— Ti... ti se sećaš?

— Od početka sam se sećao svega. Ili skoro svega, Fic. Mada nisam znao da je Riči taj koji radi sa Kokrejn...

— Zašto nam to nisi rekao, proklet bio?

— A ko bi mi poverovao, do đavola?

Klimnuo sam glavom.

— U pravu si, Milte. Kako se to dogodilo?

— Kako se dogodilo. Bilo je gadno, Fic...

— Znam da je bilo gadno.

— Jedne noći prenuo sam se iz sna. Znaš, uvek sam uzimao mnogo manje hašiša nego što je Kokrejn mislio, jer sam od početka sumnjao da taj tip nešto smeri. Odšunjao sam se hodnikom i video ga kako izlazi iz kabine za posadu sa krvavim nožem u rukama...

— Sve ih je pobio?

— Svakako, ali ja u tom trenutku to nisam znao. Pomislio sam da ima i pomagalice na brodu. Kidnuo sam na palubu, gurnu jedan gumeni čamac ja spasavanje u vodu i odveslao. Svoj položaj znao sam samo približno, ali nisam računao sa vetrom...

— I onda su te pokupili?

— Četrnaest dana kasnije, Fic. Četrnaest dana bez vode, hrane i...

— I hašiša.

— Da, do đavola. Nije čudno što sam neko vreme bio zaista lud. Odnosno, sve dok se nisam svega setio, a onda sam kidnuo i vratio se u San Francisko.

— I shvatio da niko još uvek nema zlatnu boginju.

— Da, Fic. Ali je Riči bio poslednji na koga bih posumnjao...

— Znam — rekao sam umorno. — Hajde, idemo da odvezemo tu žensku u grad...

Bila je to tužna vožnja, mogu vam reći i, što se mene tiče, protekla je u nekoj vrsti ošamućenosti. Mislim da sam došao sebi tek kada smo obavili sve formalnosti i ostavili Marlenu u bolnici.

Da je Eldridž negde nestao shvatio sam kada sam pred sobom ugledao namrgođena lica Kapriskog i Klovera.

— Riči — rekao sam im. — To je bio Riči, momci. Mrtav je, a Marlena...

Ski me je zagrlio i privukao sebi, ali mislim da je time hteo da skrije suze u svojim očima.

— Znamo, Fic — rekao je tiho. — Eldridž nam je sve ispričao...

— Divno. — Milt Šefer je ponovo gledao onim svojim ledenim očima. — Mogu li sada i ja da čujem neki detalj?

— Šta da čuješ? — umorno je rekao Sep. — Riči se sa Kokrejnomo dogovorio da digne statuu ispred tvog nosa i plan mu je zamalo uspeo. Samo što se Kokrejn uspaničio kada si ti nestao i Riči je morao da mu pritekne u pomoć. Sećate se svi njegovog bračnog putovanja? Klarinda pojma nije imala gde je bio sve vreme... i on je pokupio brod i zajedno sa Kokrejnomo ga doveo ovamo, a onda hladnokrvno likvidirao svog saučesnika i potopio »Luizu«...

— Tako se to, znači, dogodilo? — prošaptao sam.

— Tako nam je Eldridž ispričao — ispravi me Ski. — Maločas, u onoj njegovoj kući na obali zaliva.

— Gde je potopljena »Luiza«?

— To nam nije rekao. Taj momak nije nimalo naivan, Fic. Zna da smo mu potrebni da bi izvukao Kali sa dna mora. Iako nije duboko; kaže da je Riči detaljno objasnio položaj broda indijskom svešteniku i da ne bi trebalo da bude teško da se to izvede...

Podigao sam pogled. Sva trojica su gledala u mene, kao da nešto očekuju.

Brzo mi je svanulo. »Dijamantima« je bio potreban vo-

da. A oni su, proklete budale, izabrali mene!

— Gde je sada Eldridž? — upitao sam. U redu, kad već tako hoće, do đavola! Ficroj Davenport nabaviće im tu zlatnu igračku, pa makar zbog toga i sam platio glavom!

— Otišao je da nađe brod. Klimnuo sam glavom. Logično. Ne možeš bez broda kad tragaš za nečim što se nalazi na dnu mora. Prvi trenuci mog zapovedništva nisu proticali baš blistavo.

— Treba da požurimo, Fic — nervozno je rekao Ski. — Moramo nabaviti još neke stvari pre nego što pođemo da se sastanemo s njim u luci. Gnjavačka oprema i još ponešto...

Odmahnuo sam glavom.

— Nemojte misliti da će to biti šetnja, momci. Naši prijatelji iz Indije znaju gde je »Luiza« i učiniće sve da stignu tamo pre nas.

— Zato ti i kažemo da požuriš! — dobaci hladnokrvno Sep. — Šta je, da se ne bojiš tih ćelavih glava?

— Njih ne... ali se bojim Eldridža...

— Eldridža? — Ski me je pažljivo posmatrao.

— Da, Ski. Možeš da počneš da vičeš »jesam li vam rekao?«. On jeste — ninda!

Zgledali su se. Mislim da smo svi od početka takvo nešto očekivali i istovremeno se tešili pomišlju da se ipak varamo.

— Vidiš, Sep, oklevam — rekao sam. — Pitanje je šta da učinimo s njim. On će zahtevati da Kali vratimo pravim vlasnicima. Ne lveštenicima, već onim prokletim divljacima iz džungle.

Miltove oči su bljesnule.

— Ne! — zarežao je. — Ne ka sam proklet ako to dopustim!

— Vas dvojica?

Moje pitanje bilo je suviše i to sam odmah shvatio.

— U redu — uzdahnuo sam. — Onda nam ostaje jedino da ubijemo ninđu!

Sva trojica su gledala u mene, ali je samo Ski progovorio:

— Kako?

Iscerio sam se.

— Prepustite vi to samo starom dobrom čika-Ficu, deo...

*
* *

Pet sati kasnije zaplovili smo u pravcu juga, a najveći deo tog vremena je sam utrošio za svoje pripreme, ne štedeći

Eldridžov novac kada se radilo o nabavci najbolje gnju-račke opreme koja se mogla dobiti u gradu. Mnogo posla nismo ni imali; kako nam je Eldridž objasnio, Kali se nalazi na dubini od svega stotina-k hvati, prava dečja igra za dobrog ronioca.

Čudno, ali ovoga puta nije nas držalo ono dobro raspolo-ženje koje smo osećali kada smo prvi put išli po tu statuu. Možda zato što smo znali da su dvojica od nas već platili glavom poznanstvo sa njom.

A možda i zbog Eldridžovog prisustva. Znali smo da on mora umreti ako želimo da se dočepamo sveg tog zlata sa dna mora.

Moj plen je bio savršen.

Ali, pred nama je bio nin-đa. A kažu da te proklete ubi-ce imaju devet života, kao mačke.

Stara cipela koju je Eldridž iznajmio na pet dana, tobože radi ribolova, bila je sporija od svakog puža, ali je zato imala zgodno postavljen vitao i čeličnu užad koja će nam omogućiti da bez mnogo tru-da izvučemo našu tonu zlata na površinu okeana.

Što se tipova obrijanih gla-va tiče, i za njih smo bili po-tpuno spremni. Sep i Ski na-pravili su pravu raciju među

ilegalnim prodavcima oružja u gradu, ali je zato na palu-bi, zgodno pokrivena ceradom, ležala ljupka debela bazuka sa šest blistavih novih mina. O automatskim puškama, pi-štoljima i ručnim bombama neću ni da govorim; bilo ih je dovoljno za jedan dobro naoružani pešadijski vod.

Prokleti Migulis izabrao je odlično mesto za »Luizino« poslednje počivalište; pedese-tak milja južno od Montereja, na svega milju i po od oba-le. Nijednog naselja nije bilo u blizini, a stenovitu obalu iz-begavali su i turisti i ribari.

Stigli smo tamo kada je su-nce već počinjalo da se spu-šta prema površini okeana.

Stajao sam pored Eldridža koji je zurio preko ograde kao da pogledom traži »Lui-zu« ispod površine okeana.

To je to mesto? — upitao sam tiho.

— Još malo.

— Po čemu znaš, do đavo-la?

— Po kompasu. I vrhu Sa-nta Lucija. Migulis je rekao milju i po obale, zapadno od vrha.

Odmahnuo sam glavom.

— Ipak će to biti lepo par-če okeana koje treba pretra-žiti. A uskoro će noć.

— Ti nikada nisi ronio, Fic?

— Jesam... ali nikada ovako daleko od obale.

— Na sto hvati dubine potpuno je svejedno da li je gore noć ili dan, znaš.

Nasmejao sam se.

Tako je. Potpuno sam na to zaboravio.

Istovremeno, leđa mi je oblio hladan znoj. Prokletstvo, to nije ličilo na mene.

Šta ako u odsudnom trenutku zaboravim još neku tako važnu stvar?

Eldridž je podigao ruku i motori naše stare cipele prestali su sa onim monotonim krčanjem koje nas je odvuklo do ovog mesta. Sep je znao svoj posao; lanav kotve je zazvečao i nestao u dubini okeana, dok se Ski pozabavio merenjem dubine.

— Sto šest hvati — rekao je, izvlačeći olovo iz vode. — Nije baš plitko...

Nijedan od nas nije bio ljubitelj vode. Videlo se to u pogledima kojima smo pokušavali da odredimo šta zaista znači sto šest hvati ispod mirne, treperave površine okeana.

— U redu — nasmeja se Eldridž. Ja ću zaroniti prvi... pomozi mi da se uvučem u odelo, Fic...

Spakovali smo ga u odelo, a on nijednim pokretom nije pokazao da sumnja u nas, ia-

ko se meni činilo da me svaki pokret, svaka izgovorena reč odaje tim ostrim plavim očima.

Pošao sam s njim do ograde broda.

— Srećno, Eldridž — rekao sam tiho. — Nađi nam našu devojčicu...

Pogledao me je, ali kroz debelo staklo ronilačke maske nisam mogao pročitati izraz u njegovim očima. Mahnuo je rukom i skočio...

— Koliko će ostati dole? — šapatom je upitao Poljak.

Iscerio sam se.

— Ne moraš šaptati, Ski — rekao sam glasno. Možda i glasnije nego što je trebalo. — Ako sve bude u redu, onda — zauvek!

— Misliš da...?

— Siguran sam, Ski. Pitaj Milta zbog čega sam se toliko zadržao na punjenju boca kiseonikom.

Šefer se cerio. Bio je zadovoljan sobom, jer nije prošlo ni pola sata kako je uzeo punu dozu hašiša.

— Naš Fic je genije — rekao je. — Genije, momci!

— Vrlo prosto — slegao sam ramenima. — Za sve ozbiljnije dubine, boce se ne pune običnim komprimiranim vazduhom, već mešavinom kiseonika i helijuma. To je zato

što azot iz vazduha ima osobinu da se rastvara u krvi, stvarajući takvozanu »azotnu narkozu«...

— A u Eldridžovim bocama?

— Jeste, Sep. U Eldridžovim bocama je najobičniji kalifornijski vazduh. Kažu da taj osećaj najpre podseća na pijanstvo... koje postaje sve jače, sve dok čovek potpuno ne zaboravi gde je i šta se s njim događa... najčešće žrtve azotne narkoze ispuštaju pisak iz usta, ubeđeni da im više nije ni potreban.

— Lepa smrt zakikotao se Milt. — Prokleta lepa smrt! Momci, kad dođe red na mene, navucite mi ono šašavo odelo i gurnite me pod vodu, važi?

— Zaveži, Milte — rekao sam. Tek reda radi, da se vidi ko je ovde gazda.

— Koliko vremena treba da ga to uhvati? — Ski je očima pretraživao glatku površinu okeana kao da očekuje da će se Eldridžovo telo svakog trenutka pojaviti na njoj.

— Ne odmah, jer on neće zaroniti naročito duboko — objasnio sam, paleći cigaretu. — Možda će čak imati toliko vremena da nam nađe »Luizu« i pokaže njen položaj. Reci mi, Ski... kada ste bili kod

njega... da li je ona mala Japanka bila tamo?

— Sumiko? Bila je. Zašto pitaš?

— Onako — slegao sam ramenima. — Zgodna ženska...

Sa uživanjem sam ispunio pluća duvanskim dimom. Koliko sutra zlatna Kali biće u mojim šapama, a mala Sumiko sama i željna utehe.

Biće pravo zadovoljstvo držati u rukama ono krhko telo...

— Hej! — zaurloao je Sep. — Pogledajte ono!

Nad površinu okeana izleteo je svetlocrveni plovak, jedan od onih koje je Eldridž imao prikačene za pojas, na kraju dugog užeta. Kada se otvori ventil, oni se automatski ispuše komprimiranim vazduhom i izađu na površinu, vučući uže za sobom.

Zaurrali smo od veselja. Drugi kraj užeta bio je vezan negde za nadgradnju drage stare »Luize«!

— Da li će i on izaći na površinu? — upitao je Sep kada se graja malo stižala.

— Ne verujem — zavrteo sam glavom. — Ski, kod mašine. Diži kotvu. Primaći ćemo brod malo bliže, nema smisla da plivamo ovih pola milje do plovka... Sep... pušku u ruke.

— Zašto kad on neće izaći na površinu? — iscerio se.

— Za svaki slučaj. Dobro je, Ski... spuštaj kotvu! Momci, upadajte u gnjuračka odelu!

Sep i Ski su se kikotali.

— Čačna reč, Fic, pravo je čudo kako od tebe u Vijetnamu nisu stvorili narednika. Tek sada vidim koliko talenta imaš za komandovanje!

— Zaveži, Ski. Milte, šta čekaš? Rekao sam da...

Prekino sam se u pola reči, jer sam shvatio da on bulji nekud preko mog ramena. Okrenuo sam se kao da me je zmija ujela.

Dve ruke pridržavale su se za nisku ogradu našeg broda. A između njih bila je glava, još uvek prekrivena gnjuračkom maskom.

Prokleti ninda! Zar njega za ista ništa ne može ubiti?

*
* *

— Pucaj, Sep! — rekao sam hladnokrvno. — Šta čekaš, kog đavola? Pucaj!

Nije ni podigao pušku.

— Ne mogu, Fic...

Otrgao sam mu pušku iz ruku i okrenuo se, ali su Milt i Ski već bili kraj njega, iz-

vlačili ga za ruke iz vode. Bio je onesvešćen, sklopljenih očiju i opuštenog tela.

— Koji vam je đavo? — dreknuo sam. — Sklonite se, prokleti bili!

— Zbacio je boce za kiseonik kada je shvatio da ga one truju — reče Ski kao da me ne primećuje. — Daj, skinimo mu masku, Milte...

Sep pljunu na palubu pred moje noge.

— Nikada još nisam pucao na bespomoćnog čoveka, Fic — reče prezrivo. — A koliko se sećam, nisi ni ti!

— Ti? A Vijetnam?

— To je bio rat, Fic. Informacije koje sam izvlačio od zarobljenika služile su da se sačuva koža ljudi. Ovo sad...

— Vi niste normalni! — zaurlao sam. — Taj tip će nas poklati kao piliće čim malo povрати snagu!

— O tome ćemo razgovarati... kad povрати snagu. — Sep se okrete onoj dvojici koji su sa Eldridža već svukli gnjuračko odelo. — Vežite ga, momci. Čvrsto. Kasnije ćemo videti šta ćemo s njim...

Opsovao sam, ali sam ih pustio da rade šta hoće. Do đavola, dobar zapovednik ponekad mora i popustiti svojim ljudima...

Vezali su ga, u sedećem položaju, za suprotni kraj ograde. Dobro i čvrsto.

— U redu — rekao sam kada su se okrenuli meni, kao da mi prećutno ponovo predaju komandu. — Obući ćemo ta prokleta odela i poći po Kali. Ski, pre toga spusti užad u vodu pored plovka.

— Idemo svi? — upitao je Milt.

— Sva četvorica — klimnuo sam glavom.

— Zašto, do đavola?

— Biće potrebno osam ruku da podigne poklopac sa otvora na palubi kroz koji smo spustili Kali — podsetio sam ih. — A tu je i još nešto... ne bih želeo da jedan od nas sklopi savez sa tim prokletim nindom dok se ostali muvaju po dnu!

Klimnuli su glavama i bacili se na posao. Moji »Dijamaniti«.

Šteta što ću i njih uskoro morati da se rešim. Tona zlata i nije tako mnogo kada se podeli na četiri dela...

— Eldridž je došao sebi! — upozori me Milt glasom.

— Neka ga — slegao sam ramenima. — Osećao sam se neugodno u onom smrdljivom gumenom odelu i sa onim teškim bocama na leđima, iako

sam znao da će te težine nestati čim zaronim.

— Imam utisak da nešto želi da nam kaže...

— Nemamo vremena — odmahnuo sam glavom. — Uskoro će mrak... a ma šta prokleti ninda govorio, meni se ne sviđa kad moram da izronim iz tame u tamu...

Jedan po jedan skliznuli smo pod vodu, pridržavajući se za čeličnu užad koju je Ski spustio u vodu duž užeta plovka.

Tamna voda sklopila se nad mojom glavom. Požurio sam da uključim snažnu svetiljku.

— Čudno, učinilo mi se da je ninda nešto viknuo dok sam zaranjao. Samo jednu reč.

Smrt.

Gluposti... mora da sam se prevario...

*
* *

Ninda je sedeo, dopuštajući da mu čist vazduh sa okeana pročisti krv ispunjenu mehurićima rastvorenog azota. Široko otvorenim očima zurio je u površinu vode koju je sunce na zalasku bojilo bojom krvi.

Njegova opomena nije pomogla. Njih četvorica su zaronili, ne obraćajući pažnju na krik koji je ispustio, prikupljajući poslednje atome snage.

Dunuo je vetrić sa obale i površina okeana se namreškala. Kao da je neko iznenada prekrrio džinovskom, pretećom mrežom sa sitnim okcima između kojih se komeša krv...

Haragei, ono predosećanje opasnosti koje mu je malo pre toga i spasilo život, ponovo se javljao.

Zbog mreže na površini okeana?

A tu mrežu sada je osećao gotovo fizički. Čvrste, a opet tako tanke niti da su se jedva mogle naslutiti.

Nindino lice obasja kratak, leden osmeh.

»Nije teško naći ime za takvo što«, pomisli.

Mreža smrti...

Sklopio je oči, očekujući da smrt za koji trenutak ponovo pruži svoju užasnu šapu za ljudima koji sada na dnu okeana tragaju za njom u liku boginje Kali.

Osećao je kako mu se snaga ponovo vraća. Za koji minut moći će da se pobrine za veze koje su ga sputavale.

Zvuk motornog čamca naterao ga je da otvori oči. Mada to nije bilo potrebno.

Znao je ko dolazi...

Bosonogi ljudi u belim pamučnim haljinama gotovo bešumno su preskočili na palubu broda. Rumeni zraci sunca isticali su se na njihovim glatkobrijanim glavama i sečivima koje su stezali u rukama.

Jedva su ga i pogledali dok su pretraživali brod. Bez jedne jedine izgovorene reči.

A onda je iz čamca prešao i poslednji, sedmi čovek. Visok starac plamenih očiju. Jedini bez oružja u rukama.

Njegovi pratoci s poštovanjem su mu otvorili prolaz do ninde.

— Gde su oni? — upitao je starac savršenim engleskim jezikom.

— Na dnu.

— Mrtvi?

— Ne.

— Još ne! — ispravio ga je starac, a na licu mu se nije pomerila nijedna crta. Izgovorio je nekoliko grlenih reči i njegovi ljudi su se uskomešali, navlačeći gnjuračka odela preneti iz motornog čamca.

— Još ne — složi se ninda. Pažljivim pogledom pratio je kako sveštenici jedne stare vere veštim pokretima prilagođava-

vaju svojim telima najmoderniju opremu dvadesetog veka.

— Ko si ti? — pitao je starac. Iza njegovih leđa voda je šest puta pljusnula.

— Ti i ja smo se već sreli — reče ninda.

— Ne. Tvoje lice mi je nepoznato.

— Nisi ni video moje lice. Plamen u staračkim očima postao je iznenada svetliji.

— Ah — reče Indijac. — Ti si ninda?

— Da.

— Onda ćeš umreti.

— Ne. Ti ćeš umreti. U ovom istom okeanu. To je jedini način da počivaš u blizini svoje boginje, starče.

— Moje telo mora biti spaljeno, nindo. I rasuto po svejtoj reci. Moji ljudi će vratiti boginju u njen hram i ja tada mogu mirno umreti.

— Neće uspeti.

— Ako tako bude, onda ću zaista umreti ovde. I biće kao da nikada nisam ni živeo.

— Tako će biti, starče.

Nindin pogled ponovo je počivao na površini okeana. Kravava mreža kao da se skupljala... skupljala da uhvati svoj krvavi plen.

— Ti nešto znaš, nindo?

— Da. Ono što Migulis nikome nije rekao. Pa čak ni tebi kada si hteo da ubiješ že-

nu koju je voleo. Bila je to njena osveta, starče.

Starac je okrenuo leđa veza nom čoveku i pogledao u okean. Ninda je načinio jedva vidljiv pokret i jedna ruka bila mu je slobodna.

U njoj je stezao šuriken, še stokraku zvezdu ninda...

— Dole je smrt — rekao je starac. Nije to bilo pitanje.

— Da. Bio sam dole i video je. Eksploziv je tako vešto postavljen da će ga aktivirati svako ko ne poznaje njegov položaj. Jedino Migulis je znao za to. I ja. I sada ti.

Mirna površina okeana iznenada se zapenila, a sa dna je doprla potmula tutnjava.

Na trenutak je sve to izgledalo kao da se ogromno morsko čudovište koprcu u nevidljivoj mreži, ali to nije trajalo dugo. Okean ne dopušta u svojim nedrima drugi bes sem svog sopstvenog.

Mrlja, žuta od mulja sa dna i crvena od krvi, sada se lagano širila po površini. Ponegde se belasao trbuh mrtve ribe, ponegde...

Ninda odvrati pogled od užasnih ostataka koje je podvodna eksplozija izbacila iz dubine okeana, ali je starac gledao u njih kao fasciniran.

Kada se okrenuo, ninda je stajao iza njega.

Na licu starca zaigra osmeh.

— Ne možeš me ubiti, ninda — reče.

— Znam, starče. Ti si već mrtav.

Bezglasno mičući usnama, starac zbaci svoju belu odeždu, otkrivajući žilavo, mrko telo.

Skliznuo je u vodu nečujno, kao riba...

— Još jedna žrtva za tebe, zlatna Kali — glasno reče ninda. — Nadam se da si zadovoljna, prokleta boginjo smrti...

Okrenuo se i sišao u motorni čamac. Nekoliko trenutaka kasnije podvodni pakao ostao je za njim.

I svi oni dijamanti iz pakla...

K R A J

U novembru Ninđa 30

KLOPKA ZA NINĐU

- To je sve - Čalmers okruži ledenim pogledom po prisutnima. - Ima li kakvih pitanja?

Jedan čovek u dnu stola oklevajući podiže ruku.

- Pitaj, Mortone!

- Šta ako . . . - čovek nervozno proguta pljuvačku - šta ako . . . ako taj ninđa umakne?

Čalmersove usne izvrše se u nešto što je ličilo na osmeh.

- Ne, Mortone. Ovoga puta nam neće umaći . . .